

နတ်နွယ်

ကမ္ဘာပတ်လည် ရက်ရှစ်ဆယ်

**JULES VERNE
ROUND THE WORLD IN EIGHTY DAYS**

BURMESE
CLASSIC

အကြိမ်

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးနစ် ဝီပြင်ရွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

စာအုပ်အစီအစဉ် - ၁

ကမ္ဘာပတ်လည်ရုက်ရှစ်ဆယ်
နတ်နွယ် - မြန်မာပြန်သည်

ROUND THE WORLD IN EIGHTY DAYS
JULES VERNE

အောင်ပင်လယ်စာပေ

၁၄၁(က) ရွှေပြည်သာယာဝတီ၊ ၁၄ ရပ်ကွက်၊ လိုင်သာယာ ရန်ကင်း
၁၁၁ ဆ(ဂ) ဒိုင်ဂျစ်လမ်း၊ ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ်၊ ယွှေလေး

ပုံနှိပ်ခြင်း
ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ စွန်လ၊
အောင်ပင်လယ်စာပေ။

စာမူပိုင်ဆိုင်သူ
၂၉၈/၂၀၀၄(ခ)

ပျက်စီးမှုခံနိုင်ရည်ရှိသူ
၄၄၆/၂၀၀၄(ခ)

စာအုပ်ထုတ်လုပ်
ဖေဖော်ဝါရီ

ပျက်စီးမှုခံနိုင်
ကိုကိုနိုင်

အတွင်းဖလှယ်
ရဲဌေး

စာအုပ်ချုပ်
ကိုမြင့်

အတွင်းနှင့် ပျက်စီးမှုခံနိုင်သူ
ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်ပုံနှိပ်တိုက်
၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဂံတောင်မြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ
ဦးဆင်မောင်သိန်းဆွေ(သလ္လာဝတီစာပေ)

တိုက် ၂၄၀၊ စာခန်း ၃
၂၅ ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ။

အုပ်ချုပ်
ဇွတ်

စာနံရံ၊
၆၀၀ ကျပ်။

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤဝတ္ထုကိုရေးသားသူ ဂျူးလစ်ဇန်း(၁၈၂၅-၁၉၀၅)သည် စွန်၊
စားခန်းဝတ္ထု အမြောက်အမြားရေးသားခဲ့ပြီး အားလုံးလောက်ကိုပင်
မူရင်း ပြင်သစ်ဘာသာမှ နိုင်ငံခြားဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပြီးကြလေပြီ။
သူ့ဝတ္ထုများကိုဖတ်ရှုလျှင် စာဖတ်သူများကိုယ်တိုင် ခရီးသွားနေရ
သည့်အလား၊ စွန်စားနေရသည့်အလား ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို (၁၈၇၄)ခုနှစ်တွင် ရေးသားခဲ့ပါသည်။ စပွတ်ညစ်
ဂြိုဟ်တုများသည် ကမ္ဘာကြီးအား မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ပတ်
နိုင်နေသော ဤခေတ်ကြီး၌ ကမ္ဘာကြီးအား ရက်ပေါင်းရှစ်ဆယ်နှင့်
ပတ်နိုင်ခြင်းမှာ မြန်သည်ဟုထင်စရာမရှိသော်လည်း (၁၈၇၄)ခုနှစ်
အဖို့မူ ဤခရီးသည် အကယ်ပင် အောင်မြင်မှုကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ပါ
သည်။

ဤဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးပြသရာ အထူးပင်အောင်မြင်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို ကျောင်းသုံးပြုငှာနန်းသော မက်မီလန်တိုက်ထုတ်
Magery Green ပြန်လည်ရေးသားထားသည်မှ မြန်မာပြန်ဆိုခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ပါပင်သောအရာများ။။။

- ၁။ ဆရာနှင့်တပည့်တွေကြခြင်း - ၁
- ၂။ ပါဆီပါတောက် မှန်းခြေကိုက်ပြီထင်နေခြင်း - ၆
- ၃။ တန်ဖိုးကြီးသော အာလာပသလ္လာပ - ၉
- ၄။ ပါဆီပါတောက် မင်သက်မိခြင်း - ၁၆
- ၅။ ကမ္ဘာ့အမြင် - ၂၀
- ၆။ စုံထောက်ကြီး စိတ်မရည်ခြင်း - ၂၃
- ၇။ ရဲအတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အသုံးမဝင်ခြင်း - ၂၈
- ၈။ ပါဆီပါတောက် သတိလွန်၍ နှုတ်ကျခြင်း - ၃၂
- ၉။ ပင်လယ်နီနှင့် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်ခြင်း - ၃၇
- ၁၀။ ပါဆီပါတောက် ဖိနပ်ဆုံးခြင်း - ၄၃
- ၁၁။ ငွေကိုရေလိုသုံးခြင်း - ၄၇
- ၁၂။ ထူးဆန်းသောအရာများကိုတွေ့ရခြင်း - ၅၃

- ၁၃။ ပါဆီပါတောက် အရဲစွန့်လွန်းခြင်း - ၅၈
- ၁၄။ ငွေထောင်ပေါင်းအနည်းငယ်ပိုသုံးခြင်း - ၆၄
- ၁၅။ ဟောင်ကောင်ခရီး - ၆၈
- ၁၆။ ဟောင်ကောင်မြို့မှ ဘိန်း - ၇၃
- ၁၇။ အန္တရာယ်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း - ၇၉
- ၁၈။ ပါဆီပါတောက်နှင့် နှာခေါင်းရှည် - ၈၄
- ၁၉။ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်သန်းခြင်း - ၈၉
- ၂၀။ မီးရထားဖြင့်ခရီးသွားခြင်း - ၉၃
- ၂၁။ ယာဉ်သစ်တစ်မျိုး - ၉၉
- ၂၂။ သံမိဋ္ဌာန်၏အကျိုး - ၁၀၃
- ၂၃။ ဖမ်းဆီးခြင်းနှင့် လွတ်မြောက်ခြင်း - ၁၀၉
- ၂၄။ ပါဆီပါတောက် စိုးရိမ်ပြီးနောက်ဝမ်းမြောက်ခြင်း - ၁၁၃
- ၂၅။ ပြုပြင်ရေးကလပ်ဝယ် - ၁၁၇
- ၂၆။ မစ္စတာဖော့ဂ်၏ ခရီးနိဂုံး - ၁၂၁

အခန်း - ၁ -

ဆရာနှင့်တပည့် တွေ့ကြုံခြင်း

(၁၈၇၂) ခုနှစ်တွင် ဖိလိပက်ဖောက်အကြောင်းကို သူသည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်မှပို၍ ဘာမျှမသိရှိကြပေ။ သူသည် အမှတ် (၇)၊ ဆာဗီရီး၊ လန်ဒန်မြို့တွင် နေထိုင်သည်။ တိုအိမ်၌ ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီး ရှာရီဒန် (၁၈၁၉) ခုနှစ်၌ ခေါင်းချခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီးနှင့်ကား တစ်ဘာသာဖြစ်ပါသည်။ ဖိလိပက်ဖောက်သည် စကားကို နည်းနိုင်သမျှနည်းနည်း ပြောပါသည်။ ဤနှုတ်ဆိတ်မှုကပင် သူ့အား လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စေပါတော့သည်။

ဖိလိပက်ဖောက်အား ကုန်တိုက်များ၊ တရားရုံးများတွင်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် အခြားမည်သည့်ရုံးများတွင်မှလည်းကောင်း မတွေ့၊ မမြင်ရပါ။ သူသည် ပြုပြင်ရေးကလပ် အသင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဒါပဲဖြစ်၏။ သူ့ကား ချမ်းသာသည်။ သို့သော် အဘယ်ပုံချမ်းသာသည်ကား လျှို့ဝှက်မှုပင်။ ဤအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်နိုင်သူမှာ မစွဲတာဖောက်တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် စကားနည်း၍ဖြစ်၏။

သူ ခရီးသွားခဲ့ဖူးသလော။ ဖြစ်တန်ရာသည်။ အကြောင်းမှာ မည်သူမျှ သူ့ထက်ပို၍ ကမ္ဘာကြီးအကြောင်း မသိရှိပေ။ မည်မျှပင် စေးဝေး သူမသိသောအရပ်ဟူ၍ မရှိပါပေ။ သူသည် အရပ်တစ်ခုသို့

ရောက်ခဲ့ဖူးပုံရှိသည်။ တခြားနည်းနှင့်မဟုတ်ခဲ့လျှင် သူ့နာမ်က ရောက်ရှိပေမည်။

သို့တစေလည်း ဖိလိယက်ဖောက်သည် လန်ဒန်မြို့မှ ထွက်ခွာ မသွားသည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပေပြီ။ သူသည် ကလပ်သို့သာ သွား၏။ သူ့အချိန်ကို သတင်းစာဖတ်၍လည်းကောင်း၊ ဝှစ်ဖဲ ကစား ၍လည်းကောင်း ကုန်ဆုံးစေသည်။ ဤသို့ကစားရာတွင် သူသည် အမြဲတမ်းလောက် နိုင်လေ့ရှိပြီး အနိုင်များကို အားလုံးလျှာဒါန်းပစ် လေ့ ရှိ၏။ မစ္စတာဖောက်သည် ဖဲကစားချင်၍သာ ကစားပြီး နိုင်ချင် ၍ကစားသည် မဟုတ်ပါပေ။

သူသည် ဆာဗီရီးမှအိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်းနေ၏။ ဆွေမျိုး ဉာတကာ ရှိပုံမရပေ။ သူသည် နံနက်စာနှင့် ညစာကို ပြုပြင်ရေး ကလပ်ရှိ အခန်းတစ်ခုတည်းမှာပင်၊ စားပွဲတစ်လုံးတည်းမှာပင် နေ့ စဉ် တစ်ယောက်တည်းစားလေ့ ရှိလေသည်။ သူလုပ်သမျှသည် ဂဏန်းသင်္ချာလို မှန်မှန်ကန်ကန်ကြီးသာ ဖြစ်၏။ သူသည် ကလပ် မှအိမ်သို့ ည (၁၁) နာရီခွဲတွင် မှန်မှန်ပြန်လေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့တွင် (၂၄) နာရီရှိသည့်အနက် သူသည် တစ်ဝက်တိတိကို အိမ်တွင်နေ၍ တစ်ဝက်တိတိကို ကလပ်တွင်နေလေသည်။

ဖိလိယက်ဖောက်တွင် အစေခံတစ်ဦးရှိသည်။ ၎င်းအစေခံသည် လည်း နေရာတိုင်း၌ တိကျရလေသည်။ အောက်တိုဘာလ (၂) ရက် နေ့တွင် ဂျိမ်းစ်ဖော့စတာအား အလုပ်မှထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရန်ရေကို အပူချိန် (၈၆) ထားရ မည့်အစား (၈၄)ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုနေ့မနက်မှာပင် အစေ ခံသစ်တစ်ယောက် လာရောက်မည်ဖြစ်၏။

မစ္စတာဖောက်သည် လက်တင်ကုလားထိုင်တွင် မတ်မတ်တောင့် တောင့်ထိုင်ရင်း ထိုသူအားစောင့်နေ၏။ စစ်ရေးပြအခမ်းအနားမှ စစ်သားတစ်ယောက်လို သူ့ ခြေထောက်များကိုစေ့ထားသည်။ လက်

များကို ဒူးပေါ်တွင်ထား၏။ သူ့နာရီလက်တံများကို ကြည့်လျက်ရှိ သည်။ ဤကား အထူးနာရီဖြစ်၏။ နာရီ၊ မိနစ်၊ စက္ကန့်၊ ရက်၊ လ၊ နှစ်တို့ကို ဖော်ပြလေသည်။ (၁၁)နာရီခွဲသံထိုးသောအခါတွင် မစ္စတာ ဖောက်သည် ထုံးစံအတိုင်း ပြုပြင်ရေးကလပ်သို့ သွားပေရမည်။

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အလုပ်ထုတ်ခံရသော အစေခံ ဂျိမ်းစ်ဖော့စတာ ဝင်လာပြီးပြော၏။

'လူသစ်လာပြီ ဆရာ'

အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး ခေါင်းညွတ် ၍ အရိုအသေပေး၏။

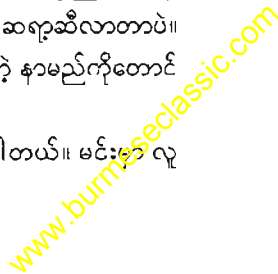
'မင်း ပြင်သစ်လူမျိုးလား။ မင်းနာမည်က ဂျွန်တုံလား'

မစ္စတာဖောက်က မေးလိုက်သည်။

'ဂျင်း ... ပါ ဆရာ။ ဂျင်းပါဆီပါတောက်။ ဒီပါဆီပါတောက်

(ပွဲတိုင်းကျော်)ဆိုတဲ့နာမည်ကို ရတာကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အခက် အခဲတိုင်းကို လွန်မြောက်နိုင်လို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ထမင်းတစ်လုပ် စားရဖို့ အလုပ်အမျိုးမျိုးလုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဟာ လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ကျွန်တော်ဟာ လမ်းမပေါ်မှာသီချင်းဆိုခဲ့တယ်။ အမြင့်ခုန်ခဲ့တယ်။ ဆပ်ကပ်ထဲမှာ ကြိုးတန်းလျှောက်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကာယဗလ ဆရာ လုပ်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါ ပဲရစ်မြို့မှာ မီးသတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး မီးဘေးဆိုးကြီး အများအပြားကို ငြိမ်းသတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ကလည်းမရှိတာနဲ့၊ မစ္စတာဖောက်ဟာ လည်း ဒီတိုင်းပြည်မှာ အအေးဆုံးလူတစ်ယောက်လို့ကြားတာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေချင်လို့ ဆရာဆီလာတာပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပါဆီပါတောက်(ပွဲတိုင်းကျော်)ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် မေ့ပစ်ချင်လို့ပါပဲ ဆရာ'

'ပါဆီပါတောက်ဟာ ကျုပ်နဲ့တော့ ကိုက်ပါတယ်။ မင်းမှာ လူ

၄ * နတ်နွယ်

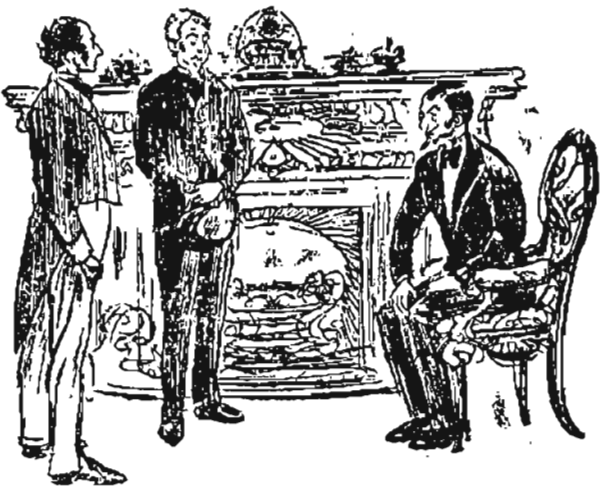
ကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်အတွေ့အကြုံမျိုး ရှိပါတယ်။ မင်း ငါ့စည်းကမ်းတွေကိုကော သိပလား'

'သိပါတယ် ဆရာ'
'ကောင်းပြီ။ ခု ဘယ်အချိန်ရှိပလဲ'
'၁၁ နာရီ ၂၅ မိနစ်'

ပါဆီပါတောက်သည် သူ့အိတ်ထဲမှ ကြီးမားသောငွေနှာရီတစ် လုံးကို ထုတ်ယူကြည့်ရှုကာ ဖြေလိုက်၏။

'မင်းနာရီက နောက်ကျတယ်'
'စိတ်တော့မရှိနဲ့ ဆရာ။ နောက်ကျတယ်ဆိုတာကတော့ မဖြစ် နိုင်ပါဘူး'

'လေးမိနစ်လောက် နောက်ကျတယ်။ ကောင်းပြီ။ (၁၈၇၂)ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၂)ရက်၊ မနက် ၁၁ နာရီ၊ ၂၉ မိနစ်အချိန်ကစပြီး

ကျွန်တော်ဟာ လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ ... ဆရာ

ကမ္ဘာပတ်လည် ရက်ရှစ်ဆယ် * ၅

မင်းကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ'

မစ္စတာဖိလိယက်စ်ဖော့ဂ်သည် ထလိုက်၏။ ဘယ်လက်ဖြင့် ဦး ထုပ်ကို ယူဆောင်းကာ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားလေ၏။

ပါဆီပါတောက်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးပိတ်သံ တစ်ကြိမ်ကြားရ ၏။ သူ့ဆရာထွက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ကြိမ် တံခါး ပိတ်သံ ကြားရ၏။ ဂျိမ်းစ်ဖော့စတာ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်ထဲတွင် ပါဆီပါတောက်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။

အခန်း - ၂ -

ပါဆီပါတောက် မုန်းခြေကိုက်ပြီထင်နေခြင်း

ပါဆီပါတောက်သည် သူ့ဆရာအား ဓဏမျှသာတွေ့လိုက်ရသော်လည်း အတော်လေ့ကျက်မိလိုက်၏။ ကောင်းမွန်လှပသည်။ သူသည် အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပေပြီ။ သူ့မျက်နှာက တည်ကြည်ခန့်ငြားသည်။ အရပ်ရှည်၍ ဆံပင်ရောင်ပျော့သည်။ ပါးရေနှားရေမတွန့်သေး။ သွားကောင်းမွန်လှပသည်။ သူသည် စိတ်မလှုပ်ရှား။ တည်ငြိမ်အေးဆေး၍ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ရှိသည်။ ခေါင်းအေးအေးနှင့် ဓမ္မစပ်သေချာသည့်လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ သူကား အပြောသမားမဟုတ်။ အလုပ်သမားဖြစ်သည်။ သူသည် အမြဲတမ်း အတိုဆုံးလမ်းကို လိုက်လေ့ရှိသည်။ အကျိုးမရှိသောလှုပ်ရှားမှုကို မလုပ်။ သူသည် နေ့နှင့်နေ့ကြန့်ကြာနေတတ်ခြင်းလည်း မရှိ။ ရေးကြီးသုတ်ပြာလည်း မလုပ်တတ်။ အမြဲတမ်း အချိန်နှင့်ကိုက်၍ လုပ်လေ့ရှိသည်။ အဘယ့်ကြောင့် သူသည် တစ်ယောက်တည်းနေတတ်သည်ကို သိနိုင်သည်။ အကြောင်းမှာ လူအများနှင့်ဆက်ဆံလျှင် အံ့မကိုက်မှုများ ရှိတတ်သည်။ သူက လေးဖင့်မှုကိုမလိုလား၍ အံ့မကိုက်မှုများကို ရှောင်ရှားလေသည်။

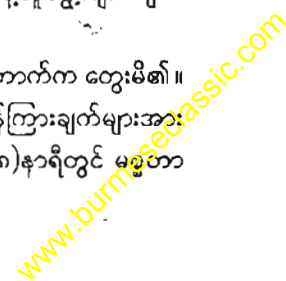
ဂျင်းပါဆီပါတောက်သည် သူ့စိတ်ကြိုက်ဆရာ ရှာနေသည်မှာ နှစ်အတော်ညောင်းခဲ့ပေပြီ။ သူသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ ရိသေကျိုးနွံတတ်သည်။ ရိုးသား၍ သစ္စာရှိသည်။ သူ့တွင် ရိုးသားသော ခေါင်း

လုံးလုံးရှိ၍ မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းသည်။ မျက်လုံးပြာသည်။ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သည်။ အားအင်ပြည့်ဖြိုးသည်။ ဆံညို၍ အနည်းငယ် ကြမ်းတမ်းသည်။ ဘီးနှင့်သုံးချက်သပ်လျှင် ခေါင်းဖီးခြင်း ပြီးစီးပြီဖြစ်၏။ သူ၏ စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်နိုင်မှုများသည် ဖိလိယကပ်ဖော့နှင့် အံကျ၊ မကျမူ စောင့်ကြည့်ကြရပေမည်။

ပါဆီပါတောက်သည် မစ္စတာဖော့ကိုလိုလားသော အချက်ကျကျ၊ တိကျကျတပည့်မျိုး ဖြစ်ပါ့မလားဆိုသည်ကိုတော့ လက်တွေ့ကသာ ပြနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သူ၏ ယခင်လုပ်ငန်းဆယ်ခုတွင်တော့ အလုပ်ရှင်များသည် သဘောကျနိုင်စရာမရှိပေ။ ၎င်းတို့က ခရီးသွား၍ စွန့်စားလိုကြသည်။ ဤသည်ကို ပါဆီပါတောက်က စိတ်မဝင်စားပါပေ။ ငယ်ရွယ်စဉ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လှည့်လည်သွားလာခဲ့၍ သူသည် ယခုအခါ အခြေစိုက်လိုစိတ် ပြင်းပြနေပေပြီ။ ဖိလိယကပ်ဖော့ကို အိမ်မှမခွာသော အချိန်မှန်သူတစ်ယောက်သည် သူ့ရှာဖွေနေသော ဆရာမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

(၁၁) နာရီခွဲသံထိုးပြီဖြစ်၏။ ပါဆီပါတောက်သည် အိမ်တစ်ခုလုံးကို အစမှအဆုံးတိုင် လိုက်လံကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေ၏။ အိမ်မှာ သန့်ရှင်း၍ အထားအသို အစီအစဉ်ကျနသည်။ သူက သဘောကျလေသည်။ လေးထပ်တွင် သူနေရမည့်အခန်းကို တွေ့ရှိလေသည်။ အခန်းထဲတွင် လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်အပြင် သူ့ဆရာအခန်းနှင့် ဆက်ထားသော စကားပြောပိုက် ရှိလေသည်။ မီးဖိုအထက်နားတွင် လျှပ်စစ်နာရီတစ်လုံးရှိပြီး မစ္စတာဖော့ကိုအခန်းထဲမှာ နာရီနှင့် အချိန်တူဖြစ်၏။ နာရီနှစ်လုံးသည် အချိန်တူတွင် စက္ကန့်တူရွေ့လျားလျက်ရှိ၏။

'ငါနဲ့တော့ အံ့ကိုက်နေတာပဲ' ဟု ပါဆီပါတောက်က တွေးမိ၏။ နေ့စဉ် ပုံသေလုပ်ငန်းကို ဖော်ပြထားသော ညွှန်ကြားချက်များအား နာရီပေါ်တွင် တွေ့ရှိ သတိထားမိ၏။ နံနက် (၈) နာရီတွင် မစ္စတာ

၈ ♦ နတ်နွယ်

ဖောက် အိပ်ရာမှထလေသည်။ သူသည် နံနက် (၁၁)နာရီခွဲမှ ည (၁၁)နာရီခွဲအထိ ပြုပြင်ရေးကလပ်သို့သွား၏။ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းများ အားလုံးကို ကြိုတင်၍ အကွက်ချထားလေသည်။

(၈)နာရီ (၂၃)မိနစ်တွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါင်မုန့်မီးကင်။
(၉)နာရီ (၃၇)မိနစ်တွင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရန် ရေ။ (၉)နာရီ (၄၀)မိနစ်တွင် ခေါင်းဖြီး။

အစီအစဉ်များကိုစဉ်းစား၍ ပါဆီပါတောက်က သဘောအကျကြီး ကျနေ၏။ သူက ဆက်လက်၍ အသေးစိတ်တွေးတောလျက်ရှိသည်။ မစ္စတာဖောက်သည် ကလပ်မှ နာရီဝက်ကြာအောင် လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာရာသဖြင့် ညသန်းခေါင်တွင် အိပ်ရာဝင်လေသည်။

ထို့နောက် ဖိလိယက်ဖောက်၏ အဝတ်အစားများသည် တီတီကျကျ ရွေးချယ်စီစဉ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘောင်းဘီတိုင်း၊ ကုတ်အင်္ကျီတိုင်းတွင် နံပါတ်များရှိလေသည်။ မည်သည့်နံပါတ်ကို မည်သည့်နေ့တွင် ဝတ်လှည့်ဖြစ်ကြောင်း အချိန်ဇယားတစ်ခု ရေးဆွဲထား၏။ ဖိနပ်များတွင်လည်း အလားတူဇယား ရှိလေသည်။

ကျန်သည့် အိမ်တစ်ဆောင်လုံးတွင်လည်း ရှာရီဒန်လက်ထက်က မသပ်ရပ်ခဲ့သမျှ ယခုအခါ အစီအစဉ်ကျန၍ နှစ်သက်ဖွယ်ရာရှိလှသည်။ မစ္စတာဖောက်၏အိပ်ခန်းတွင်း၌ မီးခံသေတ္တာတစ်လုံး ရှိလေသည်။ အိမ်ထဲတွင် မည်သည့်လက်နက်မှမရှိပါ။ စစ်သားကိုင်လည်း မရှိပါ။ အိမ်ရှင်သည် အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို အရာရာတိုင်းက ဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။

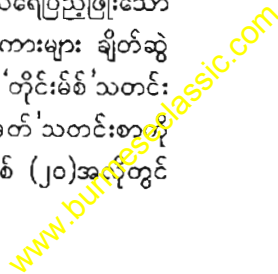
အခန်း - ၃ -

တန်ဖိုးကြီးသော အာလာပသလ္လာပ

ဖိလိယက်ဖောက်သည် သူ့အိမ်မှ (၁၁)နာရီခွဲတွင် ထွက်ခဲ့သည်။ ညာခြေကို (၅၇၅)လှမ်း၊ ဘယ်ခြေကို (၅၇၆)လှမ်း လှမ်းမိသောအခါတွင် သူသည် ပြုပြင်ရေးကလပ်သို့ ရောက်ရှိလေ၏။ ဤအဆောက်အဦကြီးကား လန်ဒန်မြို့၏ နာမည်ကျော် ပေါလ်မော့လမ်းမကြီးတွင် တည်ရှိ၍ ၎င်းကိုဆောက်လုပ်ရာတွင် အနည်းဆုံး ပေါင်တစ်သိန်းနှစ်သောင်းခန့် ကုန်ကျပေလိမ့်မည်။

မစ္စတာဖောက်သည် ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွား၏။ ထမင်းစားခန်း၏ ပြတင်းပေါက် (၉)ပေါက်သည် လှပသော ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ဖွင့်ထားလေသည်။ သစ်ရွက်များသည် ရာသီအလျောက် ရွှေဝါရောင်ပျောနေကြသည်။ ထိုင်နေကျနေရာတွင် ထိုင်၍ သူသည် နေ့လယ်စာစားသောက်လေသည်။ နေ့လယ်စာမှာ ငါးချဉ်ရေ၊ အမဲကင်၊ သစ်သီးယို၊ ဒိန်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကျကျတစ်ခွက် ဖြစ်လေသည်။

(၁၂)နာရီ (၄၇)မိနစ်တွင် သူသည် ကျက်သရေပြည့်ဖြိုးသော ဧည့်ခန်းဆောင်သို့သွား၏။ နံရံများတွင် ပန်းချီကားများ ချိတ်ဆွဲထား၏။ ထိုတွင် သူသည် (၃)နာရီ (၄၅)မိနစ်ထိ 'တိုင်းမိစ်'သတင်းစာကို ဖတ်၏။ ထို့နောက် ညနေထုတ် 'စတင်းဒတ်'သတင်းစာတို့ ညှစ်စားချိန်အထိ ဖတ်၏။ (၆)နာရီထိုးဖို့ မိနစ် (၂၀)အလှူတွင်

မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ဧည့်ခန်းသို့ပြန်လာပြီး 'ခရော်နီကယ်'ကို ဖတ်ပြန်၏။

မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ပြုပြင်ရေးကလပ်သို့ရောက်ရှိလာ၏။

နောက်နာရီဝက်ကြာသောအခါတွင် အသင်းဝင်အမြောက်အမြားသည် ရောက်လာကြပြီး မီးဖိုဘေး၌ စုနေကြ၏။ ၎င်းတို့မှာ မစ္စတာဖော့ဂ်၏ ဝှစ်ဖဲကစားဘက်များ ဖြစ်ကြ၏။ သူ့လိုပင် ဝှစ်ဖဲစွဲသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် ဂုဏ်သရေရှိ လူချမ်းသာ အသင်းသားများ ဖြစ်ကြ၏။ အင်ဂျင်နီယာ အင်ဒရူးစတူးဝပ်၊ ဘဏ်တိုက်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသော ဂျွန်ဆုလီဗန်နှင့် ဆင်ဖြူရှယ်ဖော်လင်တင်၊ ဗြိတိန်စက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော မတ်ဖလင်နဂန်နှင့် အင်္ဂလန်ပြည်ဘဏ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လူကြီး ဂေါ်သီယာရပ်ဖ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

'ဒီမယ် ရပ်ဖ်၊ ခိုးမှုက ဘယ်နှယ်တဲ့လဲ' တစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။ ၎င်းတို့အားလုံးသည် လွန်ခဲ့

သည့် သုံးရက်၊ စက်တင်ဘာ (၂၉)ရက်နေ့ကဖြစ်ပွားခဲ့သော ခိုးမှုအကြောင်းကို ဆွေးနွေးနေကြ၏။ ပေါင် (၅၅,၀၀၀)ခန့်တန် ဘဏ်ငွေစက္ကူတစ်ထုပ်ကြီးကို ငွေကိုင်ချုပ်စားပွဲပေါ်မှယူသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ဤကိစ္စကို တစ်တိုင်းပြည်လုံးက ပြောဆိုနေကြပေသည်။ ဝှစ်ကစားသည်အထိ ၎င်းတို့သည် သူခိုးကို ဖမ်းမိနိုင်သည့်အလားအလာ ရှိကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြ၏။

'သူခိုးဟာ လွတ်နိုင်စရာလမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လူ့အတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး' ဟု အင်ဒရူးစတူးဝပ်က ပြောလိုက်သည်။ တိုင်းပြည်မှ သူခိုး လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးမသွားနိုင်စေရန် သင်္ဘောဆိပ်ကြီးတိုင်းတွင် စုံထောက်များလွှတ်ထား၏။ ၎င်းပြင် ဆုငွေ ပေါင်(၂,၀၀၀)လည်း ထုတ်ထားစေး၏။

'မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ သူ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာမှ သွားပုန်းမနေနိုင်ဘူး' ရပ်ဖဲက ပြောသည်။ ဤတွင် စတူးဝပ်က 'ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာကြီးက အကျယ်ကြီးပဲ' 'ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့' မစ္စတာဖော့ဂ်က ပြောလိုက်သည်။

'ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့ဆိုတာက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ။ အခု ကမ္ဘာကြီးက သေးလာလို့လား' စတူးဝပ်က မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်တာပေါ့။ မစ္စတာဖော့ဂ်ပြောတာ ကျုပ်သဘောတူတယ်။ ခုဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးကို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တစ်ရာကထက် ဆယ်ဆလောက် ပိုပတ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူခိုးကိုဖမ်းဖို့လွယ်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့'

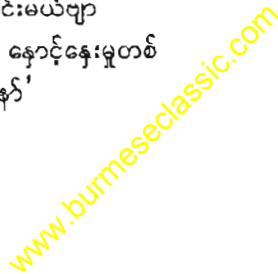
ရပ်ဖဲက ပြော၏။ 'ဒါပေမယ့် ဒီလို အသွားအလာမြန်တော့ သူ့အဖို့ ပိုပြီးလွတ်နိုင်တာပေါ့'

www.burmeseclassic.com

၁၂ * နတ်နွယ်

'မစ္စတာစတူးဝပ်၊ ခင်ဗျားအလှည့်'
 မစ္စတာဖောက်က ပြောလိုက်၏။ သို့သော်လည်း နဝေတိမ်တောင်
 ဖြစ်နေသော စတူးဝပ်သည် ဘဝင်မကျပါချေ။
 'ကမ္ဘာကြီးကငယ်လာပြီလို့ ခင်ဗျားတို့ပြောတာ မှန်ချင်မှန်ပေ
 မယ့် အနည်းဆုံး သုံးလတော့ပတ်ရမယ်ဗျာ'
 'ရက်ပေါင်းရှစ်ဆယ်တည်းနဲ့ ပတ်နိုင်တယ်ဗျာ'
 ဖိလိယက်ဖောက်က ပြောသည်။
 'ဟုတ်တယ်။ တကယ်ပဲ ရက်ရှစ်ဆယ်တည်းနဲ့ ပတ်နိုင်တယ်။
 ရိုသယ်နဲ့ အလာဟာဘတ် မီးရထားလမ်းဖွင့်လိုက်ပြီလို့ မောနင်း
 ခရော်နီကယ်ထဲမှာ ခရီးစဉ်အသေးစိတ်ဖော်ပြထားတယ်'
 ပျန်ဆူလီဗန်က ဤသို့ပြော၍ သတင်းစာကို ဖတ်ပြသည်။
 'လန်ဒန်မှ စူးအက်သို့ ရထားနှင့် သင်္ဘောဖြင့် (၇)ရက်၊ စူးအက်
 မှ ဘုံဘောသို့ သင်္ဘောဖြင့် (၁၃)ရက်၊ ဘုံဘောမှ ကာလကတ္တားသို့
 မီးရထားဖြင့်(၃)ရက်၊ ကာလကတ္တားမှဟောင်ကောင်သို့ သင်္ဘော
 ဖြင့် (၁၃)ရက်၊ ဟောင်ကောင်မှ ယိုကိုဟားမားသို့ သင်္ဘောဖြင့်
 (၆)ရက်၊ ယိုကိုဟားမားမှ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ သင်္ဘောဖြင့် (၂၂)
 ရက်၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှ နယူးရောက်သို့ သင်္ဘောဖြင့် (၇)ရက်၊
 နယူးရောက်မှ လန်ဒန်သို့သင်္ဘောနှင့် ရထားဖြင့် (၉)ရက်၊ စုစု
 ပေါင်း (၈၀)ရက်။
 'အင်း ရက်ရှစ်ဆယ်ဆိုတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့်
 ရာသီဥတုမကောင်းတာကို၊ သင်္ဘောပျက်တာတို့တော့ ထည့်မတွက်
 တော့ဘူးလား'
 အင်းဒရူးစတူးဝပ်က မေးလိုက်သည်။
 'အားလုံး ထည့်တွက်ပြီးသား' ဖိလိယက်ဖောက်က ဖြေလိုက်
 သည်။ သူက ဝှစ်ကို ဆက်ကစားသည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့သည်
 ဖဲကိုဂရုမစိုက်တော့ဘဲ လေပန်းနေကြ၍ဖြစ်၏။ 'နိုင်ဖဲနှစ်ချပ်' သူက

ပြောပြီး ဖဲများကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။
 အင်းဒရူးစတူးဝပ် ကုလားဖန်ထိုးရမည့်အလှည့် ဖြစ်ပါသည်။
 သူက ဖဲများကိုသိမ်းယူရင်း ပြောလေ၏။
 'စာဆိုအရတော့ ခင်ဗျားက မှန်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့
 ကျတော့ဗျာ ...။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဘက်က ပေါင် (၄,၀၀၀)လောင်းချင်
 စမ်းလှတယ်ဗျာ'
 'လက်တွေ့မှာလည်း မှန်တာပဲ မစ္စတာစတူးဝပ်။ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်
 တဲ့ခရီးစဉ်ပဲ'
 ဖိလိယက်ဖောက်က ပြောလေသည်။
 'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား သွားကြည့်ပါလား'
 'ကမ္ဘာပတ်လည် ရက်ရှစ်ဆယ်လား။ ကောင်းပြီ။ ဒါပေမယ့်
 ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ပြောမယ်။ ခင်ဗျားစရိတ်နဲ့ သွားမှာနော်'
 'ပေါက်တိပေါက်ရှာတွေဗျာ။ လာ ... ကျုပ်တို့ ဖဲပဲ ပြန်ကစား
 ရအောင်'
 အင်းဒရူးစတူးဝပ်က စနိုးစနောင့်နှင့် ပြောလေသည်။
 'ဒါဖြင့် ကုလားဖန်ထိုးဦး။ ဖဲဝေတာမှားနေတယ်'
 မစ္စတာဖောက်က ပြောလိုက်သည်။ အင်းဒရူးစတူးဝပ်က တုန်ရီ
 သောလက်များဖြင့် ဖဲများကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
 သူက ချက်ချင်းပြန်ချထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြော၏။
 'ကျွန်တော်က လောင်းမယ်ပြောရင် တကယ်လောင်းတာပဲ
 မစ္စတာဖောက်။ ကျွန်တော် ပေါင်(၄,၀၀၀)လောင်းတယ်ဗျာ'
 'ကောင်းပြီ။ ဘားရင်းဘဏ်မှာ ကျွန်တော်အပ်ထားတဲ့ငွေ ပေါင်
 (၂၀,၀၀၀)ရှိတယ်။ အဲဒီပေါင်(၂၀,၀၀၀)ကို လောင်းမယ်ဗျာ'
 'ပေါင် (၂၀,၀၀၀) ဟုတ်လား။ မမျှော်လင့်တဲ့ နှောင့်နှေးမှုတစ်
 ခုတည်းနဲ့ ခင်ဗျား အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ရုံးသွားမယ်နော်'
 ပျန်ဆူလီဗန်က ပြော၏။

‘မမျှော်လင့်တဲ့ကိစ္စဆိုတာ မရှိပါဘူး’

ဖိလိယက်ဖောက်က ပြောလိုက်၏။

‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ဂဏန်းတွက်ပြထားသလို မီးရထားက နေ သင်္ဘော၊ သင်္ဘောကနေ မီးရထားကို ခုန်ကူးရမှာနော်’

‘ဂဏန်းတွက်ပြထားသလိုပဲ ခုန်ကူးမှာပေါ့’

‘ခင်ဗျား နောက်နေတာလား’

တစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။ ယခုအခါ အားလုံးက စိတ် ဝင်စားလျက် ရှိချေပြီ။

‘လူကြီးလူကောင်းစစ်စစ်တစ်ယောက်ဟာ အလောင်းအစား အကြောင်းပြောရင် ဘယ်တော့မှမနေောက်ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာ ကို ရက်ပေါင်းရှစ်ဆယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒါ့ထက်လျော့ပြီးပတ်မယ်ဆို တာ ဘယ်သူနဲ့မဆို လောင်းမယ်။ ရက်ပေါင်း (၈၀)ဟာ နာရီပေါင်း (၉၂၀)ရှိတယ်။ မိနစ်ပေါင်း (၁၁၅၂၀၀)ရှိတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ။ စိန် ကြမလား’

သူ့မိတ်ဆွေများအားလုံးက စိန်ကြသည်။ သူ့လောင်းကြေးငွေ (၂၀,၀၀၀)ပြည့်ရန် တစ်ယောက်လျှင် (၄,၀၀၀)စီလောင်းကြသည်။

‘ကောင်းပြီ။ ဒီဟရထားဟာ (၈)နာရီ (၄၅)မိနစ်မှာ ထွက်မယ်။ အဲဒီရထားနဲ့ ကျုပ်လိုက်သွားမယ်’

မစ္စတာဖောက်က ပြောလိုက်၏။

‘ကနေ့ည ...’

စတူးဝပ်က မေး၏။

‘ကနေ့ညပဲ’ ဖိလိယက်ဖောက်က ပြန်ပြောပြီး အိတ်ဆောင်ပြကွ ဒိန်ကို ထုတ်ကြည့်၏။

‘ကနေ့ အောက်တိုဘာလ (၂)ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။ ကျွန်တော် ဟောဒီအခန်းထဲကို ဒီဇင်ဘာလ (၂၁)ရက်၊ စနေနေ့ည (၈)နာရီ (၄၅) မိနစ်အရောက် ပြန်လာခဲ့မယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်

မလာရင် ဘဏ်မှာရှိတဲ့ ငွေ (၂၀,၀၀၀)ဟာ ခင်ဗျားတို့ပိုင်ပြီပဲ။ ဟော ဒီမှာ ချက်လက်မှတ်’

အလောင်းအစားစာချုပ်တစ်ခုရေးပြီး အသင်းသား ၆ ယောက် လက်မှတ်ရေးထိုးကြလေသည်။ ဖိလိယက်ဖောက်၊ စတူးဝပ်၊ ဖော် လင်တင်၊ ဆူလီဗန်၊ ရပ်ဖ်နှင့် ဖလင်နဂန်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

ဖိလိယက်ဖောက်သည် ပကတိတည်ငြိမ်စွာ ရှိနေ၏။ သူသည် ရှိသမျှစည်းစိမ်တစ်ဝက်ကို လောင်းစား၍ ကျန်တစ်ဝက်ကို ခရီး စရိတ် ပြုလုပ်ရပေမည်။ တစ်ဖက်တွင်ကား သူ့မိတ်ဆွေများသည် လိပ်ပြာမသန့်ဘဲ ရှိနေကြ၏။ အကြောင်းမှာ အလောင်းအစားသည် တစ်ဖက်သတ်ကျပြီး မမျှတဟု သူတို့ကတွက်ဆကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဤအချိန်တွင် (၇)နာရီထိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခရီးသွား ရေးအတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိသည်ကိုပြင်ဆင်နိုင်ရန် ဝိုင်းသိမ်းမလား ဟု မစ္စတာဖောက်အား မေးကြသည်။

‘ကျွန်တော် အမြဲတမ်းအဆင်သင့်ပဲ’ ဖိလိယက်ဖောက်က ပြန် ပြော၏။ ‘ဒိုင်းယားမွန်းကနိုင်ဖဲ မစ္စတာစတူးဝပ်။ ခင်ဗျား စရမှာ’ သူက ဖဲဝေပြီး ပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း - ၄ -
ပါဆီပါတောက် မင်သက်မိခြင်း

(၇)နာရီ၊ (၂၅)မိနစ်တွင် ဖိလိယက်ဖောက်သည် မိတ်ဆွေများ ထံမှခွင့်တောင်း၍ ကလပ်မှပြန်ခဲ့၏။ သူက ဂီနီ (၂၀)နိုင်လေသည်။ (၇)နာရီ၊ မိနစ် (၅၀)တွင် သူ အိမ်ရောက်၏။

ပါဆီပါတောက်သည် နေ့စဉ်ဇယားကို သေသေချာချာ လေ့လာထား၏။ အစီအစဉ်အရဆိုလျှင် မစ္စတာဖောက်သည် အိမ်သို့ ည(၁၂)နာရီမထိုးခင် မပြန်ချေ။ သူဝင်လာသောအခါကို ကြားရသောအခါ ပါဆီပါတောက်သည် သူ့နားကိုသူ မယုံသလိုဖြစ်နေ၏။

ဖိလိယက်ဖောက်သည် သူ့အခန်းသို့တန်းသွားပြီး ထိုမှနေ၍ သူ့တပည့်အား အော်ခေါ်လိုက်သည်။

ပါဆီပါတောက်က မထူးပါချေ။ သူ့အားခေါ်သည်မဟုတ်။ အချိန်မဟုတ်။

‘ပါဆီပါတောက်’ မစ္စတာဖောက်က ထပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ပါဆီပါတောက် သွား၏။ ‘မင့်ကို ငါ နှစ်ခါတောင်ခေါ်ရတယ်’

‘အခု (၁၂)နာရီမှ မထိုးသေးပဲ’

ပါဆီပါတောက်က လက်ထဲတွင် နာရီကိုကိုင်ထားရင်း ပြော၏။

‘မထိုးသေးမှန်း ငါသိပါတယ်။ မင့်ကိုအပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တို့ ၁၀ မိနစ်အတွင်း ဒီဇာကိုသွားကြမယ်’

တပည့်သည် အကြံအစိုက်သောအပြုံးကို ဖော်ပြလိုက်၏။
‘ဆရာ တခြားကိုသွားမလို့လား’

‘ဟုတ်တယ်။ တို့ ကမ္ဘာလှည့်မယ်’

ပါဆီပါတောက်သည် မတ်တော်ကျောက်ရုပ်၊ မျက်လုံးအပြုံး၊ အရပ်ကြိုးပြတ်။ ပြီးတော့ ငြီး၏။

‘ကမ္ဘာလှည့်မယ် ...’

‘ရက်ရှစ်ဆယ်တည်းနဲ့ ...’ မစ္စတာဖောက်က ဖြည့်လိုက်သည်။

‘အဲဒီတော့ တို့ ခဏလေးမှ အချိန်မဖြုန်းနဲ့’

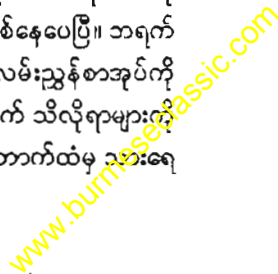
‘ဒါပေမယ့် သေတ္တာတွေ ...’

‘သေတ္တာမယူဘူး။ သားရေအိတ်ပဲ တော်ပြီ။ ငါ့အတွက် ရှုပ်အင်္ကျီ နှစ်ထည်၊ ခြေအိတ်သုံးစုံ။ မင်းလည်း ဒီအတိုင်းပဲယူ။ တို့ လိုတာကို လမ်းမှာဝယ်မယ်။ ငါ့ မိုးကာအင်္ကျီနဲ့ ကော်ဇောကိုယူနဲ့။ တို့ လမ်းသိပ်မလျှောက်ပေမယ့် ဖိနပ်ခိုင်ခိုင်တော့ယူနဲ့။ သွားတော့’

ပါဆီပါတောက်က ပြန်ပြောလိုသေး၏။ သို့သော် သူကား စကားမပြောနိုင်။ သူ့အခန်းသို့ပြန်၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်သည်။ ‘အင်း ...၊ သွားမယ်တဲ့။ ငါကတော့ အေးအေးနေရပြီ ထင်နေတာ’ ထို့နောက် သူသည် ပျာယံ၊ ပျာယာ ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။

ကမ္ဘာပတ်လည် ရက်ရှစ်ဆယ်တဲ့။ သူ့ဆရာရူးနေပြီလော။ မရူးဟု ထင်သည်။ နောက်ပြောင်သည်လော။ မဟုတ်တန်ရာ။ သူတို့သည် ဒီဇာသို့သွားကြမည်။ အမှန်ပဲဖြစ်၏။ ကာလိုင်းသို့သွားမည်။ မှန်၏။ ပဲရစ်သို့သွားမည်။ ဤတွင်မှ အိမ်မြို့သည် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်သည် ပဲရစ်မြို့တော်ထက်တော့ ပိုမသွားတန်ကောင်းပေ။

(၅)မိနစ်အတွင်း၌ ပါဆီပါတောက်သည် သားရေအိတ်ကို အသင့်ဖြစ်စေ၏။ မစ္စတာဖောက်လည်း အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ ဘရက်ရှော၏ မီးရထား၊ မီးသင်္ဘောနှင့် အထွေထွေလမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ဆရာသည် ချိုင်းတွင်ညှပ်ထား၏။ ခရီးစဉ်အတွက် သိလိုရာများကို ဤစာအုပ်မှ ရရှိနိုင်ပေသည်။ သူသည် ပါဆီပါတောက်ထံမှ သားရေ

အိတ်ကိုယူ၍ဖွင့်လိုက်ပြီး နေရာတိုင်း၌သုံးစွဲနိုင်သော လှပသည့် ဘဏ်
ငွေစက္ကူစည်းကြီးကို ထည့်လိုက်၏။

‘မင်း ဘာများမေ့နေသေးလဲ’

‘ဘာမှမမေ့ပါဘူး ဆရာ’

‘ကောင်းပြီ။ ဒီအိတ်ကိုယူခဲ့။ ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်နော်။
ပေါင်နှစ်သောင်းပါတယ်’

ပါဆီပါတောက်သည် အိတ်ကိုလွတ်ကျမတတ် ဖြစ်သွားသည်။
ငွေများသည် ရွှေများဖြစ်ကာ လေးလံသွားသည့်နွယ် ဖြစ်၏။ ဆရာ
နှင့်တပည့်သည် လှေကားမှဆင်း၍ အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ထွက်မိသော
အခါ တံခါးကိုသော့ခတ်လိုက်၏။ မြင်းရထားတစ်စီးသည် ၎င်းတို့
အား ‘ချားရင်းခရော့စ်’ဘူတာသို့ လျင်မြန်စွာသယ်ဆောင်သွား၏။
၎င်းဘူတာမှနေ၍ ဒိုဗာရထားကိုစီးရမည် ဖြစ်၏။

(၈)နာရီ၊ မိနစ် (၂၀)တွင် မြင်းရထားသည် ဘူတာရုံသို့ရောက်
၍ ပါဆီပါတောက်သည် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့ဆရာလည်း လိုက်
ဆင်း၍ ရထားခကိုပေး၏။ ဤအချိန်တွင် သူတောင်းစားမတစ်
ယောက်သည် ဖိနပ်မပါဘဲ ရွံ့ထဲတွင်ရပ်လျက် ဘေးမှ ကလေးတစ်
ယောက်ကိုထားကာ တောင်းရမ်းလျက်ရှိ၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်သည်
ဖိနပ်လှာသော ဂီနီ(ရွှေဒင်္ဂါးပြား) နှစ်ဆယ်ကို အိတ်ထဲမှထုတ်၍
သူတောင်းစားအား ပေးလိုက်၏။

‘ရော့၊ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ ငါ သဘောကျတယ်’

ပါဆီပါတောက်သည် ဤစကားကိုကြားလိုက်ရ၍ သူ့ဆရာအား
ချစ်သွားသည်။ မစ္စတာဖော့ဂ်နှင့်သူသည် ပလက်ဖောင်းကြီးသို့
လျှောက်သွားကြ၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်က သူ့အား ပဲရစ်သို့ ပထမတန်း
လက်မှတ်နှစ်စောင် ဝယ်ခိုင်းသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖိလီယက်ဖော့ဂ်သည် ပြုပြင်ရေး
ကလပ်အသင်းသားများအား ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် တွေ့ရ၏။

‘လူကြီးမင်းများခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် သွားပြီ။ ဟောဒီမှာ ကျွန်
တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ်တွေက ခင်ဗျားတို့
ကို သက်သေခံလိမ့်မပေါ့ဗျာ’

‘ဒါ မလိုပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားစကားကို လူကြီး
လူကောင်းစကားအဖြစ် လက်ခံပါတယ်’

ရပ်ဖဲက ယဉ်ကျေးစွာပြောလိုက်သည်။

‘သက်သေခံပါတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ’

မစ္စတာဖော့ဂ်က ပြော၏။

‘ခင်ဗျား ပြန်ရောက်ရမယ့်နေ့ကို မှတ်မိတယ်နော်’

အင်ဒရူးစတူးဝပ်က မေး၏။

‘ရက်ပေါင်းရှစ်ဆယ်အတွင်း ဖိလီယက်ဖော့ဂ်က ပြန်ပြော၏။

‘(၁၈၇၂)ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၁)ရက်၊ စနေနေ့ည (၈)နာရီ၊ (၄၅)
မိနစ်။ က ... အားလုံးသွားမယ်’

(၈)နာရီ၊ (၄၀)မိနစ်တွင် မစ္စတာဖော့ဂ်နှင့် သူ့တပည့်တို့သည်
ကိုယ့်နေရာကိုယ် ထိုင်ကြ၏။ (၈)နာရီ၊ (၄၅)မိနစ်တွင် ဥဩသံစူးစူး
တစ်ချက် ကြားရပြီး ရထားစထွက်လေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် ညသည်မှောင်၍ မိုးများရွာသွန်းနေ၏။ ဖိလီ
ယက်ဖော့ဂ်သည် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေ၏။ ပါဆီပါတောက်ကား ဖြစ်
ပျက်လေသမျှတို့ကြောင့် ယခုထက်တိုင် မအူမလည်ရှိနေပြီး သား
ရေအိတ်ကို ရင်ခွင်ထဲသို့ တင်းကျပ်စွာပွေဖက်ထား၏။ ရုတ်တရက်
သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အော်လိုက်သည်။

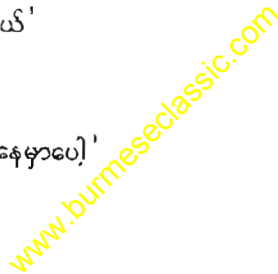
‘ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့’ မစ္စတာဖော့ဂ်က မေး၏။

‘ကျွန်တော် ပျာတာ။ ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်’

‘ဘာလဲ ...’

‘ကျွန်တော့်အခန်းထဲက မီး မငြိမ်းမိခဲ့ဘူး’

‘အင်း ...၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းစရိတ်နဲ့ မီးလင်းနေမှာပေါ့’

အခန်း - ၅ -
ကမ္ဘာ့အပြင်

လန်ဒန်မြို့မှ ထွက်လာသောအခါ ဖိလိယက်ဖောက်သည် သူ့ ခရီးမှ ဘာဖြစ်မည်ကို စိတ်လည်းမဝင်စား၊ စိတ်လည်း မလှုပ်ရှား ပါပေ။ အလောင်းအစားအကြောင်းသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပြုပြင် ရေးကလပ်အသင်းသားများကြားဝယ် အာရုံစူးဝင်လျက်ရှိ၏။ နိုင်ငံ အတွင်းရှိ သတင်းစာတိုင်းမှာပင် ဤအကြောင်းကိုဖတ်ကြရ၏။

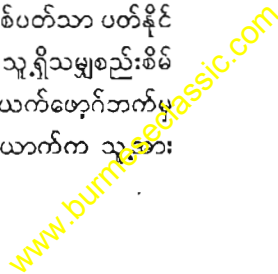
ပထဝီနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အင်္ဂလိပ်များ စိတ် ဝင်စားတတ်ကြောင်းကို လူတိုင်းသိပေသည်။ ဤကမ္ဘာလှည့်ခရီး အကြောင်းကို နေရာတိုင်းတွင် ထက်ထက်သန်သန်နှင့် အကြိတ် အနယ် ငြင်းခုံနေကြ၏။ ယောက်ျားအချို့သည် ဖိလိယက်ဖောက် ဘက်မှ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း အများစုကား သူ့အား ဆန့် ကျင်လေသည်။ ရက်ရှစ်ဆယ်အတွင်း ကမ္ဘာကိုပတ်မည်မှာ မဖြစ် နိုင်ရုံသာမက အရူးထခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ပြောကြ၏။ မစ္စတာ ဖောက်အား အထူးယုံကြည်ကြသူများကတော့ အမျိုးသမီးများသာ ဖြစ် ကြ၏။ သတင်းစာများတွင် သူ၏ လှပသောမျက်နှာကို ဖော်ပြလိုက် ကတည်းက အထူးတလည် ထောက်ခံလာကြခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံး၌ကား 'ပထဝီအသင်းအစီရင်ခံစာ' တွင် ဆောင်းပါး ရှည်ကြီး ပါရှိလာလေတော့၏။ ဤဆောင်းပါးတွင် အစဉ် ပြဿနာ ကို ထောင့်အသီးသီးမှ ချဉ်းကပ်ကြည့်၍ နောက်ဆုံးကျမှ အရူးထခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုထား၏။ မစ္စတာဖောက်အား အားလုံးက ဆန့်ကျင်

လျက် ရှိကြောင်း၊ လူအများနှင့် သဘာဝ၊ ခေါင်းတွဲပျက်ခြင်း၊ လမ်းချော်ခြင်း၊ မုန်တိုင်းမိခြင်း၊ မြို့ဆိုင်းခြင်းတို့က တားဆီးနှောင့် ယှက်နေကြောင်း စသည်ဖြင့် ဆောင်းပါးရှင်က နီဂုံးချုပ်ထား၏။ သဘောတိုင်း၊ ရထားတိုင်းသည် ဘယ်နယ်လုပ်ပြီး အချိန်မှန်နိုင်ပါ မည်နည်း။ ရထားများသည် အိန္ဒိယကိုဖြတ်ရန် အနည်းဆုံး သုံးရက် ကြာပေသည်။ အမေရိကကိုဖြတ်ရန် (၇)ရက်ကြာပေသည်။ အမြန်ဆုံး ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများပင်လျှင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် နောက်ကျတတ် ပေသည်။ သူသည် သင်္ဘောတစ်စီးကို နာရီအနည်းငယ်လေး နောက် ကျ၍ လွတ်သွားခဲ့လျှင် နောက်တစ်စီးကို ရက်ပေါင်းများစွာ စောင့် ရပေလိမ့်မည်။

ဤဆောင်းပါးက အတော်လှုပ်ရှားစိတ်ဝင်စားစေပါသည်။ သတင်းစာတိုင်းလောက်က ကူးယူဖော်ပြကြသည်။ စာဖတ်သူတိုင်း လောက်ကို လွှမ်းမိုးလေသည်။ အင်္ဂလိပ်များသည် လောင်းစားလို ကြသည့်အလျောက် တစ်ပြည်လုံးသည် အများအပြား လောင်းစား ကြလေ၏။ အချို့က မစ္စတာဖောက်အား ထောက်ခံ၍ အချို့က ဆန့် ကျင်၍ ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြင့် လောင်းကြေးငွေစုစုပေါင်း အများ အပြားကြီး ဖြစ်နေပါတော့၏။ ယခုအခါတွင် လူတိုင်းက သူ့အား ဆန့်ကျင်လျက်ရှိကြ၏။ သူ့အားဆန့်ကျင်၍ အကျောပေးမှုမှာလည်း ငါးလေးတစ်လေးမှစ၍ တစ်ရာလေးတစ်လေးအထိ ဖြစ်သွားပါ တော့၏။

မစ္စတာဖောက်အား စွဲစွဲမြဲမြဲထောက်ခံနေသူတစ်ယောက်မှာ လော့ဒ်အယ်လ်ဘင်မရယ် ဖြစ်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား သွက်ချာပါဒ လိုက်နေ၍ ကုလားထိုင်မှမစနိုင်သဖြင့် ကမ္ဘာတစ်ပတ်သာ ပတ်နိုင် မည်ဆိုလျှင် နှစ်နှစ်လောက်ကြာချင်ကြပေစေ။ သူ့ရှိသမျှစည်းစိမ် အကုန်လောင်းမည့်လူကြီး ဖြစ်၏။ သူက ဖိလိယက်ဖောက်ဘက်မှ ပေါင်ငါးထောင် လောင်းထား၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က သူ့အား

မိုက်မဲသည်ဟုပြောလာလျှင် သူက အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းရှင်းလေး ပြန်ပြော၏။

‘သူ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်ခဲ့ရင် ဒါမျိုးကို အင်္ဂလိပ်တွေကပထမဆုံး စလုပ်နိုင်လို့ ကောင်းတာပေါ့’

သို့ရာတွင် မစ္စတာဖော့ဂ်အားထောက်ခံသူများသည် နည်းသည် ထက်နည်းပါးလာလေသည်။ မစ္စတာဖော့ဂ် ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် (၇)ရက်ကြာသောအခါတွင် အောက်တိုဘာလ(၉)ရက်နေ့၌ ပြဿနာ ပေါ်လာလေ၏။ ထိုပြဿနာကြောင့် ဤထူးဆန်းသောစွန့်စား ခန်းအတွက် ထပ်မံလောင်းကစားမှုများ လုံးဝရပ်ဆိုင်းသွားလေ၏။

လန်ဒန်မြို့ရှိ ပုလိပ်မင်းကြီးသည် ကြေးနန်းတစ်စောင် လက်ခံ ရရှိလေ၏။ စူးအက်မှရိုက်လိုက်သော ကြေးနန်းဖြစ်၏။ ၎င်းမှာ ... ကျွန်တော် ဘဏ်သူခိုး ဖိလိယက်ဖော့ဂ်နောက် လိုက်နေသည်။ ဘုံဘောတွင် ဖမ်းဝရန်းပို့ပါ ...

စုံထောက် ဖစ်

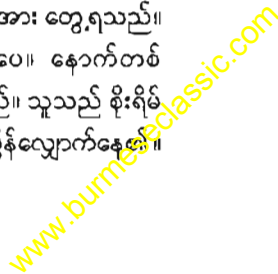
ဤကြေးနန်းသည် ချက်ချင်းပြန်သွား၏။ ၎င်း၏အကျိုးသက် ရောက်မှုသည် လတ်တလောပင် ဖြစ်၏။ မစ္စတာဖိလိယက်ဖော့ဂ် သည် လူကြီးလူကောင်းဘဝမှလျှော့၍ ဘဏ်သူခိုးအဖြစ်သို့ ရောက် ရလေပြီ။ သူ့ဓာတ်ပုံကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်၏။ ခိုးမှုဖြစ် ပွားသည့်နေ့က ငွေကိုင်စားပွဲနားတွင် မြင်လိုက်ရသော လူ၏ပုံပန်း နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်၏။ ဖိလိယက်ဖော့ဂ်၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှု ကို အစပြန်ကောက်ကြ၏။ သူကား တစ်ယောက်တည်းနေသည်။ လူအများနှင့်မရော။ ပြီးတော့ ရုတ်ချည်းခရီးထွက်သွားသည်။

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးကို မစ္စတာဖော့ဂ်ကထွင်လိုက်ကြောင်း ထင်ရှား နေပေပြီ။ ဤခရီးအတွက် အရမ်းစွတ်၍ လောင်းစားလိုက်ခြင်းသည် အင်္ဂလိပ်စုံထောက်များအား မျက်ခြည်ဖြတ်ရန်ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု တည်းအတွက် ဖြစ်၏။

စုံထောက်ကြီး စိတ်မရှည်ခြင်း

ဖိလိယက်ဖော့ဂ် ခရီးထွက်ပြီးနောက် (၇)ရက်အကြာ အောက် တိုဘာလ (၉)ရက်နေ့တွင်ဖြစ်၏။ ပီအင်အိုကုမ္ပဏီမှ ‘မွန်ဂိုးလီယား’ သင်္ဘောသည် ပို့ဆက်မြို့မှနေ၍ စူးအက်တူးမြောင်းကိုဖြတ်လျက် စူးအက်မြို့သို့ နံနက် (၁၁)နာရီအချိန်တွင် ဆိုက်ရောက်လာပေမည်။ မွန်ဂိုးလီယားသည် ပီအင်အိုကုမ္ပဏီတွင် အမြန်ဆုံးသင်္ဘော ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် ဘရင်ဒီဆီမှ ဘုံဘောမြို့သို့ စူးအက်တူးမြောင်းကို ဖြတ်လျက် မွန်မန်ကြီးသွားလာလျက်ရှိပါသည်။ ဤလမ်းသည် ဥရောပမှ အိန္ဒိယ သို့သွားလာရာတွင် လမ်းဟောင်းထက် တစ်ဝက်မျှတာတိုသွားလေ သည်။ လမ်းဟောင်းမှာ ဝှတ်ဟုတ်အငူမှ ပတ်သွားခြင်းဖြစ်လေ သည်။

စူးအက်ဆိပ်ကမ်းတွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးနှစ်ယောက်သည် သင်္ဘော ကို စောင့်ဆိုင်းနေသော သင်္ဘောကျင်းအလုပ်သမားများနှင့် ခရီးသည် များကြားတွင် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်မှာ စူးအက် မြို့ရှိ အင်္ဂလိပ်ကောင်စစ်ဝန် ဖြစ်သည်။ သူသည် နေ့စဉ်ပင် စူးအက် တူးမြောင်းကိုဖြတ်သွားသည့် အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောများအား တွေ့ရသည်။ သူ့ရုံးသည် သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ရာနှင့် မဝေးပါပေ။ နောက်တစ် ယောက်ကတော့ လူပိန်ပိန်နှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် စိုးရိမ် သောကနှင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ လူးလာခေါက်ပြန်လျှောက်နေ၏။

သူ့နာမည်မှာ ဖစ်ဖြစ်သည်။

မစ္စတာဖစ်ကား အင်္ဂလန်ပြည် ဘဏ်ခိုးမှုကြီးနောက် သူခိုးလွတ်မြောက်မပြေးစေရန် သင်္ဘောဆိပ်ကြီးများသို့ လွှတ်ထားသော အင်္ဂလိပ်စုံထောက်များအနက် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ ခရီးသည်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သင်္ဘောယန့်မကင်းခဲ့လျှင် မစ္စတာဖစ်သည် ဖမ်းဝရမ်းမရမချင်း နောက်ယောင်ခံလိုက်ပါနေရမည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်က မစ္စတာဖစ်ထံသို့ အလိုရှိသောလူ၏ ပုံပန်းကို ပေးပို့ခဲ့၏။ သူကား ယခုအခါ မွန်ဂိုးလိယားသင်္ဘောကို စိတ်မရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။

‘သင်္ဘောဆိုက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့ပါဘူးနော်’

မစ္စတာဖစ်က ဆယ်ကြိမ်မြောက်အဖြစ် မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မစ္စတာဖစ်။ သိပ်မလိုတော့ပါဘူး။ သင်္ဘောဟာ မနေ့က ပို့ဆက်မှာရှိတယ်။ တူးမြောင်းရဲ့ မိုင်ကိုးဆယ်ခရီးကို သင်္ဘောဟာ မြန်မြန်ကြီးဖြတ်လာမှာပါ။ ဒီသင်္ဘောဟာ ဆုငွေ (၂၅)ပေါင်ကို တော့ လက်လွှတ်မခံဘူး။ အဲဒီဆုငွေက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စောစောပိုရောက်တဲ့အချိန်အတွက် ပေးတာပဲ’

ကောင်စစ်ဝန်က ပြန်ပြောလေ၏။

‘မွန်ဂိုးလိယားဟာ ဘာရင်ဒီဆီက တိုက်ရိုက်လာတာလား’

‘ဟုတ်တယ်။ အဲဒီမှာ အိန္ဒိယပို့မယ့်စာတွေတင်ပြီး စနေနေ့ညနေ (၅)နာရီက ထွက်လာတာပဲ။ ဒါကြောင့် သိပ်မကြာနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ပုံသဏ္ဍာန်ရထားတဲ့လူကို သင်္ဘောပေါ်ပါလာတဲ့တိုင် ခြေရာကောက်နိုင်ပါ့မလား။ သူဟာ ကျုပ်သဘောမတော့လူရိုးတစ်ယောက်ပဲ’

‘အထက်တန်းစားသူခိုးတွေဟာ အမြဲတမ်းလူရိုးတွေလို ထင်ရတယ်။ သူခိုးရုပ်ပေါက်နေတဲ့လူတွေကတော့ အထူးသတိထားလုပ်ကြရတယ်။ နို့မို့ရင် အဖမ်းခံကြရမှာ။ အမြင်ရိုးတဲ့လူခိုးတွေကို ကျွန်

တော်တို့က ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်ဖို့လိုတယ်။ ဒါဟာ အခက်ဆုံးအလုပ်တစ်ခုပဲ။ စုံထောက်လုပ်ငန်းဆိုတာ စာအုပ်ကြီးအတိုင်း မဟုတ်တော့ဘူး။ အနုပညာတစ်ရပ်ဖြစ်နေပြီ’

‘ခင်ဗျားဟာ အတော်ခက်ခဲတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်နေရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အောင်မြင်ပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခုဟာက ဧရာမခိုးမှုကြီးပဲ’

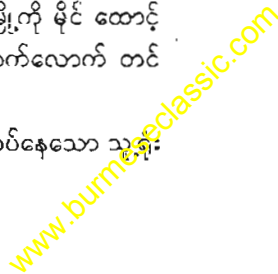
‘အမှန်ပါပဲခင်ဗျား။ ပေါင်ငါးသောင်းငါးထောင်တောင် အခိုးခံရပြီး ဆုငွေက ပေါင်နှစ်ထောင်။ ပြီးတော့ ပြန်ရငွေထဲက ငါးရာခိုင်နှုန်းလည်း ရဦးမယ်။ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို ခဏခဏရတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ သူခိုးဟာ မွန်ဂိုးလိယားပေါ်မှာသာ ပါလာခဲ့ရင် ကျွန်တော့်လက်ကလွတ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်’

ထိုအချိန်၌ မွန်ဂိုးလိယားဆိုက်ကပ်ရန် နီးကပ်လာပြီဖြစ်၍ ကုန်သည်များ၊ သင်္ဘောသားများနှင့်အတူ ကူလီများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြလေသည်။ ရူးအက်မြို့သည် နေရောင်တွင်တောက်ပလျက်ရှိ၏။ သင်္ဘောဆိပ်ခံသည် ကိုက်နှစ်ထောင်ခန့်ဖြန့်လျက်ရှိလေသည်။ တံငါလှေများနှင့် ကမ်းရိုးတန်းယာဉ်များသည် ပင်လယ်နီရေပြင်တွင် မြင်တွေ့ကြရသည်။ ရာစုနှစ်ပေါင်း ညောင်းနေပြီဖြစ်သော ရှေးဟောင်းလှေကြီးများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဆိပ်ကမ်းနာရီသည် ဆယ်နာရီခွဲပေပြီ။

‘ဘုရားရေ၊ ဒီသင်္ဘော ဘယ်တော့များမှ လာမှာပါလိမ့်’ ဖစ်က စိတ်မရှည်စွာပြော၏။ ‘ဒီသင်္ဘော ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ’

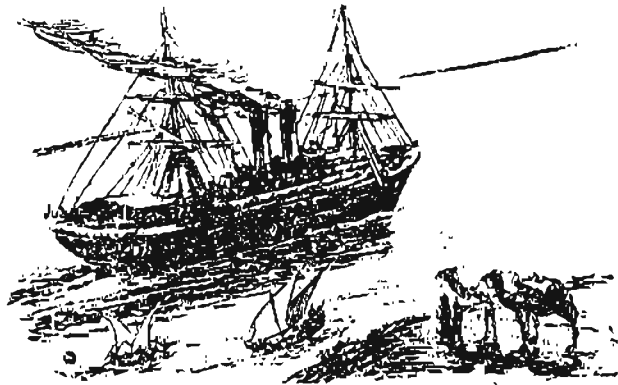
‘လေးနာရီ’ ကောင်စစ်ဝန်က ပြော၏။ ‘ကျောက်မီးသွေးတင်ချိန် ကောင်းကောင်းရတာပေါ့။ ဒီကနေ အေဒင်မြို့ကို မိုင် ထောင့်သုံးရာ ဝေးတယ်။ ဒါကြောင့် ထင်းမီးလုံလုံလောက်လောက် တင်သွားရမယ်’

ဤသို့ပြောပြီးနောက် ကောင်စစ်ဝန်သည် ကပ်နေသော သူ့ရိုး

သို့ ပြန်သွား၏။

သင်္ဘောဥသံ ကြားရသည်။ မကြာခင်မှာပင် သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းသည် တူးမြောင်းကမ်းနှစ်ဖက်ကြားမှ ညင်သာစွာ လျှောဆင်းလာနေသည်ကို မြင်ရ၏။ (၁၁)နာရီတိတိတွင် သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းရေပြင်၌ ကျောက်ချလိုက်လေသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင်

တူးမြောင်းကမ်းနှစ်ဖက်ကြားမှ လျှောဆင်းလာသည်ကို ...

ခရီးသည် အတော်များများပါလာပုံရလေသည်။ တချို့သည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ပင်နေပြီး မြို့၏ရှုခင်းကို ငေးမောကြည့်နေကြ၏။ အချို့ကမူ သင်္ဘောဘေးသို့လာနေသော လှေကလေးများဖြင့် ဆိပ်ခံသို့ ကူးလာကြလေသည်။

မစွတာဖစ် စောင့်ကြည့်နေစဉ်တွင် ကမ်းပေါ်သို့တက်လာသော ခရီးသည်များအနက်မှ လူတစ်ယောက်သည် ဆူညံစွာအလုပ်ခေါ်နေသော ကူလီများအားတိုးဝှေ့၍ သူ့ထံသို့လာနေ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တစ်ခု ကိုင်ထား၏။ သူက ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို မေးလေ၏။

ဖစ်က နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုယူ၍ လျင်မြန်စွာဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့လက်များသည် ဤသို့ ဖတ်ရှုနေစဉ်တွင် တုန်နေ၏။ အကြောင်းမှာ ခရီးသည်၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် သူ သတင်းရထားသော သူခိုး၏ပုံပန်းနှင့် တစ်ထေရာတည်းဖြစ်နေ၏။

‘ဒါ ခင်ဗျားဟာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား’
‘ကျွန်တော့်ဆရာရဲ့ဟာပါ။ သူက သင်္ဘောပေါ်မှာနေရစ်ခဲ့တယ်’
‘ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို သူ့ကိုယ်တိုင်သွားရလိမ့်မယ်။ သူ့ရဲ့ သက်သေခံအမှတ်အသားတွေပြဖို့ပဲ။ ရုံးက ဟောဟိုမှာ။ နီးနီးလေးပဲ’
‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ပြန်ပြီး ဆရာကိုခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ကမ်းပေါ်ကိုမတက်ချင်ဘူး’
ဤသို့ပြောပြီးနောက် သူသည် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

အခန်း - ၇ -
ရဲအတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အသုံးမဝင်ခြင်း

စုံထောက်ကြီးသည် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးသို့သွား၍ ကောင်စစ်ဝန်အား အမြန်တွေ့လိုကြောင်း ပြောလေ၏။

‘ကျွန်တော်ရှာနေတဲ့လူတော့ မွန်ဂိုးလီယားပေါ်မှာ ပါနေပြီဆိုတာ အတော်ကြီးကို နိုင်လုံနေပြီ’

ထို့နောက် သူသည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

‘ဒီမယ် မစွတာဖစ်။ သူဟာ သူ့ခိုးဖြစ်ရင်တော့ ကျုပ်ရုံးကို လာမှာမဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ခြေရာလက်ရာထားခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူဟာ ဒီလိုဖြစ်သွားရုံတင်ဆိုရင်တော့ ပြည်ဝင်လက်မှတ် ယူဖို့မလိုပါဘူး’

‘သူ လာပါလိမ့်မယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်ထင်တဲ့လူစားမျိုး ဆိုရင်လေ။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေဟာ အသုံးတစ်ခုပဲရပါတယ်။ လူကောင်းတွေအတွက် အနေအထူးအယှက်ဖြစ်ပြီး လူဆိုးတွေအတွက် အကူအညီပဲ။ သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟာ အားလုံး မှန်ကန်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လိုလားတာက သူ့ကို ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ် မပေးပါနဲ့’

‘ဘာလို့လဲ။ သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က မှန်နေရင်တော့ ကျုပ်က ဘယ်ငြင်းနေနိုင်မလဲ’

အောင်ပင်လယ်စာပေ

‘ဒါပေမယ့်ဗျာ ... ကျွန်တော်ဟာ ဒီလူကို ဒီမှာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တားထားရလိမ့်မယ်။ လန်ဒန်ကဝရမ်းကို စောင့်နေတုန်းမှာပေါ့’

‘ဒါက ခင်ဗျားအလုပ်ပဲ မစွတာဖစ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ပြည်ဝင်လက်မှတ်ကိုတော့ ဘယ်မပေးဘဲထားလို့ဖြစ်မလဲ’

ဤစဉ်တွင် တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ ရုံးစေက လူနှစ်ယောက်ကိုခေါ်လာသည်။ တစ်ယောက်ကိုကား စုံထောက်ကြီးသည် ချက်ချင်းမှတ်မိ၏။ ထိုသူကား သူ့နဲ့စကားပြောခဲ့သူဖြစ်၏။ သူနှင့် အတူပါလာသူကား သူ့ဆရာဖြစ်၏။ ဆရာသည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကောင်စစ်ဝန်အားပေး၍ ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို တောင်းခံလေသည်။

ကောင်စစ်ဝန်သည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုယူ၍ အတွင်း၌ပါသော အသေးစိတ်အချက်များကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေ၏။ ဤအချိန်တွင် ဖစ်က လူစိမ်းအား အခန်းထောင့်မှနေ၍ ကြည့်နေ၏။ မစွတာဖော့ဂ်က သူ့အမည်၊ သူ့နေရပ်၊ သူ့ခရီးလမ်းဆုံး တံဘောဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ဝန်ခံနေသည်ကို သူ့ကြားနေရ၏။ ထို့နောက် ကောင်စစ်ဝန်က ပြော၏။

‘ခုအခါမှာ ပြည်ဝင်လက်မှတ် မလိုတော့ဘူး။ ဒီမှာဆိုရင် ခရီးသည်တွေကို နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အပြမနိုင်တော့ဘူး’

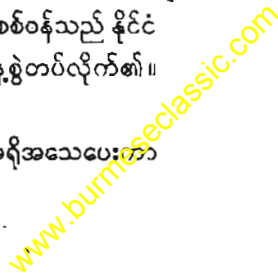
‘ဒါကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားပြည်ဝင်လက်မှတ်ကို တောင်းနေတာဟာ ကျွန်တော် စူးအက်ကိုဖြတ်သွားကြောင်း သက်သေပြချင်လိုပါပဲ’

မစွတာဖော့ဂ်က ပြောပြန်လေသည်။

‘ကောင်းပြီလေ’ ဤသို့ပြောပြီးနောက် ကောင်စစ်ဝန်သည် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးကာ နေ့စွဲတပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ရုံးတံဆိပ်ကို ရိုက်နှိပ်လေသည်။

မစွတာဖော့ဂ်သည် ကျသင့်ငွေကိုဆောင်၍ အရိအသေပေးတာ

အောင်ပင်လယ်စာပေ

ထွက်သွားလေ၏။ ပါဆီပါတောက်က နောက်မှလိုက်သွားလေသည်။

'ဘယ်နယ်လဲ။ သူဟာ ကျုပ်အဖို့တော့ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ'

ကောင်စစ်ဝန်က စုံထောက်အား ပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါက ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားလက်ခံရမှာက သူဟာ သူ့ခိုးရဲ့ပုံပန်းနဲ့တူတယ် ဆိုတာပဲ။ ကျွန်တော် သေချာအောင်ထပ်လုပ်ပါဦးမယ်။ သူ့တပည့်ကတော့ သူ့ဆရာထက် စကားဖွာမယ့်လူပဲ။ သွားပါဦးမယ်'

ထိုအချိန်တွင် မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ဆိပ်ခံသို့ပြန်၍ ပါဆီပါတောက်အား အမိန့်များပေးပြီးနောက် လှေတစ်စင်းနဲ့ သင်္ဘောသို့ ပြန်သွားလေ၏။ သူ့အခန်းသို့ပြန်ကာ မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် ခရီးစဉ်၏အသေးစိတ်ကို ပြန်လည်စစ်ဆေးလျက်ရှိ၏။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ အောက်တိုဘာလ (၂)ရက်၊ ည (၈)နာရီ (၄၅)မိနစ် လန်ဒန်မှထွက် ကြာသပတေးနေ့၊ အောက်တိုဘာလ (၃)ရက်၊ နံနက် (၇)နာရီ (၂၀)မိနစ်တွင် ပဲရစ်ရောက်။

ကြာသပတေးနေ့၊ နံနက် (၈)နာရီ (၄၀)မိနစ်တွင် ရထားဖြင့် ပဲရစ်မှ ထွက်ခဲ့။

သောကြာ၊ အောက်တိုဘာ (၄)ရက်၊ နံနက် (၆)နာရီ (၃၅)မိနစ် တွင် တူရင်းမှ ထွက်။

စနေ၊ အောက်တိုဘာလ (၅)ရက်၊ ညနေ (၄)နာရီ၊ ဘရင်ဒီ ရောက်။

စနေနေ့ညနေ (၅)နာရီ မွန်ဂိုးလိယားနှင့်ထွက်။

ဗုဒ္ဓဟူး၊ အောက်တိုဘာလ (၉)ရက်၊ နံနက် (၁၁)နာရီ စူးအက် ရောက်။

နာရီပေါင်း (၁၅၈၃)။

နေ့ပေါင်း (၆၃)။

ထို့နောက် မစ္စတာဖော့ဂ်သည် အောက်တိုဘာလ (၂)ရက်မှ ဒီဇင်ဘာလ (၂၁)ရက်နေ့အထိ အသေးစိတ်အစီအစဉ်များကို ကော်လံ ခွဲ၍ ရေးချလေ၏။ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးများသို့ ရောက်မည့်နေ့ရက်၊ အချိန်တို့ကိုဖော်ပြ၏။ သို့ဖြင့် သူသည် ခရီးတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တွင် အချိန်ပိုရသည်။ နောက်ကျသည် စသည်တို့အား မှတ်တမ်းရရှိပေလိမ့်မည်။ အဓိကဒေသများအဖြစ် ဖော်ပြထားသောနေရာများကား ပြင်သစ်၊ ဘရင်ဒီ၊ စူးအက်၊ ဘုံဘော၊ ကာလကတ္တာ၊ စင်ကာပူ၊ ဟောင်ကောင်၊ ယိုကိုဟားမား၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကို၊ နယူးယောက်၊ လီဗာပူနှင့် လန်ဒန်တို့ဖြစ်ကြ၏။ ဤပုံသေကားကျအချိန်ဇယားတွင် မီးရထား၊ မီးသင်္ဘောအချိန်စာရင်းများပါရှိ၍ မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ရက်ရှစ်ဆယ်ခရီးတွင် အသာရနေသည်။ သို့မဟုတ် အချိန်ပိုနေပြီတို့ကို အမြဲတမ်းသိရှိနေနိုင်ပါသည်။

အောက်တိုဘာလ (၉)ရက်နေ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် စူးအက်မြို့သို့ ရောက်သည့်အချိန်ကို ရေးမှတ်နေသည်အထိတော့ သူက ရက်လည်း မပို၊ ရက်လည်း မလိုပါသေးချေ။ ထို့နောက် သူ့အခန်းထဲသို့ နေ့လယ်စာယူလာရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ကမ်းပေါ်တက်၍ မြို့ကိုကြည့်ရန် စိတ်ကူးကား လုံးဝမပေါ်ပေါက်ပါပေ။ သူသည် တောင်ငေးမြောက်ငေးအလုပ်ကို တပည့်များအား ကိုယ်စားကြည့်စေသည့် လူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း - ၈ -

ပါဆီပါတောက် သတိလွန်၍ နှုတ်ကျခြင်း

ဖစ်သည် ဆိပ်ခံပေါ်တွင်လျှောက်နေရင်းနှင့် ပါဆီပါတောက် အားတွေ့လေသည်။ ကိုရွှေပြင်သစ်ကား လမ်းသလားရင်းနှင့် နိုင်ငံခြားရှုခင်းများကို ခံစားလျက်ရှိပါသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ မိတ်ဆွေကြီး၊ ပြည်ဝင်လက်မှတ်ရရဲ့လား’

ဖစ်က သူ့ထံသို့သွား၍ မေးလေသည်။

‘ရပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က တစ်နေရာကတစ်နေရာကို မြန်မြန်ကြီးသွားနေတော့ အိပ်မက်လိုပဲ။ ဒါက စူးအက်ပဲလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အီဂျစ်ပြည်မှာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ အာဖရိကတိုက်က အီဂျစ်ပြည်မှာပါ’

‘အာဖရိကမှာ၊ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တော့ ယုံများတောင် မယုံပါဘူးဗျာ။ ကြည့်စမ်း။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်ခရီးပေါက်လာပြီလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပဲရစ်ကို ခရီးလမ်းဆုံးလို့ထင်နေတာ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ပဲရစ်ကို ဘူတာရုံနစ်ခုကြား မိုးရွာကြီးထဲမှာ မြင်းရထားပေါ်ကနေ မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဟော ခုတော့ စူးအက်ရောက်နေပြီ’

‘ခင်ဗျားတို့က ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်လှချည်လား’

‘ကျွန်တော်က ရေးကြီးသုတ်ပျာတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆရာပါ။ ဒါနဲ့စကားမစပ်။ ကျွန်တော် သူ့အတွက် ခြေအိတ်နဲ့ ရုပ်အင်္ကျီ ဝယ်ချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ သားရေအိတ်သေးသေးလေးနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြတာ’

သူ့မိတ်ဆွေသစ်က အကူအညီရလေသည်။ ‘ကျွန်တော် ခင်ဗျား လိုချင်တာအကုန်ရမယ့်ဈေးကို ခေါ်သွားမယ်’

‘ခင်ဗျားဟာ သိပ်ကိုကူညီကြင်နာတတ်တာပဲ။ ကျွန်တော်အဖို့ မလုပ်အပ်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါက သင်္ဘောကိုလက်မလွှတ်ဖို့ပဲ’

‘အချိန်တွေအများကြီးရှိပါတယ်။ ခုမှ ဆယ့်နှစ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်’

ဖစ်ကပြောလိုက်ရာ ပါဆီပါတောက်က သူ့နာရီကိုထုတ်၍ ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ...

‘ဆယ့်နှစ်နာရီ၊ ဟုတ်လား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆယ်နာရီထိုးဖို့ ရှစ်မိနစ်လိုသေးတယ်’

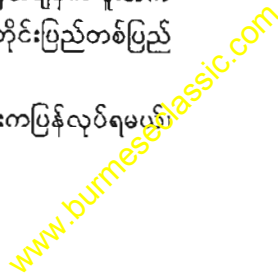
‘ခင်ဗျားနာရီက နောက်ကျတယ်’

‘ကျွန်တော့်နာရီ နောက်ကျတယ်၊ ဟုတ်လား။ (၁၂)လလုံးလုံးမှာ ငါးမိနစ်ကလေးတောင် နောက်မကျဘူး။ ဘယ်တော့မှ နောက်မကျဘူး။ ဒါက ကျုပ်တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်နာရီပဲ။ ဘယ်လိုမျိုးမှ နောက်မကျဘူးဗျာ’

‘ဪ ... ကျွန်တော်သိပြီ’ ခဏလေးကြာတော့ မစ္စတာဖစ်က ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားဥစ္စာက လန်ဒန်ကအချိန်ပဲ။ လန်ဒန်အချိန်က စူးအက်ထက် နှစ်နာရီနောက်ကျတယ်။ ခင်ဗျားနာရီကို တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ ဖွန်းတည့်ချိန်နဲ့ကိုက်ဖို့လိုတယ်’

‘ဘယ်လိုဗျာ။ ကျွန်တော့်နာရီကို ကပြောင်းကပြန်လုပ်ရမယ်။ ဟုတ်လား။ ဘယ်နည်းနဲ့မှမလုပ်နိုင်ဘူး’

'ခင်ဗျားမလုပ်လို့ရှိရင် ခင်ဗျားနာရီဟာ နေနဲ့မကိုက်ဘဲနေမှာပေါ့'

'အဲလိုဆိုရင် နေကမားတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်နာရီကတော့ မမားဘူး။ ဒီကနာရီ အချိန်ကောင်းကောင်းမှန်တယ်ဗျ'

သူက နာရီကိုပြန်ထည့်၍ ပြောလိုက်၏။ မစ္စတာဖစ်သည် စပ်စပ်စုစုနှင့်မုန်းမသိသာစေဘဲ မေးခွန်းထုတ်နေ၏။ 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ လန်ဒန်ကနေ ရေးကြီးသုတ်ပျာထွက်လာခဲ့ကြတာပေါ့'

'ဟုတ်တာပေါ့။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကပေါ့။ မစ္စတာဖော်ဂျာလ် ထုံးစံမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကလပ်ကနေအိမ်ကို ညရုတ်နာရီလောက် ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ နာရီသုံးမတ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြတာပဲ'

'ခင်ဗျားဆရာက ဘယ်ကိုသွားမှာတဲ့လဲ'

'အမြဲတမ်း ရှေ့သို့ပေါ့။ သူက ကမ္ဘာပတ်မှာကိုး'

'ကမ္ဘာပတ်မယ်၊ ဟုတ်လား' ဖစ်က ပဲ့တင်ထပ်လိုက်သည်။ သူက ဘယ်လောက်ဝေးအောင်များ နောက်ယောင်ခံလိုက်ရလေမည်နည်း။

ဟုတ်တယ်။ ရက်ရှစ်ဆယ်တည်းနဲ့ ပတ်ရမှာ။ သူပြောတာတော့ အလောင်းအစားနဲ့လို့ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အထင်တော့ သူ့မှာ တခြားကိစ္စတစ်ခု ရှိလိမ့်ဦးမယ်'

မစ္စတာဖစ်က မစ္စတာဖော်ဂျာသည် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

'ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဒီလူဟာ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ပဲ'

'ဟုတ်တာပေါ့။ သူ့မှာ ဘဏ်ငွေစက္ကူတွေ တစ်ထပ်ကြီးပဲ။ သူက လမ်းမှာထင်တိုင်းသုံးတာပဲ။ ကြည့်ပါလား။ မွန်ဂိုးလီယား အင်ဂျင်နီယာချုပ်ကိုတောင် ဘုံဘော့ကိုစောစောရောက်ရင် ဆုပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်'

'ခင်ဗျား မစ္စတာဖော်ဂျာကိုသိတာ အတော်ကြာပြီနဲ့တူတယ်'
'မကြာသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလန်ကထွက်တဲ့နေ့မှာပဲ ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်တာပဲ'

ဤအဖြေများက မစ္စတာဖစ်အား အထူးစိတ်ဝင်စားစေပါသည်။ ခိုးမှုဖြစ်ပွားပြီးနောက် ရေးကြီးသုတ်ပျာထွက်ခွာလာခြင်း၊ မစ္စတာဖော်ဂျာနှင့်အတူ ငွေတွေအများကြီးပါလာခြင်း၊ ခရီးဝေးဝေးကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ရောက်လိုခြင်း၊ အလောင်းအစားအကြောင်း စသည်တို့အားလုံးသည် မစ္စတာဖစ်အဖို့ ကောက်ချက်တစ်ခုတည်းကိုသာ ရရှိစေပါသည်။ သူက ကိုရွှေပြင်သစ်အား သူ့ဆရာ၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုများကို ထပ်ပြောစေရန်အစ်အောက်ရာ သူတို့၏ နောက်ခရီးတစ်ထောက်သည် ဘုံဘော့ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

'ဘုံဘော့ဟာ အတော်ဝေးသလားဗျ' ပါဆီပါတောက်ကမေး၏။

'မွန်ဂိုးလီယားဟာ နောက်ဆယ်ရက်တော့ သွားရမှာပေါ့'

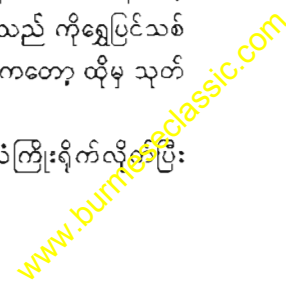
'ဘုရားရေ။ ဆယ်ရက်တောင်ဆိုပါလား။ ဒီမယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ ပူပန်စရာတစ်ခုရှိနေတယ်။ အဲဒါက မီးပေါ့'

'ဘာမီးလဲ'

'အိမ်မီးပေါ့။ ကျွန်တော်က မီးမပိတ်ခဲ့မိဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော် အကုန်အကျခံရမှာ။ ကျွန်တော်တွက်ကြည့်တော့ မီးဖိုဟာ (၂၄)နာရီမှာ နှစ်သျှိုလင်ကျတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့တစ်နေ့ဝင်ငွေထက် ခြောက်ပဲနိတ်တိ ပိုနေတယ်။ ခင်ဗျားလည်း သဘောပေါက်မှာပေါ့။ ဒီခရီးကြီးက သိပ်ရက်ကြာနေရင် ...'

သို့သော် ယခုအခါတွင် မစ္စတာဖစ်သည် နားထောင်မနေတော့ပေ။ သူက အကွက်ရိုက်လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် ကိုရွှေပြင်သစ်အား ဈေးထဲတွင် ဈေးဝယ်ရန်ထားပစ်ခဲ့ပြီး သူကတော့ ထိုမှ သုတ်ခြေတင်လေတော့သည်။

မကြာခင်မှာပင် ဖစ်သည် လန်ဒန်သို့သံကြိုးရိုက်လိုက်ပြီး

ကောင်စစ်ဝန်အားလည်း ကျိန်းသေကြောင်း အစီရင်ခံလေ၏။ 'ဘုံ
ဘာမှာဖမ်းနိုင်ဖို့ လန်ဒန်ကိုရမ်းတောင်းထားတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်
တော် သူ့ကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်။ ဝရမ်းကိုလက်တစ်ဖက်ကကိုင်ပြီး လက်
တစ်ဖက်က ပန်းပေါ်တင်လို့ပေါ့ဗျာ'

ထိုနေ့ မွန်းစောင်းတွင် မစ္စတာဖစ်သည် ခရီးသွားအိတ်ကို
လက်တွင်ဆွဲ၍ မွန်ဂိုးလိယားပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ အား
ကောင်းသောသင်္ဘောကြီး မကြာခင်မှာပင် အေဒင်သို့စက်ကုန်ဖွင့်
သွားလေတော့၏။ ပင်လယ်နီရေပြင်ပေါ်တွင် တောင်ဘက်သို့ ဦး
တိုက်၍ ဖြစ်ပါ၏။

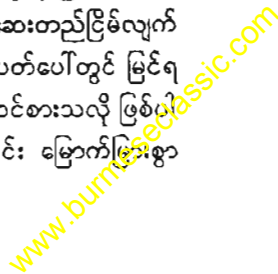
အခန်း - ၉ -

ပင်လယ်နီနှင့် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်ခြင်း

စူးအက်နှင့် အေဒင်၏အကွာအဝေး အတိအကျမှာ မိုင် ထောင့်
သုံးရာဆယ်မိုင် ဖြစ်၏။ ပီအင်အိုကုမ္ပဏီစည်းမျဉ်းအရဆိုလျှင်
ဤခရီးအတွက် (၁၃၈)နာရီဝေးလေသည်။ မွန်ဂိုးလိယားကား မြန်
မြန်ကြီး ခုတ်မောင်းနေ၍ မကြာခင်မှာပင် သတ်မှတ်သောအချိန်
ထက် စောနေပါတော့၏။

သင်္ဘောပေါ်ရှိ ခရီးသည်အားလုံးလောက်သည် အိန္ဒိယသို့သွား
ကြမည့်သူများ ဖြစ်လေသည်။ အချို့က ဘုံဘောမြို့သို့သွား၍ အချို့
က ဘုံဘောကိုဖြတ်၍ ကာလကတ္တားသို့ သွားကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်း
ဆွယ်ကိုဖြတ်၍ ရထားလမ်းသစ်ဖောက်လိုက်ခြင်းသည် ကာလ
ကတ္တားသို့ရောက်ရန် သီဟိုကျွန်းအားပတ်သွားရသည့် ခရီးရှည်ကြီး
ကို အများကြီး သက်သာသွားစေပါ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် မစ္စတာဖော့ဂ်ဘာလုပ်နေသည်ကို
သိရလျှင် အံ့သြကြရပေလိမ့်မည်။ ရာသီဥတုကို စိုးရိမ်ခြိမ့်သလော။
လှိုင်းလေမငြိမ်၍ စက်ပျက်ကာ နောက်ကျမည်ကို စိုးရိမ်ခြိမ့်၏လော။
မဟုတ်ပါပေ။ သူသည် အခါတိုင်းလိုပင် အေးဆေးတည်ငြိမ်လျက်
ရှိပါသည်။ ကြောင့်ကျဟန် လုံးဝမပြပါ။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် မြင်ရ
ခဲ၏။ ကျော်ကြားသောပင်လယ်နီကြီးကို စိတ်မဝင်စားသလို ဖြစ်ပါ
၏။ ပင်လယ်နီကြီးကား ရာဇဝင်မြင်ကွင်းပေါင်း မြောက်မြားစွာ

မဟုတ်ပါချေတကား။ သင်္ဘောက အဘယ်မျှ လူးလို့မိပါစေ။ သူက လှိုင်းမမူးပါ။ သူက နေ့စဉ် ထမင်းလေးနပ်ကိုသာ ခံတွင်းတွေ့လျက် ရှိပါသည်။ ထမင်းမစားခင်အတွင်းများ၌ ဂွမ်းကစားပါ၏။ သူ့လို ပင် ဖဲဝါသနာသန်သူ ခရီးသည်သုံးဦးကို တွေ့ရှိထား၏။

ပါဆီပါတောက်သည်လည်း လှိုင်းလေမမူးပါချေ။ သူ့ဆရာနှင့် အတူ အချိန်မှန်မှန်ကြီး စားသောက်နိုင်သူ ဖြစ်ပါ၏။ သူလည်း ယခု အခါ အတော်ပင် ဘဝင်ရွေ့လျက်ရှိချေပြီ။ သူတို့ခရီးသည် ဘုံဘေ တွင် ပြီးဆုံးလိမ့်မည်ဟု သူက ကောင်းကောင်းတွက်ဆထား၏။ ဤ အတွင်းတွင်မူ သူက စားကောင်းသောက်ကောင်း၊ အိပ်ကောင်းနှင့် မြင်တွေ့သမျှကို စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိပါသည်။

စူးအက်မှထွက်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ပါဆီပါတောက်သည် သူ့မြင်သိဖူးသော လူတစ်ယောက်ကို ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် တွေ့ရလေ ၏။ ချက်ချင်းပင် သူ့အားရေးလိုက်ပိုသုမုန်းကို သိလိုက်၏။ သူတို့ သည် တစ်ယောက်မှာမည် တစ်ယောက်ပြောဆိုပြီးကြသောအခါ အိန္ဒိယအကြောင်း ပြောကြလေတော့၏။

‘အိန္ဒိယမှာ ဘုရားကျောင်းတွေ၊ ဗလီတွေ၊ ဘုန်းကြီးတွေ၊ ကျားတွေ၊ မြွေတွေ၊ ကချေသည်တွေရှိတယ်။ ဒါတွေအားလုံးတွေ့ရ အောင် ခင်ဗျား ကြာကြာနေလိမ့်မယ်တူတယ်’

မစ္စတာဖစ်က ပြောလေ၏။

‘ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလိုပဲထင်တာပဲ။ မျှော်လင့်တာပဲ မစ္စတာ ဖစ်။ ဘယ်လူကောင်းတစ်ယောက်မှ ဟိုသင်္ဘောကနေ ဒီရထား၊ ကူး လိုက် လုပ်မနေနိုင်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်နေလို့ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဒီ ဝရုန်းသုန်းကားတွေအားလုံးဟာ ဘုံဘေကျရင်တော့ နိဗ္ဗိတံပါလိမ့် မယ်။ သေချာပါတယ်’

‘ခင်ဗျားဆရာ နေကောင်းရဲ့လား။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့မိဘူး’

‘နေကောင်းပါတယ်။ သူက ဘာကိုမှကြည့်ချင်ရုံချင်တာ မဟုတ်ဘူး’

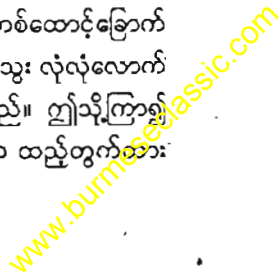
‘ဒီရက်ရှစ်ဆယ်အတွင်း ကမ္ဘာပတ်တယ်ဆိုတာ တခြားလျှို့ဝှက် လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်တာလို့ ခင်ဗျားထင်သလား’

‘ကျွန်တော်တော့ ဘာမှမသိဘူး မစ္စတာဖစ်။ အမှန်ပြောရရင် တော့ သိလည်းမသိချင်ဘူး’

သို့ဖြင့် ဖစ်နှင့် ပါဆီပါတောက်တို့၏ စကားလက်ဆုံကျခြင်း ပေါင်းများစွာအနက် ဤပထမအကြိမ်သည် ဤနည်းဖြင့် ပြီးဆုံးခဲ့ လေပြီ။ ကိုရွှေပြင်သစ်ကမူ မစ္စတာဖစ်သည် ပေါင်းလိုသင်းလို ကောင်းသော လူကောင်းတစ်ယောက်ဟု တွက်လိုက်လေ၏။

ဤစဉ်တွင် သင်္ဘောက မှန်မှန်ကြီးတိုးသွားလျက်ရှိ၏။ အောက် တိုဘာလ (၁၃)ရက်နေ့တွင် မိုချာမြို့အား ကော်ပီခြံများကြား၌ မြို့ ရိုးဟောင်းကြီးဖြင့် တွေ့မြင်ရလေသည်။ နောက်တစ်နေ့ညတွင် သူ တို့သည် ဘက်ဘယ်မန်ဒပ်ရေလက်ကြားကို ဖြတ်သွားကြ၏။ (၁၄) ရက်နေ့တွင် သင်္ဘောသည် ကျောက်မီးသွေးဖြည့်တင်းရန် အေဒင်မြို့ တွင် ဆိုက်ကပ်လေ၏။

မိမိတို့င်းပြည်ဆိပ်ကမ်းမှ ဤမျှဝေးကွာသောဒေသတွင် သင်္ဘောများ ထင်းမီးဖြည့်ရခြင်းသည် များစွာအရေးပါလေသည်။ ပီ အင်အိုကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းပင်လျှင် တစ်နှစ်ကို ပေါင်ရှစ်သောင်း ကုန်ကျလေသည်။ ကျောက်မီးသွေးမထွက်သော ဆိပ်ကမ်းအသီးသီး ၌ ကျောက်မီးသွေးများ လှောင်ထားရလေသည်။ ထိုစဉ်က ကျောက် မီးသွေးသည် တစ်တန်လျှင် လေးပေါင်နှုန်းဖြစ်၏။ မွန်ဂိုးလိယား သည် ဘုံဘေသို့ရောက်အောင် နောက်ထပ် မိုင်တစ်ထောင့်ခြောက် ရာငါးဆယ် ခုတ်မောင်းရပေဦးမည်။ ကျောက်မီးသွေး လုံလုံလောက် လောက်တင်ရန် အချိန်လေးနာရီမျှ ကြာလေသည်။ ဤသို့ကြာ၍ မစ္စတာဖော့ဂ်၏အစီအစဉ်ကို မထိခိုက်ပေ။ သူက ထည့်တွက်ထား

ပြီး ဖြစ်သည်။ ၎င်းပြင် သင်္ဘောသည် အေဒင်သို့ (၁၄)ရက်နေ့ ညနေတွင် ရောက်လာပြီး (၁၅)ရက်နေ့နံနက်တွင်မှ ပြန်ထွက်ပေလိမ့်မည်။ မစ္စတာဖော့ကက သူ၏မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် (၁၅)နာရီအသာရနေပြီကို ရေးထည့်လိုက်၏။ အေဒင်တွင် မစ္စတာဖော့နှင့် သူ့တပည့်သည် ကမ်းပေါ်တက်ကြလေ၏။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွင် တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ရန်ဖြစ်ပါ၏။ မစ္စတာဖော့က တိတ်တဆိတ်နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားသည်။ ပြည်ဝင်လက်မှတ်ရလျှင်ရချင်း မစ္စတာဖော့ကသည် သင်္ဘောသို့ပြန်၍ ဖြတ်ထားခဲ့ရသောဖဲဝိုင်းတွင် ပြန်ထိုင်၏။

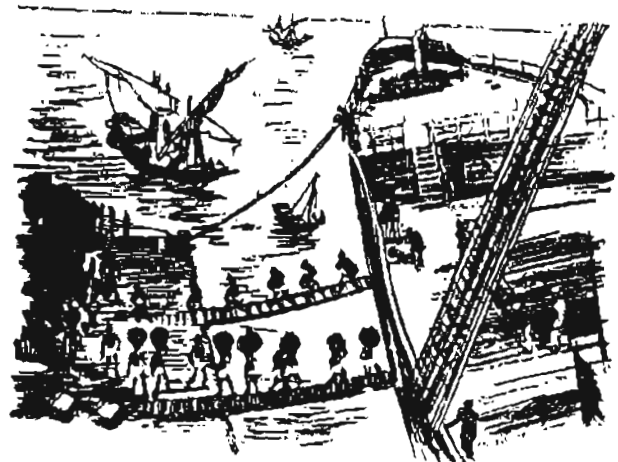
ပါဆီပါတောက်သည် အေဒင်မြို့သားများဖြစ်ကြသော အာရပ်များ၊ ဆိုမာလီများ၊ ရဟူဒီများ၊ ဖာရစ်များနှင့် ဥရောပတိုက်သားများကြားတွင် လမ်းသလားလျက် ရှိ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် ကျောက်တောင်ပေါ်ရှိ ရေလှောင်ကန်များကို ချီးမွမ်းအံ့မခန်းရသည်။ ၎င်းရေလှောင်ကန်များကို လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်က ဘုရင်ဆော်လမုန် စတင်တည်ထောင်သွားပြီးနောက် ယခုထက်တိုင် ဗြိတိသျှအင်ဂျင်နီယာများ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိ၏။

‘သိပ်ကိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာပဲ’ ပါဆီပါတောက်က သူ့ကိုယ်သူပြော၍ သင်္ဘောသို့ပြန်ခဲ့၏။ ‘အင်း၊ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ အသစ်အဆန်းတစ်ခုခုကို ကြည့်ဖို့ရှုဖို့ပဲ’

ခြောက်နာရီအချိန်တွင် မွန်ဂိုးလီယားသည် ခရီးဆက်ပြန်ပြီး မကြာခင်မှာပင် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာပြင်ပေါ်၌ စက်ကုန်ဖွင့်လျက် ရှိ၏။ အေဒင်နှင့်ဘုံဘေကို (၁၆၈)နာရီနှင့် အရောက်သွားရမည်ဖြစ်၏။ လှိုင်းလေက အဆင်သင့်လေသည်။ ခရီးက ဖြောင့်ဖြူးသည်။ ပါဆီပါတောက်သည် အခြေအနေအရ သူနှင့်သိကျွမ်းရန် ဖန်တီးလိုက်သော ရဲဘော်ကြီးနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသည်ကို နှစ်ခြိုက်နေပါ၏။

အောက်တိုဘာလ (၂၀)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ မွန်းတည့်အချိန်တွင်

အိန္ဒိယကမ်းရိုးတန်းကို မြင်ရလေသည်။ နောက်နှစ်နာရီကြာသောအခါ သင်္ဘောပေါ်သို့ ရေကြောင်းပြရောက်ရှိလာ၏။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီတွင်ကား တောင်တန်းများသည် မိုးကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုလျက် ဘုံဘေမြို့မြင်ကွင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ဘောင်ကွပ်ပေးလျက်ရှိလေ၏။ ရေကြောင်းပြသည် သင်္ဘောကို ဆာဆတ်တီ၊ ကိုလာဘာ၊ အယ်လီဖင်တာနှင့် ဘတ်ချာကျွန်းများကြားမှ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး လေးနာရီခွဲအချိန်တွင် ဘုံဘေဆိပ်ခံသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။

အေဒင်မြို့တွင် ကျောက်မီးသွေးဖြည့်တင်လေ၏။

ဖိလီယက်ဖော့ကသည် ထိုအချိန်တွင် ထိုနေ့အဖို့ သုံးဆယ့်သုံးကြိမ်မြောက်ပွဲကို အစသတ်နေတော့၏။ သူနှင့်ပါတနာသည် ဖဲဆယ့်သုံးတွဲစလုံးကိုရရှိ၍ ဖြောင့်ဖြူးသောခရီးကို ဆယ်မာလီကွန်မြို့

www.burmeseclassic.com

၄၂ * နတ်နွယ်

ပြီးဆုံးစေပါတော့သည်။

မွန်ဂိုးလိယားသည် ဘုံဘောသို့ အောက်တိုဘာလ (၂၂) ရက်နေ့တွင်မှ ရောက်ရမည်ဖြစ်လေသည်။ (၂၀)ရက်နေ့တွင်ရောက်ရှိသဖြင့် နှစ်ရက်အသာရလေသည်။ ဖိလိယက်ဖောက်က ဤအသာကို သူ့စာအုပ်တွင် ရေးမှတ်သည်။

အခန်း - ၁၀ -

ပါဆီပါတောက် ပိန်ပဲဆုံးခြင်း

ဘုံဘောနှင့် ကာလကတ္တားသည် တစ်ဖြောင့်တစ်ပြေးတည်းဆိုလျှင် မိုင်ထောင့်တစ်ရာထက် မပိုပါပေ။ သို့သော် ရထားလမ်းသည် မျဉ်းဖြောင့်မဟုတ်ပါပေ။ ရထားလမ်းသည် မြောက်ဘက်သို့ အလာဟာဘတ်ထိ ထောင်တက်သွား၍ ခရီးကို သုံးချိုးတစ်ချိုးခန့် ပို၍ဝေးစေပါသည်။

ခရီးသည်များ မွန်ဂိုးလိယားမှ လေးနာရီခွဲတွင်ဆင်း၍ ကာလကတ္တားရထားက ညရှစ်နာရီတွင် ထွက်ပေမည်။ ရထားသည် ဘုံဘောကျွန်းမှနေ၍ ဆာဆတ်တီကိုဖြတ်၍ အနောက်ပိုင်းဂတ်ကိုတက်ကာ အရှေ့မြောက်ဘက် ဘာဟန်ပူအထိသွားပြီး အရှေ့ဘက်သို့ ဂင်္ဂါမြစ်နှင့် ဗာရာဏသီတွေ့သည်အထိ မောင်းရပေမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဓမ္မာနုဂိုကိုဖြတ်၍ သုံးရက်အကြာတွင် ကာလကတ္တားရောက်သည်အထိ အရှေ့တောင်ဘက်သို့ သွားရပါမည်။

မစ္စတာဖောက်သည် ပါဆီပါတောက်အား ဘူတာရုံသို့ ရှစ်နာရီအရောက်ပြန်လာရန် ပြောလိုက်ပြီး ဘုံဘောမြို့ထဲသို့ ဈေးဝယ်ရန် လွှတ်လိုက်လေသည်။

ဘုံဘောမြို့၏အမြင်အထင်နှင့် အသံဗလံများကို မစ္စတာဖောက်က ကျောခိုင်း၏။ သူက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရုံးသို့ တစ်ချိုးတည်းသွားလေသည်။ မြို့တော်ခန်းမ၊ ပြတိုက်၊ သင်္ဘောကျင်း၊ ဝါဂွမ်းခိုင်း၊

www.burmeseclassic.com

ဈေးများ၊ ဗလီများ၊ ကျောင်းဆောင်များ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ၊ အင်္ဂလိပ်တပ်စခန်းပုများ၊ ဗုဒ္ဓအဆောက်အဦများ၊ ဆာဆတ်တီကျွန်းမှ ဂူများ စသောအရာအားလုံးသည် သူ့အဖို့ ဘာမျှမဟုတ်ပါပေ။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရုံးမှ ထွက်လာပြီးနောက် မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ဘူတာရုံ ထမ်းဆိုင်ထံသို့ဝင်၍ ညစာမှာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ဘုံဘေပလိပ်ဌာနချုပ်သို့ သုတ်ခြေတင် ပြေးလေသည်။ သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်ကြောင်းပြောပြကာ လန်ဒန်မှ ဝရမ်းရောက်၊ မရောက်မေးလေ၏။ ဝရမ်းကား မရောက်ချေ။ တစ်ဖန် သူက ဘုံဘေပလိပ်အဖွဲ့အား ၎င်းတို့အနေနှင့် ဝရမ်းထုတ်ပေးရန် ပြောပြန်၏။ သို့ရာတွင် ငြင်းလေ၏။ အင်္ဂလိပ်ရဲကသာ လန်ဒန်သားတစ်ယောက်ကို ဖမ်းခွင့်ပေးနိုင်လေသည်။ ဥပဒေကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လိုက်နာရပေလိမ့်မည်။ ဖန်က ဆက်လက်စောင့်ဆိုင်းရပေလိမ့်ဦးမည်။ ဤအတွင်းတွင် သူက သူခိုးအား ပို၍ ထက်ကြပ်မကွာ ရှိရပေလိမ့်မည်။ မစ္စတာဖော့ဂ်သွားသော ဘူတာရုံသို့ သူသည် ကာလကတ္တားသို့လိုက်ရန် သွားလေ၏။

မြို့တစ်နေရာတွင်ကား ပါဆီပါတောက်သည် ဈေးဝယ်ခြမ်း၍ ပြီးစီးလေပြီ။ သူက လူစုကြီးထဲတွင် အာရုံကပ်ငြိသော မျက်လုံးများဖြင့် လူတိုင်းအား စိတ်ဝင်စားစွာနှင့်ကြည့်ရှုလျက် လျှောက်လာနေပါသည်။ လူမျိုးပေါင်းစုံတို့သည် ဦးထုပ်ပျော့များ၊ ဖော့ဦးထုပ်များ၊ ခေါင်းပေါင်းများ စသည်တို့ကိုဆောင်းလျက်၊ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်လူးလာခတ်လျက်ရှိကြ၏။ ဤသို့ သိုက်မြိုက်နေသည်မှာ ထိုနေ့တွင် ဖာရစ်တို့သည် အတီးအမှုတ်၊ အကအခုန်တို့ဖြင့် ပွဲသဘင်ဆင်ယင်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ပါဆီပါတောက်သည် ဤအခမ်းအနားကို ရပ်၍ကြည့်နေမိ၏။ ထူးဆန်းသောနယ်မြေသစ်မှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများကို တစ်ခုမှလွတ်ထွက်မသွားစေရန်မျိုး ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ၏စိတ်ဝင်စားမှုသည် သူ့အား ချောက်တိုးစေ၏။

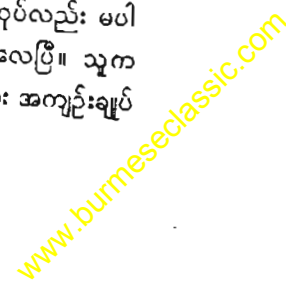
သူသည် ဖာရစ်သဘင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို တွေ့မြင်ရပြီးနောက်ဘူတာရုံသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ မာလာဘာတောင်ကုန်းပေါ်တွင် လှပသောဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းတစ်ဆောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူက အထဲဝင်ကြည့်မည် အောက်မေ့လိုက်၏။

အိန္ဒိယဘုရားကျောင်းများသို့ လူစိမ်းများမဝင်ရပါ။ အချို့ကျောင်းများဆိုလျှင် ကိုးကွယ်သူများပင် ဖိနပ်နှင့်မဝင်ရပါ။ ပါဆီပါတောက်က ဤသည်တို့ကိုမသိရှိပါ။ သူက ကြည့်ရှုရန်သာ စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ပျော်ရွှင်စွာဝင်သွားလေ၏။

သူက လှပသောကျောက်ဆစ်ပန်းပုများကိုကြည့်ရှု ယစ်မူးနေစဉ် သူ့အား ရုတ်ချည်းပင် မြေပေါ်သို့ပစ်လှဲခြင်းခံလိုက်ရသည်။ ဘုန်းကြီးသုံးပါးသည် သူ့အပေါ်တွင် ဒေါသတကြီးနှင့် ဖိအုပ်ထားပြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းရင်း ဖိနပ်နှင့်ခြေအိတ်ကို ချွတ်ပစ်နေကြ၏။ သို့သော်လည်း ကိုရွှေပြင်သစ်သည် သန်မာဖျတ်လပ်၏။ သူသည် ချက်ချင်းပင်ပြန်ထနိုင်ပြီး အမှတ်မဲ့တိုက်ခိုက်မှုအား ခုခံလျက်ရှိသည်။ သူ့လက်သီးတစ်ချက်ဖြင့် တစ်ယောက်လံကျသွား၏။ တစ်ချက်ကန်ခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်လေးဖက်ထောက်သွား၏။ ထို့နောက် သူသည် တစ်ဟုန်ထိုးထွက်ပြေးလေတော့၏။ ဘုန်းကြီးများသည် သင်္ကန်းရှည်ကြီးများကြောင့် မပြေးနိုင်ဘဲ ပါဆီပါတောက်သည် ခဏအတွင်း၌ ဖြတ်ထားနိုင်ခဲ့တော့၏။

ရှစ်နာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်အလိုတွင် ကိုရွှေပြင်သစ်သည် ဘူတာရုံသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ဖိနပ်လည်း မပါ။ ဦးထုပ်လည်း မပါတော့။ ဝယ်ခြမ်းခဲ့သောအထုပ်လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ သူက သူတို့အခန်းတံခါးသို့ရောက်သောအခါ သူ့ဆရာအား အကျဉ်းချုပ်၍ သူ့စွန့်စားခန်းကိုပြောပြလိုက်၏။

‘မင်း ဒါမျိုးနောက်မလုပ်ရင် ကောင်းမယ်’

၄၆ * နတ်နွယ်

ဖိလိယက်ဖောက်က ဤသို့ပြောပြီးနောက် ရထားတွင်နေရာယူ
လေရာ မိုင်တွေကျနေသော ကိုရွှေပြင်သစ်သည်လည်း လိုက်ထိုင်
ရလေ၏။

မစ္စတာဖစ်သည် ၎င်းတို့မမြင်စေဘဲ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်
ရပ်လျက်ရှိ၏။ ပါဆီပါတောက်၏ဇာတ်လမ်းကို ကြားလိုက်ရ၏။
ရုတ်ချည်း စိတ်ကူးတစ်ခုရ၍ ရထားပေါ်တက်မည့်ခြေလှမ်း တုံ့သွား
သည်။ 'ငါ ဒီမှာနေရစ်ခဲ့မယ်။ ဒါ အိန္ဒိယမြေမှာဖြစ်ပွားတဲ့ ရာဇဝတ်
မှုပဲ။ ငါ သူ့ကိုရပြီ'

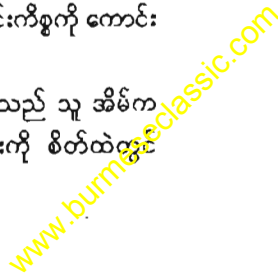
မီးရထားဥဩဆွဲသံ စူးရှစွာပေါ်ထွက်လာလေသည်။ လူ တင်း
ကျမ်းပြည့်နေသော ရထားသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း အိန္ဒိယပြည်၏
ညအမှောင်ထဲသို့ ခုတ်မောင်းသွားလေတော့သည်။

အခန်း - ၁၁ -
ငွေကိုရေလိုသုံးခြင်း

ကာလကတ္တားရထားသည် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိ၏။ ရထားပေါ်
တွင် စစ်သားများ၊ အစိုးရအမှုထမ်းများ၊ မဆဲလာနှင့် မဲနယ်ကုန်
သည်များ၊ ၎င်းပြင် လူပေါင်းများစွာသည် အရှေ့အရပ်သို့ အရောင်း
အဝယ်နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စနှင့်သော်
လည်းကောင်း သွားကြလေ၏။ မစ္စတာဖောက်နှင့် တစ်ခန်းတည်း
ခရီးသည်မှာ ဆာဖရန်စစ်ခရိုမာတီ ဖြစ်၏။ သူသည် စူးအက်မှ ဘုံ
ဘောသို့ အလာခရီးတွင် ဝှစ်ကစားဘက်ဖြစ်၏။ သူသည် ယခုအခါ
ဗာရာဏသီရှိ သူ၏တပ်ရင်းသို့ပြန်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဆာဖရန်စစ်သည် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ လူပိန်ပိန်ပါးပါး
တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် ဗိုလ်မှူးချုပ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။
သူသည် အိန္ဒိယသို့ ငယ်ငယ်ကတည်းကရောက်ရှိပြီး အင်္ဂလန်သို့
ခဏတစ်ဖြုတ်ပြန်သည်ကလွဲ၍ တစ်လျှောက်လုံးနေထိုင်ခဲ့၏။ ဆာ
ဖရန်စစ်သည် အိန္ဒိယတွင်အနေများ၍ ၎င်းလူမျိုးတို့၏ ထုံးတမ်း
စလေနှင့် ရာဇဝင်ကို အတော်ကြီးသိရှိနေပေပြီ။ အကယ်၍သာ
မစ္စတာဖောက်ကသိလိုခဲ့လျှင် သူသည် ဘုရားကျောင်းကိစ္စကို ကောင်း
စွာရှင်းပြနိုင်ပေသည်။

သို့သော်လည်း ဤအချိန်တွင် မစ္စတာဖောက်သည် သူ အိမ်က
ထွက်လာပြီးနောက်တွင် ကုန်ဆုံးခဲ့သောနာရီများကို စိတ်ထဲတွင်

တစ်ကြိမ်ပြန်ပေါင်းကြည့်နေပြီး အဖြေကို ကျေနပ်လျက်ရှိ၏။

ဤအချိန်တွင် ရထားသည် အနောက်ဘက်ဂတ်၏ မတ်စောက်သောလမ်းကိုတက်လျက်ရှိသည်။ ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် တွေ့ရသောအင်ဂျင်နီယာများ၏ အခက်အခဲတို့ကို ဗိုလ်ချုပ်က မစ္စတာဖော့ဂ်အား ပြောပြလျက်ရှိ၏။ 'ဟိုအရင်နှစ်တွေတုန်းကဆို ရင် ရထားလမ်းဟာ တောင်ပေါ်မရောက်သေးဘူး။ အဲဒီတုန်းကဆို ရင် ခင်ဗျားဟာ ရှေ့ဘူတာတွေကို မြင်းပုကလေးနဲ့သွားရလို့ နှောင့်နှေးလိမ့်မယ်'

'ဒီလောက်နှောင့်နှေးရုံနဲ့တော့ ကျွန်တော့်စီမံကိန်း ပျက်မသွားပါဘူး။ နှောင့်နှေးမှုတွေရှိမယ်လို့ ကျွန်တော်က တွက်ထားပြီးသားပဲ'

ပြီးတော့ ခင်ဗျားတပည့်ရဲ့စွန့်စားခန်းကတော့ ကိုးလုံးကန့်လန့်ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အစိုးရက ဟိန္ဒူမလေ့ထုံးတမ်းကို လိုက်နာရာမှာ အင်မတန်တင်းကျပ်တယ်'

ရထားသည် ညတွင် နာဆစ်ကိုဖြတ်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်၊ အောက်တိုဘာလ (၂၂)ရက်နေ့ကျတော့ ကွင်းပြင်ကြီးကိုဖြတ်၍ မောဝေတီမြစ်ဆီသို့ ခုတ်မောင်းလျက်ရှိလေသည်။ နေ့ခင်းတွင် ပါဆီပါတောက်သည် ရှုခင်းများကိုကြည့်ရှုနေ၏။ အိန္ဒိယကို ရထားနှင့်ဖြတ်နေသည်မှာ စိတ်ကူးယဉ်သလိုဖြစ်နေသော်လည်း အမှန်တော့ အကယ်ပင်ဖြစ်နေ၏။ နေ့လယ်ခင်းတွင် ရထားသည် ဘာဟန်ပူ၌ ဆိုက်လေသည်။ ထိုတွင် ကိုရွှေပြင်သစ်က အိန္ဒိယဖိနပ်တစ်ရံကို ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

ရထားသည် ပိုမိုဝေးသောအရပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ပါဆီပါတောက်သည် စွန့်စားလိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လာတော့၏။ သူသည် သူ့ဆရာ၏ခရီးကို အရေးတယူရှိလာပြီး နှောင့်နှေးကြန့်ကြာမှုများတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြလာတော့၏။ တစ်နေ့လုံးပင် ရထားသည် ကြားဘူတာများ၌ရပ်လေတိုင်း သူက ကျိန်ဆဲလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၊ အောက်တိုဘာလ (၂၂)ရက်နေ့တွင် ပါဆီပါတောက် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါတွင် သူသည် နာရီကိုထုတ်ယူကြည့်လိုက်ပြီး သုံးနာရီဟုမှတ်သားလိုက်၏။ သူ့နာရီကား ယခုထက်တိုင် ဂရင်းနစ်တော်ချိန်ကို ပြုလျတ်ရှိ၏။ ဂရင်းနစ်မျဉ်းကြောင်းသည် ယခုအခါတွင် ခရီးသွားတို့၏အနောက်ဘက် (၇၇) ဒီဂရီတွင်ရှိ၍ နာရီကသိပ်နောက်ကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆာဖရန်စစ်က ပါဆီပါတောက်အား အချိန်မှန်ကိုပြင်ပေး၏။ (၇)နာရီဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် အရှေ့ဘက်သို့သွားသောအခါတွင် တစ်ဒီဂရီလွန်လေတိုင်း နေ့တာသည် လေးမိနစ် နောက်ကျသွားလေကြောင်းကိုလည်း ပြောပြ၏။

သို့သော် ဤရှင်းချက်သည် ကွဲပြားစောင်းတီးသာ ဖြစ်ချေ၏။ သူ့နာရီကို ရှေ့သို့ရွှေ့ရန် ပါဆီပါတောက်က ငြင်းဆန်လေသည်။ သူ့နာရီသည် အမြဲတမ်းအချိန်မှန်သည်ဟု ပြောချေ၏။

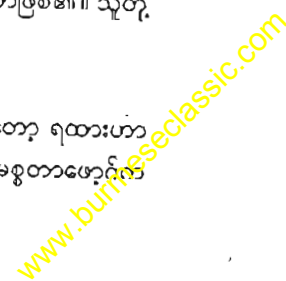
နံနက်ရှစ်နာရီတွင် ရထားသည် အလုပ်သမားတံများအနီး၌ ရပ်လေသည်။ 'ပြောင်းကြ၊ ပြောင်းကြ'ဟုအော်သံကြားရသည်။

ဖိလီယက်ဖော့ဂ်က ဆာဖရန်စစ်အားကြည့်လိုက်ရာ တောအုပ်အလယ်တွင် ရထားရပ်သည့်အတွက် အံ့ဩနေကြောင်းကိုတွေ့ရ၏။ ပါဆီပါတောက်ကလည်း အလားတူအံ့ဩလျက်ရှိ၏။ သူသည် အောက်သို့ဆင်းသွားပြီးနောက် ချက်ချင်းလိုပင်ပြန်လာပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အော်လိုက်သည်။ 'ဆရာ၊ ရထားလမ်းဆုံးနေပြီ'

ဆာဖရန်စစ်က ချက်ချင်းဆင်းလိုက်သည်။ မစ္စတာဖော့ဂ်လည်း ဆင်းလေသည်။ သို့သော်လည်း ဖြည်းဖြည်းသက်သာဖြစ်၏။ သူတို့က ဂတ်ဗိုလ်ကိုမေးမြန်းကြည့်သည်။

'ဒီမှာပဲရပ်တယ်။ လမ်းမပြီးသေးဘူး'

'မပြီးသေးဘူး၊ ဟုတ်လား။ သတင်းစာထဲမှာတော့ ရထားဟာ ကာလကတ္တားကို တောက်လျှောက်ပြေးနေပြီဆို' မစ္စတာဖော့ဂ်က

ပြောလိုက်သည်။

‘မပြီးသေးတဲ့အပိုင်း မိုင်ငါးဆယ်လောက်ရှိသေးတယ်။ ဒီကနေ အာလာဟာဘတ်အထိပေါ့။ အဲဒီကနေမှတစ်ခါ ရထားဆက်သွားတယ်’

ဆာဖရန်စစ်က ဒေါပွလျက်ရှိ၏။ ‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ဘုံဘောကနေ ကာလကတ္တားကို လက်မှတ်ရောင်းထားပါကလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခရီးသည်တွေဟာ ဒီကနေ အာလာဟာဘတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားကြရပါတယ်’

ဆာဖရန်စစ်ကား ကျွဲမြီးတိုလှပြီ။ ပါဆီပါတောက်ကမူ ဂတ်ဗိုလ်အား ထိုးကြိတ်တော့မလို ရှိနေ၏။

မစ္စတာဖော့ဂ်က အေးဆေးစွာပြော၏။ ‘ကျွန်တော်တို့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ အာလာဟာဘတ်ကို သွားကြမှပဲ ဆာဖရန်စစ်’

ဆာဖရန်စစ်က သူတတ်နိုင်သည်ကိုလုပ်ရန် အသင့်ရှိနေ၏။ ဒီနှောင့်နှေးမှုက ခင်ဗျားခရီးစဉ်ကို ကမောက်ကမဖြစ်မှာစိုးတာပါပဲ မစ္စတာဖော့ဂ်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အနှောင့်အယှက်ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရက်ပိုနဲ့ရက်ရှိပါသေးတယ်။ (၂၅)ရက်နေ့ မွန်းတည့်မှာ ကာလကတ္တားကနေ ဟောင်ကောင်ကိုထွက်မယ့် သင်္ဘောတစ်စင်းရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီသင်္ဘောကိုမိဖို့ ကျိန်းသေပါတယ်’

ရထားလမ်းပြတ်တောက်နေကြောင်းကို ခရီးသည်တော်တော်များများက သိရှိကြပေသည်။

ငင်းတို့သည် အာလာဟာဘတ်သို့ မိုင်ငါးဆယ်ခရီးအတွက် ရရာလှည်း၊ နွား၊ မြင်းတို့ကို ငှားလျက်ရှိကြ၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်အတွက် ဘာမျှမကျန်ရှိတော့ပေ။

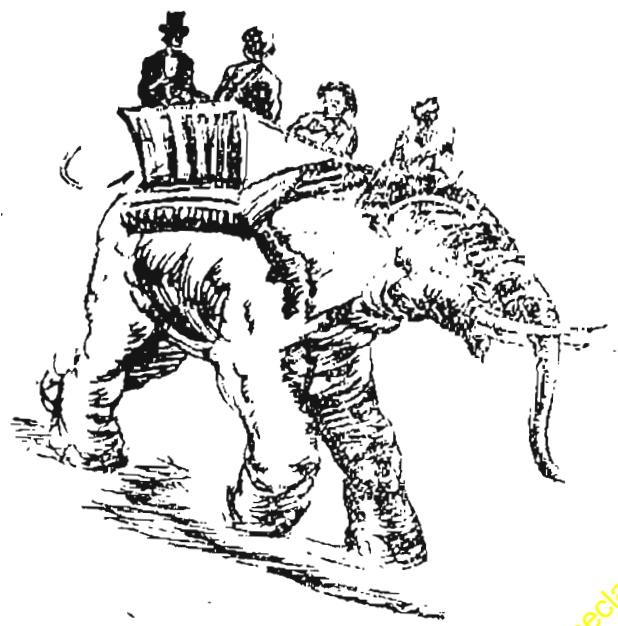
‘ကုန်းကြောင်းလျှောက်သွားမယ်’ဟု သူကပြောလိုက်၏။ ဤ

အချိန်တွင် ပါဆီပါတောက်သည် သူတို့ထံလာနေ၏။

‘ကျွန်တော် တစ်ခုတော့တွေ့လာပြီ ဆရာ’
‘ဘာလဲ’

‘ဆင်။ ဒီနားက ကုလားတစ်ယောက်ပိုင်တယ်’
‘ဆင်ကိုသွားကြည့်ရအောင်’ မစ္စတာဖော့ဂ်က ပြောလိုက်သည်။
‘ရှေ့ကသွား’

ငါးမိနစ်အကြာတွင် သူတို့သည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ ယဉ်သော ဆင်ထီးကြီး ကီအူနီကိုကြည့်လျက်ရှိကြ၏။ ဤဆင်သည် သိပ်မယဉ်လင့်ကစား မနားမနေ ခရီးရှည်သွားနိုင်ပေမည်။ ဖိလိယက်

ဖောက်က ဆင်ကိုသုံးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့သော် ဆင်များသည် တန်ဖိုးကြီးသောသတ္တဝါများ ဖြစ်ချေ၏။ ပိုင်ရှင်များက အင်မတန်တန်ဖိုးထား၏။ ကုလားသည် တစ်နာရီလျှင် ၎င်းတစ်ပေါင်၊ နှစ်ပေါင်၊ လေးပေါင်ပေးသည့်တိုင် မငှားချေ။ ပါဆီပါတောက်က တစ်ကြိမ်တိုးပေးလေတိုင်း တစ်ခါ ထခုန်မတ်တ်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ အနည်းဆုံး ဆယ့်ငါးနာရီခန့် သွားရမည့်ခရီးဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

နောက်ဆုံးတွင် မစ္စတာဖောက်က ပေါင်တစ်ထောင်နှင့်ဝယ်ရန် ပြောသည်။ ကုလားက မရောင်းဟုဆိုလေသည်။

ဖိလီယက်ဖောက်က ပေါင်နှစ်ရာတိုးပေးသည်။ နောက်ပေါင် ငါးရာ၊ နောက် ရှစ်ရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ထောင်ပေးလေ၏။ ပါဆီပါတောက်ကား စကားပြန်မပြောနိုင်တော့။

ပေါင်နှစ်ထောင်ကျတော့မှ ကုလားက လျှော့ပေးလေသည်။ မစ္စတာဖောက်က ဆင်ကိုရလေပြီ။

သို့တိုင်လည်း လမ်းပြတစ်ယောက်လိုနေသေး၏။ လူငယ်တစ်ယောက်က လမ်းပြလုပ်မည်ဟုဆို၏။

မစ္စတာဖောက်က ထိုလူအားငှား၍ အာလာဟာဘတ်ကို မြန်မြန် ရောက်အောင်ပို့နိုင်လျှင် အဆမတန်ပေးမည်ဟု ပြောထား၏။

လမ်းပြကား ကျွမ်းကျင်သောဆင်ဦးစီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဆင်ကို အဝတ်တစ်ထည်ခြုံလိုက်ပြီး ဆင်ပေါင်းကားတစ်ခုကို တင်လိုက်လေ၏။ မစ္စတာဖောက်က ဆာဖရန်စစ်အား အတူလိုက်ပါရန် ခေါ်၏။ လူတစ်ယောက်အတွက်နှင့် ဤသတ္တဝါကြီးက မဖြူပါပေ။

အစာရေစာများတင်ပြီးနောက် ဆင်ဦးစီးသည် ကီအူနီ၏ဂုတ်ကို တက်စီးလိုက်သည်။ ကိုးနာရီအချိန်တွင် သူတို့သည် အာလာဟာဘတ်သို့ တောလမ်းခရီးမှသွားကြလေတော့သည်။

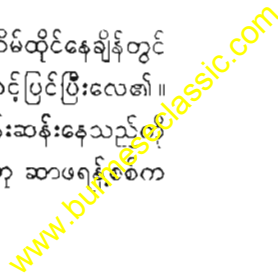
ထူးဆန်းသောအရာများကို တွေ့ရခြင်း

လမ်းပြသည် ဒေသကိုကျွမ်းကျင်၍ ဖြတ်လမ်းကိုလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လေသည်။ ဆင်ကခပ်သွက်သွက်ကလေးသွား၍ ခရီးသည်များ ခလောက်ဆန်နေ၏။ သို့သော်လည်း ဆာဖရန်စစ်နှင့် မစ္စတာဖောက်သည် ဇိမ်မရှိမှုကို ဗြိတိသျှတို့၏ လျှပ်လျှံ၊ ရှုမှုဖြင့် ကြုံကြုံခံနိုင်လေသည်။

ပါဆီပါတောက်ကား သူ့ဆရာအကြံပေးထား၍ တစ်လမ်းလုံးပင် လျှာနှင့်သွားမကြိတ်မိစေရန် ဂရုထားနေ၏။ သူသည် ဆောင့်မိတိုက်မိသည့်ကြားမှ ကသောင်းသနင်းနိုင်မှုကို ရယ်လေသေး၏။ ထို့နောက် သူသည် အိတ်ထဲမှသကြားခဲကို ထုတ်လိုက်၏။ အကင်းပါးသော ကီအူနီသည် တောထဲတွင် ခပ်သွက်သွက်သွားနေရင်းဖြင့် သကြားခဲကို နှာမောင်းဖျားဖြင့်ယူလိုက်၏။

နှစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ လမ်းပြသည်နားလိုက်၏။ ကီအူနီအား ရေအိုင်တွင်ရေတိုက်ပြီး သစ်ရွက်သစ်ခက်များဖြင့် အစာကျွေးလေသည်။

ဆာဖရန်စစ် မောမောပန်းပန်း ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်ထိုင်နေချိန်တွင် ပါဆီပါတောက်က အစားအသောက်များ အသင့်ပြင်ပြီးလေ၏။ မစ္စတာဖောက်ကား အိပ်ရာမှနိုးလာသကဲ့သို့ လန်းဆန်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူကား သံဖြင့်လုပ်ထားလေသလားဟု ဆာဖရန်စစ်က

တွေးနေမိ၏။

မကြာခင်ပင် ၎င်းတို့သည် ဗင်ဒယားတောင်များပေါ်တွင် ခရီးကြမ်းနှင့်လျက် ရှိ၏။ မျောက်များက သစ်ပင်ပေါ်မှနေ၍ သူတို့အား မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာ ပါဆီပါတောက်သည် အထူးရွှင်လန်းနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် ဗိုလ်တဲတစ်ခုသို့ရောက်ရှိသွားပြီး ထိုတွင် ညအိပ်ကြ၏။ သူတို့ကား ခရီးတစ်ဝက်ပေါက်ခဲ့ကြလေပြီ။ သူတို့ကား ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပြီဖြစ်၍ ညစာစားကြရင်း စကားအနည်းငယ်သာ ပြောနိုင်ကြ၏။ ကြားရသောအသံများကား အဝေးဆီမှ ကျားသစ်နက်ဟိန်းသံနှင့် မျောက်တွေ၏ တကွီကွီအသံတို့သာ ဖြစ်၏။

လမ်းပြသည် ကီအူနီအနားတွင်အိပ်၏။ ဆင်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမီ၍ မတ်တတ်အိပ်လေ၏။ ဗိုလ်တဲအတွင်း၌ကား ဆာဖရန်စစ်သည် ကုလားသေ ကုလားမောအိပ်နေ၏။ ပါဆီပါတောက်ကား ဆင်ကျောပေါ်တွင် ယခုတိုင် ခလောက်ဆန်နေသေးသည်။ အိပ်မက်မက်ရင်း လူးလွန်နေ၏။ မစ္စတာဖော့ကသည်ကား ဆာဗီရီးတွင် အိပ်သည့်အလား ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဖြစ်လေ၏။

နံနက် (၆)နာရီတွင် ခရီးဆက်ကြပြန်၏။ အာလာဟာဘတ်ဘူတာသို့ ညနေစောင်းတွင်ရောက်ရှိရန်ဖြစ်၏။ သို့မှသာ မစ္စတာဖော့သည် အသာရနေသော ရက်နှစ်ရက် ဆုံးမသွားမည်ဖြစ်၏။

ထိုနေ့နောက်ပိုင်းအချိန်များတွင် ကီအူနီသည် လွှားသွားနေ၍ သူတို့မှာ ခရီးတွင်ကျယ်လှသည်။ ပထမတွင် ဗင်ဒယားတောင်ခြေလျှောက်ဆင်း၍ ပို၍ကြမ်းတမ်းသောကွင်းပြင်တောကို ဖြတ်ရသည်။ အာလာဟာဘတ်နှင့် နာရီအနည်းငယ်ခရီးသာ လိုတော့သည်တိုင် ဖြစ်ပါ၏။

သူတို့၏ဆင်ခရီးသည် အောင်မြင်တော့မည်ဆဲဆဲတွင် ကီအူနီသည် ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်၏။ အချိန်ကား ညနေ (၄)နာရီထိုးလေ

ပြီ။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ’ ဆာဖရန်စစ်က မေးလိုက်၏။

‘မသိဘူးဆရာ’ဆင်ဦးစီးက ပြန်ဖြေသည်။

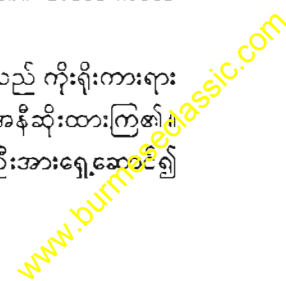
တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသည်ထင်ရသော ထူးဆန်းသည့်အသံများကို သူတို့အားလုံး နားစွင့်နေကြ၏။ စကားပြောသံများကြားရ၏။ ဗုံသံကြားရ၏။ ပါဆီပါတောက်ကား မျက်လုံးများကိုဖွင့်၍ နားကိုစွင့်ထား၏။ ဖိလီယက်ဖော့က ဘာမျှမပြောချေ။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် မစောင့်စားနေသည်။

လမ်းပြသည် ခုန်ဆင်း၍ ဆင်ကို ခြုံထူထပ်ရာသို့ခေါ်သွား၍ ပုန်းကွယ်နေစေ၏။ အားလုံး တိတ်တိတ်နေကြရန် သူကပြော၏။ ‘အခမ်းအနားတစ်ခုခုလှည့်လာတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပုန်းနေကြတာ ကောင်းတယ်’

ထူးဆန်းသောအခမ်းအနားသည် ဘာဖြစ်ချေမည်နည်းဟု သူတို့က စောင့်စားလျက်ရှိသည်။ ပထမတွင် သင်္ကန်းများတလွင့်လွင့်နှင့် ဘုန်းကြီးများကြွလာသည်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမများ ဝန်းရံလာသည်။ အားလုံးသည် ဗုံသံစည်းသံအလိုက် သီချင်းဆိုနေကြသည်။ သူတို့နောက်တွင်ကား နွားလေးကောင်ဆွဲ လှည်းကြီးတစ်စင်းဖြစ်သည်။ လှည်းပေါ်တွင် ဧရာမရုပ်တုကြီးတစ်ဆူ ပါလာလေသည်။ ရုပ်တုကြီးသည် လက်လေးဖက်ရှိ၍ ကိုယ်ထည်ကို အနီခြယ်ထားသည်။ ကျီးကန်းသိုက်ဆံပင်လို ရှိ၏။ လျှာတွဲလောင်းကျနေ၏။ နှုတ်ခမ်းကို ဒန်းရွက်နှင့်ကွမ်းသွေးဆိုးထားသည်။

ဆာဖရန်စစ်က ရုပ်တုကိုသိ၍ တီးတိုးပြော၏။ ‘ဒါဟာ ကာလီပဲ။ မေတ္တာနဲ့ မရဏာဘုရားပေါ့’

ရုပ်တုကိုဝန်းရံလျက် ကုလားဘုန်းကြီးများသည် ကိုးရိုးကားရားကလျက်ရှိကြ၏။ သူတို့၏ကိုယ်များကို အဝါ၊ အနီဆိုးထားကြ၏။ ထို့နောက် ဘုန်းကြီးအချို့သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအားရှေ့ဆောင်၍

ခေါ်လာသည်။ သူမသည် 'အားနည်းနေပုံရပြီ လမ်းပင် ကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်ချေ။ သူမသည် အသားဖြူ၍ ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူမ၏ ပန်း၊ ခေါင်း၊ လက်မောင်း၊ ခြေများ၊ လက်များတွင် ရွှေများညွတ်နေအောင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူမ၏ဆာရီတွင် ကျောက်မျက်ရတနာများစီခြယ်ထား၏။ သူမ၏နောက်တွင်ကား ဓားကိုင်အစောင့်များ ပါရှိ၏။ သူတို့နောက်တွင် အခြားအစောင့်များသည် အလောင်းတစ်လောင်းကို ထမ်းစင်ဖြင့် ထမ်းလာကြသည်။

ဤကား အဝတ်အစားတောက်ပြောင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော မဟာရာဇာ သက်ကြားအိုဖြစ်၏။ သူသည် အသက်ရှင်စဉ်က ပုလဲကို သီကုံးထားသောခေါင်းပေါင်းကို ပေါင်းထား၏။ ပိုးသားနှင့် ရွှေဝတ်ရုံကို ဆင်မြန်းထား၏။ စိန်ခြယ်ပိုးခါးပန်းကို စည်းထား၏။ ရာဇလုံတံ ပါရှိ၏။

ထို့နောက် ဂီတသမားများတစ်အုပ်ကြီး ပေါ်လာ၏။ ၎င်းတို့၏ အသံကား ရှေ့မှခုံသံကိုလွှမ်းသွားတော့၏။

အသံဗလံများ အဝေးတွင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ဆာဖရန်စစ်က ဆင်ဦးစီးဘက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက်၏။ 'ဒါ ဓုတ္တီလား' လမ်းပြက ခေါင်းညိတ်၏။

ဖိလိယက်ဖျောက်က အဓိပ္ပာယ်ကိုမေး၏။ 'အဓိပ္ပာယ်ကဟော့မိန်းမဟာ လင့်အလောင်း ဖုတ်ကြည်းသင်္ကြိုဟ်ရာ မီးပုံထဲကိုခုန်ဆင်းရတဲ့ ဓလေ့ထုံးတမ်းပဲ။ ခုနကတွေ့လိုက်ရတဲ့မိန်းမဟာ အရုဏ်တက်မှာ အလောင်းနဲ့အတူ မီးသင်္ကြိုဟ်ခဲရမှာပဲ'

'သနားစရာပဲ။ အရှင်လတ်လတ်မီးလောင်းတိုက်သွင်းခဲရမှာ' ပါဆီပါတောက်က ပြောလိုက်သည်။

'ဒီဓလေ့ထုံးတမ်းတွေကို အိန္ဒိယပြည် တောကျတဲ့အပိုင်းတွေမှာ ခုထိတွေ့ရသေးတယ်' လမ်းပြက ပြောလိုက်သည်။

'မုဆိုးမတွေဟာ အသက်မသေတဲ့တိုင်အောင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးအလုပ်ခံရတယ်။ သူ့ဆွေမျိုးတွေက သူ့ကို ကတုံးတုံးပစ်တယ်။ အစာရေစာ မဝမလင်ကျွေးပြီး မသန့်ရှင်းတဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပစ်ထားတယ်။ တချို့မုဆိုးမတွေဟာ ဒါကြောင့်မို့လို့ ယောကျ်ားရဲ့ အသုဘမှာ တစ်ခါတည်းလိုက်သေချင်ကြသေးတယ်' ဆာဖရန်စစ်က ပြော၏။

လမ်းပြက ခေါင်းခါလိုက်သည်။ 'ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော်သိတယ်။ အမျိုးသမီးဟာ ဖာရစီတစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ မသေချင်ရှာပါဘူး။ သူ့ကို ဆေးဝါးတွေနဲ့၊ ဘိန်းတွေနဲ့ လုပ်ထားကြတယ်'

'သူ့ကို အခုဘယ်ကိုခေါ်သွားကြတာလဲ' ဖိလိယက်ဖျောက်က မေးလိုက်သည်။

'ဒီကနေ နှစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ဗလီကြီးကိုခေါ်သွားတာပဲ။ သူ့ကို ကနေ့အဲဒီမှာထားမယ်' ဤသို့ပြောပြီးနောက် လမ်းပြသည် ဆင်ကို လမ်းပေါ်သို့ပြန်ခေါ်သွား၏။ ထို့နောက် သူ့နေရာသို့တက်လိုက်သည်။

သူသည် ဆင်ကိုမမောင်းနှင့်ရသေးမီမှာပင် မစွတာဖျောက်က ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။ 'ဒီအမျိုးသမီးကို ကျုပ်တို့ကယ်ရရင် ဘယ်နှယ်လဲ' 'အမျိုးသမီးကိုကယ်ကြမယ်။ ဟုတ်လား၊ မစွတာဖျောက်' ဆာဖရန်စစ်က အံ့အားသင့်စွာနှင့်ပြောလိုက်သည်။

'ဘာပြုလို့လဲ။ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်ပိုဆယ်နှစ်နာရီရှိသားပဲ' 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားမှာအသည်းနှလုံးရှိတယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့ဗျာ' ဆာဖရန်စစ်က အံ့သြလိုက်သည်။

'ကျွန်တော့်မှာ အချိန်ရှိသရွေ့ပေါ့ဗျာ' မစွတာဖျောက်က တည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း - ၁၃ -
ပါဆီပါတောက် အရဲစွန့်လွန်းခြင်း

အရဲစွန့်ရမည့်စီမံကိန်းဖြစ်သည်။ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ပေ။ မစွတာဖော့ဂ်သည် ဒုက္ခနှင့်ကြုံကြုံမှုကို ရင်ဆိုင်ရပေမည်။ သို့သော် သူသည် စိတ်ဒုံးဒုံးချပြီးဖြစ်၏။ ဆာဖရန်စစ်သည်လည်း မုဆိုးမအားကယ်ဆယ်ရန် သံဋ္ဌဌာန်ချထားပြီးလေပြီ။ ပါဆီပါတောက်ကမူ ဘာမဆိုလုပ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့လမ်းပြထဲ ထင်မြင်ချက်တောင်းခံ၏။

'ကျွန်တော်ကိုလည်း ထည့်တွက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ခုတော့သတိပေးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မိသားစုများရင်တော့ ကောင်းကောင်းအညှဉ်းပန်းခံရမယ်။ အသတ်ခံချင်တောင် ခံရမယ်'

'ကျုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ ကျုပ်တို့ မိုးချုပ်အောင်တော့ စောင့်ရလိမ့်ဦးမယ်နဲ့တူတယ်' မစွတာဖော့ဂ်က ပြော၏။

'ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲသဘောရတာပဲ'လမ်းပြက ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက်တစ်ဖန် ဆင်ဦးစီးက မုဆိုးမကလေးအကြောင်းကို သူ့သိသမျှ ပြန်ပြောပြလေ၏။ သူမ၏အမည်မှာ အူဒါဖြစ်သည်။ သူမသည် ဘုံဘောမြို့မှကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး၏ လှပသောသမီးကလေး ဖြစ်ပါသည်။ သူဌေးကြီးသည် သမီးကလေးအား ပညာကောင်းမွန်စွာတတ်အောင် သင်ကြားပေး၏။ ဆင်းစီး၍ မြင်းရုံသည်

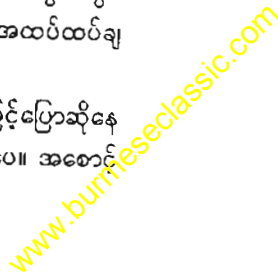
ကို မြင်လို၏။ အိမ်ထောင် ကောင်းကောင်းချထားပေးလိုက်၏။ သူမမိခင် သေဆုံးသွားသောအခါတွင် ယခုမဟာရာဇာနှင့် သူမသဘောမတူဘဲ ဖခင်က အတင်းပေးစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးလကမှဖြစ်၏။ သူမက တစ်ကြိမ်ထွက်ပြေးသေး၏။ သို့သော် ပြန်မိသွား၏။

ဤဇာတ်ကြောင်းသည် မစွတာဖော့ဂ်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေများအား သံဋ္ဌဌာန်ပိုမိုခိုင်မာစေပါတော့၏။ ဆင်ကို ဗလီကြီးအနီး ရောက်နိုင်သမျှရောက်အောင်ခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ သူတို့သည် သစ်ပင်ကိုကွယ်၍ စောင့်နေကြရန်ဖြစ်၏။

နာရီအနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကီအူနီကိုချည်နှောင်ထားခဲ့ပြီး ခရီးသည်လေးယောက်တို့သည် ဗလီဆီသို့ အသံမကြားအောင် ဝပ်တွားသွားနေကြ၏။ မီးတုတ်များ၏အလင်းရောင်ဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင်အိပ်နေသော လူတစ်စုကိုမြင်ရသည်။ ဗလီအပြင်ဘက်တွင် အစောင့်အချို့ ရှိလေသည်။ အစောင့်အကြပ်ချထားကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြစ်ကမ်းပါးပေါ်၌ မီးလောင်တိုက်ကို ကရမက်သားများဖြင့် အသင့်ပြုလုပ်ထားပြီး ရေနံဆီလောင်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မီးလောင်တိုက်ပေါ်တွင် မဟာရာဇာ၏အလောင်း တင်ထားသည်ကို မီးတုတ်များအရောင်တွင် ကောင်းစွာ မြင်တွေ့ကြရ၏။

တိတ်ဆိတ်စွာ နောက်ကြောင်းပြန်ခဲ့ပြီး တစ်ဖန် ဗလီနောက်သို့ သွားကြပြန်၏။ ဗလီနောက်တွင် ဖြည်းဖြည်းစွာအစုအဆန်လျှောက်နေသော အစောင့်များကိုတွေ့ရ၏။ ကံဆိုးမကလေး အတွင်းတွင် ရှိကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။ သူမကို အစောင့်အကြပ် အထပ်ထပ်ချထားလေတော့၏။

အချိန်က ကုန်ဆုံးနေလေပြီ။ သူတို့က လေသံဖြင့်ပြောဆိုနေကြ၏။ အမျိုးသမီးထံအရောက်သွားရန် မဖြစ်နိုင်ပါပေ။ အစောင့်

များအားတိုက်ခိုက်ရန် သူတို့တွင် လူအားနည်းလှ၏။ မိုးလင်းသွားလျှင် ကယ်နိုင်ရန်အခွင့်အရေးမရှိတော့ပြီ။ ၎င်းတို့သည် ကြံရာမရ ဖြစ်နေ၏။ အိပ်နေသူများအား မြင်သာသောနေရာသို့သွား၍ သစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်နေကြ၏။

‘အလကားပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြမယ့်’ ဆာဖရန်စစ်က ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး’ လမ်းပြက ဆိုသည်။

‘စောင့်ပါဦး။ အာလာဟာဘတ်ကို မနက်ဖြန်နေ့ခင်းထက် စောရောက်ဖို့မလိုပါဘူး’

မစ္စတာဖောက်က ပြောလိုက်သည်။

‘ခုပဲ မိုးလင်းတော့မှာပဲ’

ဆာဖရန်စစ်က ပူပန်လျက်ရှိလေသည်။ မုဆိုးမကလေး သေအံ့ဆဲဆဲတွင် မစ္စတာဖောက်က ပြေးကယ်လေမည်လောဟု သူက တွေးတောနေမိ၏။ သူက ဒါလောက်တော့ မမိုက်တန်ကောင်းပါပေ။ သို့တစေလည်း သူတို့အားလုံးကပင် ဤရင်တုန်ဖွယ်ဇာတ်ကို အစမှအဆုံးတိုင် မြင်တွေ့လိုကြပေသည်။

ပါဆီပါတောက်သည် မှောင်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး သစ်ကိုင်းနိမ့်များပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ သူ့တွင် အကြံတစ်ခုရှိလေသည်။ ပထမတော့ ဤအကြံသည် မိုက်ရူးရဲဆန်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု သူက တွေးထင်မိ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ဤတစ်နည်းသာ ဖြစ်နိုင်စရာလမ်းရှိကြောင်းကို တွေ့မြင်ရသည်။

‘အို ... ဘာလို့မလုပ်ရမှာလဲ။ လူတွေအားလုံး အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေကြမှာပဲ’ သူ့ကိုယ်သူပြောလိုက်၏။ သူက သစ်ပင်နိမ့်ကလေးများကိုကွယ်၍ တိတ်တဆိတ်သွားလေ၏။

ရောင်နီရိုးလာသည့်တိုင် မည်းမည်းမှောင်လျက် ရှိလေ၏။ အိပ်

နေသူများသည် ထကြွလေပြီ။ သီချင်းသံနှင့်ဝံ့သံများသည် ပေါ်ထွက်လာပြန်ပြီ။ ဖုတ်ကြည်းမီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် အချိန်တန်လာပေပြီ။

မစ္စတာဖောက်နှင့် ဆာဖရန်စစ်တို့သည် ဗလီတံခါးပွင့်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆင်ဦးစီးသည် ရင်မနေပေပြီ။ မုဆိုးမကလေးအား ဘုန်းကြီးများက မြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ခေါ်သွားစဉ်တွင် သူမ၏မျက်နှာဖြူရောင်နေသည်ကို မီးတုတ်များ၏အလင်းရောင်တွင် မြင်ရပါ သည်။

အဆုံးအဖြတ်ကာလနားသို့ ရောက်လာသောအချိန်တွင် ဆာဖရန်စစ်က မစ္စတာဖောက်၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ရာ သူ့လက်ထဲတွင် ဓားလွတ်တစ်ချောင်း အသင့်ပြင်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ လူအုပ်ကြီး ရွေ့လျားသွားသောအခါတွင် သူတို့လည်း ရောပါလိုက်သွားကြ၏။ သီချင်းသံများနှင့် ဝံ့သံများ ကျယ်သည်ထက်ကျယ်လာသော အခါတွင် သူတို့က ရှေ့သို့ရောက်သည်ထက် ရောက်သွားကြလေ

သူမအား မီးခိုးများကြားမှ သယ်လာသည်

တော့၏။

မြစ်ကမ်းပါးသို့ရောက်သောအခါတွင် လူအုပ်ကြီးသည် ရုပ်လိုက်၏။ သီချင်းသံနှင့်ဗုံသံက ဆက်လက်ပေါ်ထွက်မြဲ ဖြစ်၏။ မုဆိုးမ၏ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို မီးလောင်တိုက်တွင် အလောင်းဘေး၌ ယှဉ်၍ လဲလျောင်းနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဤအချိန်တွင် မစ္စတာဖောက်သည် မီးပုံဆီသို့ ကမူးရှူးထိုးပြေးသွားမည်ရှိရာ ဆာဖရန်စစ်နှင့် လမ်းပြက ဆွဲထားရ၏။

သို့သော်လည်း လူအုပ်ကြီးသည် ရုတ်တရက် အလန့်တကြား အော်လိုက်ကြ၏။ ကြောက်လန့်တကြား ဒူးထောက်ချလိုက်ကြ၏။ အကြောင်းမှာ မဟာရာဇာအလောင်းသည် မီးပုံထဲမှထလာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူသည် ကုန်း၍ မုဆိုးမကလေးကို ပွေ့လိုက်၏။ ထို့နောက် မီးခိုးများကြားမှ သူမကိုသယ်ထုတ်၍ ဘုန်းကြီးများနှင့် လူအုပ်ကြီးကြားမှ သုတ်ခြေတင်လေတော့၏။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် မစ္စတာဖောက်အနီးသို့ရောက်သောအခါတွင် 'သွားကြစို့' ဟု ပြောလိုက်သည်။ ပါဆီပါတောက်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် မီးခိုးများနှင့် အမှောင်ကြားမှနေ၍ မုဆိုးမကလေးကို သုတ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ပါဆီပါတောက်သည် သူမကို လူအုပ်ကြီးထဲမှ ဆွဲထုတ်လာနိုင်၍ ရဲတင်းလွန်းလှပေသည်။ သူ့နောက်မှ မစ္စတာဖောက်တို့ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ပါသွားကြသည်။

ခဏအကြာတွင် သူတို့သည် ဆင်ကြီးဆီသို့ရောက်ပြီး ကယ်တင်လာသည်အား ဆင်နှင့်တင်၍ပြေးကြလေသည်။ သူတို့နောက်မှ လိုက်လံဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားသူများ၏ ဒေါပွသံများကိုကြားရသည်။ သို့ရာတွင် ကိအူနီကမြန်ဆန်လှ၍ မကြာခင်မှာပင် မြားနှင့်ကျည်ဆံ မမီရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြ၏။

အူဒါသည် လူစီမ်းများကြားဝယ်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အလွန်အမင်းအံ့အားသင့်နေရှာသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို

သဘောပေါက်သောအခါတွင် သူမက ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိနေသည်။ သို့သော်လည်း သူမ နောက်ထပ်အတော်လေးကြာအောင် ဘီန်းမူး၍ မေ့နေပြန်သေး၏။

အာလာဟာဘတ်ရောက်သောအခါတွင် သူမအား ဥရောပအဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ပေး၍ ရုပ်ဖျက်လိုက်၏။ ယခုအခါ သူမသည် ကာလကတ္တားရထားပေါ်၌ ဘေးရန်ကင်းလျက် ရှိပေပြီ။

'မင်း သိပ်တော်တယ်' ပါဆီပါတောက် ရထားပေါ်အတက်တွင် သူ့ဆရာကပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤကား သူ့လိုလူတစ်ယောက်ထံမှ အထူးချီးကျူးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပါဆီပါတောက်က ရှက်သွားပြီး 'မပြောပလောက်ပါဘူး' ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

မစ္စတာဖောက်က ဆင်ကို လမ်းပြအား ရက်ရောစွာပေးလိုက်၏။

'ဆရာ ကျွန်တော့်ကို မစလိုက်တာပါပဲ'

'ခင်ဗျားကျေးဇူး ကျုပ်တို့မှာ အများကြီးရှိပါတယ်'

မစ္စတာဖောက်က ပြောသည်။

'ကိအူနီဟာ အင်မတန်ကောင်းပြီး ရဲရင့်တဲ့သတ္တဝါကြီးပဲ။ သူ့ကို မိတ်ဆွေလိုအောက်မေ့ပါ' ပါဆီပါတောက်က ဤသို့ပြောပြီး နောက် ဆင်ကြီးဆီသို့သွားကာ နှုတ်ဆက်သည့်အနေနှင့် သကြားခဲကျွေးလေသည်။

ဆင်ကြီးကားသဘောရွေ့လှ၍ သူ့ခါးကို နှာမောင်းနှင့်ရစ်ပတ်လိုက်ပြီး အထက်သို့ မြောက်နိုင်သမျှမြှောက်လိုက်၏။ မြေကြီးပေါ်သို့ပြန်ရောက်ပြီးသောအခါတွင် ပါဆီပါတောက်သည် ဆင်ကြီးအား ပုတ်လိုက်၏။ သူတို့သည်မခွဲခွာမိ၌ ဆင်ဦးစီးအားလမ်းပြပေးရာတွင် လည်းကောင်း၊ အူဒါအားကယ်ဆယ်ရာတွင် ကူညီ၍လည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကြလေသည်။

အခန်း - ၁၄ -
ငွေထောင်ပေါင်းအနည်းငယ် ပိုသုံးခြင်း

ဆာဖရန်စစ်က အူဒါအတွက် စိုးရိမ်နေပြီး အိန္ဒိယတွင် မနေရန်ပြောသည်။ ပြန်မိသွားမည်စိုးရိမ်၏။ သူမ၏ဆွေမျိုးတစ်ယောက် ရှိရာ ဟောင်ကောင်သို့လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု မစ္စတာဖော့ဂ်က ပြောလေသည်။ သူမက ကျေးဇူးတင်စွာလက်ခံလေသည်။

ဆာဖရန်စစ်သည် ဗာရာဏသီတွင် ရထားပေါ်မှမဆင်းခင် မစ္စတာဖော့ဂ်၏ စွန့်စားခြင်းခရီး အောင်မြင်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုသွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် (၇)နာရီတွင် ရထားသည် ကာလကတ္တာသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ဟောင်ကောင်သဘောသည် (၁၂)နာရီမှထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရ၏။ ဖိလိယက်ဖော့ဂ်သည် အရှေ့ဖျားဒေသသို့ခရီးဆက်နိုင်ရန် သဘောဆိပ်သို့ အချိန်မီရောက်ရှိသွား၏။ လန်ဒန်မှထွက်ခဲ့ပြီးနောက် (၂၃)ရက်အကြာ အောက်တိုဘာလ (၂၅)ရက်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့သည် ဘူတာမှသဘောဆိပ်သို့သွားမည်ပြုနေစဉ် ရဲသားတစ်ဦးသည် မစ္စတာဖော့ဂ်ထံလာပြီး သူ့နာမည်ကိုမေးလေ၏။

‘ဒါ ခင်ဗျားတပည့်လား’
‘ဟုတ်တယ်’
‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ’

ပါဆီပါတောက်က လိုက်ရန်ငြင်းဆန်သေး၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်ကတော့ လုံးဝအံ့ဩခြင်းမရှိပါ။ ‘ဒီအမျိုးသမီးကို ကျွန်တို့အဖို့အတူခေါ်ခဲ့ရမလား’ သူက ဒါပဲပြော၏။

ရဲသားက ခွင့်ပြု၏။ မကြာခင်ပင် သူတို့အား မြင်းနှစ်ကောင် တပ် ဂါရီပေါ်တင်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ နံနက်စောစောပင် ဖြစ်သော်လည်း ကာလကတ္တာမြို့၏လမ်းမများပေါ်တွင် အသွားအလာ ထူထပ်လျက်ရှိပေပြီ။ သူတို့အား ရဲဌာနတစ်ခုရှေ့တွင် ဆင်းခိုင်းသည်။ ထိုနောက် သူတို့အား သံတိုင်ပြတင်းများရှိ အခန်းသေတစ်ခုထဲသို့ခေါ်သွားပြီး ထိုင်ခိုင်း၏။

‘ရှစ်နာရီခွဲကျရင် တရားသူကြီးဆီသွားရမယ်’ သူက ဤသို့ပြောပြီး သူတို့အားသော့ခတ်ထားခဲ့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းခံရတာပဲ’ ပါဆီပါတောက်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

‘ကျွန်မကို ဒီမှာထားပစ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မကြောင့် ဖြစ်ရတာပါပဲ’ အူဒါက မစ္စတာဖော့ဂ်အား ပြော၏။

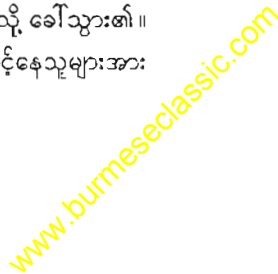
မကြာခင် အဖြေရှာတွေ့မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မစ္စတာဖော့ဂ်က ပြန်ပြော၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအား ဟောင်ကောင်သို့ခေါ်သွားမည်ဟုဆို၏။

‘ဒါပေမယ့် သဘောက (၁၂)နာရီထွက်မှာ’ ပါဆီပါတောက်က ပြောလိုက်သည်။

‘(၁၂)နာရီမထိုးခင် သဘောပေါ်မှာရောက်မှာပေါ့’ ဆရာက ဆိုလေသည်။

ရှစ်နာရီခွဲတွင် သူတို့အား ဘေးချင်းကပ်အခန်းသို့ ခေါ်သွား၏။ တရားရုံးပင်ဖြစ်အံ့၏။ တရားသူကြီးဝင်လာပြီး စောင့်နေသူများအား ပြော၏။

‘ပထမအမှုကို စစ်မယ်။ ဖိလိယက်ဖော့ဂ်’

‘ရှိပါတယ်’

‘ပါဆီပါတောက်’

‘ရှိပါတယ်’

‘ခင်ဗျားတို့ကို အရင်နှစ်ရက်ကတည်းက ဘုံဘောကလာတဲ့ ရထားတွေမှာရှာနေတာ’ တရားသူကြီးက စာရေးဘက်သို့လှည့်၍ ‘သက်သေတွေခေါ်လိုက်’

ရုံးခန်းထဲသို့ ဘုန်းကြီးသုံးပါးဝင်လာသည်။ ဘုရားကျောင်း အတွင်းမှ ရာဇဝတ်မှုကြီးအတွက် စွဲချက်ရှည်ကြီးကို စာရေးက ဖတ်နေသည်။ တရားသူကြီး၏စားပွဲပေါ်သို့ သူက ဖိနပ်တစ်ရံတင်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ဖိနပ်’ ပါဆီပါတောက်က အော်လိုက်သည်။ သူက ဘုံဘောတွင်ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို လုံးဝမမှန်ဘဲ၏။ သို့သော်လည်း စုံထောက်ကြီးဖစ်ကမူ မမေ့ပါချေ။ သူသည် ရုံးခန်း၏နောက်ဘက်တွင်ထိုင်နေရင်းနှင့် မစ္စတာဖော့က်အား ဥပဒေလက်တွင်း၌ တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ပြုမိလေ၏။ သူ့တွင် ယခုထက်တိုင် ဖမ်းဝရမ်းမရှိသေးစေကာမူ ရှည်လျားထွေပြား၍ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ တကောက်ကောက်လိုက်နေရခြင်းကား ပြီးဆုံးလေပြီ။

‘အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံသလား’ တရားသူကြီးက မေးလိုက်သည်။

‘ဝန်ခံပါတယ်’ မစ္စတာဖော့က်က ပြန်ဖြေ၏။

တရားသူကြီးက စီရင်ချက်ချလေသည်။ ပါဆီပါတောက်အား ထောင်ဒဏ် ၁၅ ရက်၊ ဒဏ်ငွေ ပေါင်သုံးရာ။

‘ပေါင်သုံးရာ’ ပါဆီပါတောက်က ထိတ်လန့်စွာအော်လိုက်သည်။

‘တပည့်မကောင်း ဆရာခေါင်းဆိုတာမို့ ဖိလိယက်စ်ဖော့က်ကို ထောင်ဒဏ် ရှစ်ရက်၊ ဒဏ်ငွေ ပေါင်တစ်ရာငါးဆယ်။ စာရေးကြီး၊

နောက်တစ်မူခေါ်’

ပါဆီပါတောက်ကား မင်သက်မိနေ၏။ ဤကား သူ့ဆရာအတွက် ပျက်စီးခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဒဏ်ငွေများအပြင် လျော်ကြေးနှစ်သောင်း ဆုံးရပေဦးမည်။ ဤကား ဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်သွားမိသည့် မိုက်မဲမှုကလေးအတွက်ဖြစ်၏။

ဖိလိယက်ဖော့က်ကား အေးဆေးလှသည်။ ထ၍ပြော၏။ ‘ကျွန်တော်တို့ကို အာမခံပေးပါ’

‘ဒါက ခင်ဗျားတို့အခွင့်အရေးပဲ။ ခင်ဗျားတို့က လူစိမ်းတွေဖြစ်နေတော့ တစ်ယောက်ကို ပေါင်တစ်ထောင်စီ အာမခံပေးရမယ်’

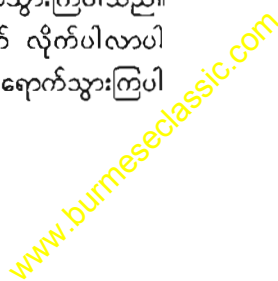
သူတို့က ထောင်ထဲမသွားလိုလျှင် ပေါင်နှစ်ထောင်ပေးလိုက်ရုံပဲ ရှိသည်။

‘ဟောဒီမှာ ပိုက်ဆံ’ ဖိလိယက်ဖော့က်က ဘဏ်ငွေစက္ကူများကို ထုတ်၍ပေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားတို့ ထောင်ထဲဝင်တဲ့အချိန်မှာ ပိုက်ဆံတွေကို ပြန်ပေးမယ်။ အခုတော့ ခင်ဗျားတို့ဟာ အာမခံနဲ့ သွားလိုရာသွားနိုင်ပြီ’

‘လာ’ ဖိလိယက်စ်ဖော့က်က သူ့တပည့်အားခေါ်လိုက်သည်။ ‘ဖိနပ်ကို ပြန်ပေးရောပေါ့’ ပါဆီပါတောက်က ဒေါသတကြီးပြောလိုက်သည်။ ဖိနပ်ကို သူ့အားပြန်ပေး၏။ ‘အင်း ... တစ်ဖက်ကို တစ်ထောင်တန်တယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်တော့မှလည်း စီးမကောင်းဘူး’ သူက အော့နဲ့လုံးနာစွာပြောလိုက်၏။

အူဒါက မစ္စတာဖော့က်လက်မောင်းကိုကိုင်၍ ပါဆီပါတောက်နောက်မှလိုက်လျက် သူတို့သည် ရုံးခန်းထဲမှထွက်သွားကြပါသည်။ မနီးမဝေးမှနေ၍ မစ္စတာဖစ်သည် တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါလာပါသည်။ ဟောင်ကောင်သင်္ဘောသို့ နာရီဝက်စော၍ ရောက်သွားကြပါသည်။

အခန်း - ၁၅ -
ဟောင်ကောင်ခရီး

ပိအင်အိုကုမ္ပဏီ၏ ကာလကတ္တားမှ အရှေ့ဖျားဒေသသို့သွားသော သင်္ဘောသည် မွန်ဂိုးလိယားလောက်မကြီးသော်လည်း ပို၍ မြန်ဆန်လေသည်။ သင်္ဘောသည် ရန်ကုန်-ဟောင်ကောင်သို့ ၁၁ ရက်နှင့် အရောက်သွားပေမည်။

ပထမရက်အနည်းငယ်တွင် အူဒါသည် ဖိလိပက်ဖော့ဂ်နှင့် စကားလက်ဆုံကျလှသည်။ သူမ၏ ကျေးဇူးတင်စကားများကို သူက နားထောင်၏။ သို့သော်လည်း အေးအေးနှင့် ဝေးဝေးပင်နေလေသည်။ အူဒါက မစ္စတာဖော့ဂ်၏စိတ်မဝင်စားမှုကို နားမလည်နိုင် ရှိလာသည်။ ပါဆီပါတောက်က အလောင်းအစားနှင့် ကမ္ဘာလှည့် နေကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ယခုအခါတွင် သူမသည် ဘိန်းဒဏ်နှင့် ဒုက္ခသုတ်ဒေဏ်ချက် တို့မှ ကင်းရှင်းလာပေပြီ။ အူဒါကလှပ၍ နှစ်သက်ဖွယ်ရာရှိလှသည်။ သူမသည် ဘုံဘောမြို့ရှိ ဝါဂွမ်းသူဌေးကြီး ဆာဂျိမ်းဂျီဂျီဘိုင်နှင့် အမျိုးတော်စပ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ ဟောင်ကောင်မြို့တွင် သူမတွေ့မည့် သူမှာ ဂျီဂျီဘိုင်နှင့် ဝမ်းကွဲတော်လေသည်။

သင်္ဘောသည် ရန်ကုန်-စင်ကာပူမရောက်ခင်တစ်ရက်၌ စုံထောက်ကြီးသည် ပုန်းအောင်းလိုက်ပါလာသောအခန်းမှ ထွက်လာလေသည်။ သူက ပါဆီပါတောက်နှင့်စကားပြောရန် ရည်စူး၍ဖြစ်

၏။ သူက အစွမ်းထက်မြက်သော သူခိုးအတွက် ပူပန်နေချေပြီ။ သူ လိုက်နေသောသူသည် သင်္ဘောတစ်စင်းမှတစ်စင်း ကူးနေတတ်သူ ဖြစ်၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ဟောင်ကောင်မြို့တွင် ဝရမ်းရောက်လာ ချိန်တိုင်အောင်မှ နေပါ့မလား။ ဤကား ပြဿနာဖြစ်ချေသည်။

ပါဆီပါတောက်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်၌လျှောက်နေစဉ် မစ္စတာ ဖစ် ရောက်လာရာ များစွာအံ့ဩမိသွား၏။ 'ဟာ ... မစ္စတာဖစ်ပါ လား။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘုံဘောမှာခွဲခဲ့တယ်။ ခု ခင်ဗျား ဒီ ရောက်နေပြန်ပြီ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကော ဟောင်ကောင်ကို သွား မှာလား'

'ဟုတ်တယ်။ ဟောင်ကောင်မှာ ခဏသွားနေမလား အောက်မေ့ တယ်'

'ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘာလို့မတွေ့သလဲ။ ကာလကတ္တားက ထွက်လာကတည်းကဥစ္စာ'

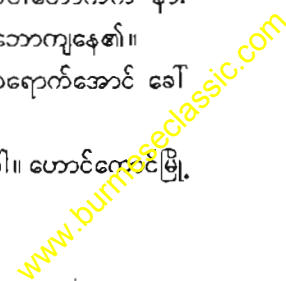
ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်လှိုင်းမူးနေလို့ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် နဲ့ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်နဲ့မတည့်ဘူး။ ခင်ဗျားဆရာကော အခြေ အနေကောင်းရဲ့လား'

'ကောင်းပါတယ်။ တစ်ရက်မှ နောက်မကျသေးဘူး။ အချိန်မီ ချည့်ပဲ'

ကိုရွှေပြင်သစ်သည် မစ္စတာဖစ်အား ဘုံဘောဘုရားကျောင်းကိစ္စ၊ ဆင်ဝယ်ခြင်း၊ အူဒါကိုကယ်ခြင်း၊ ကာလကတ္တားရုံးတွင် အမှုစီရင် ခြင်း၊ အာမခံပေးခြင်းအကြောင်းတို့ကို ပြောပြလေ၏။ ဖစ်က ဘာ မျှမသိဟန်ဆောင်၍ နားထောင်နေ၏။ ပါဆီပါတောက်က နား ထောင်မည့်သူကောင်းကောင်းကို တွေ့ရ၍ သဘောကျနေ၏။

'ခင်ဗျားဆရာက ဒီအမျိုးသမီးကို ဥရောပရောက်အောင် ခေါ် သွားမှာတဲ့လား'

'မခေါ်ပါဘူး။ ဆွေမျိုးတွေဆီပို့ပေးရုံတင်ပါ။ ဟောင်ကောင်မြို့

က သူဌေးတစ်ယောက်ဆီကိုပေါ့'

သင်္ဘောတစ်စင်းတည်းတွင် မစ္စတာဖစ်ပါလာသည်အတွက် သူသည် တိတ်တဆိတ် ပြဿနာဖြစ်နေပေပြီ။ ပြုပြင်ရေးအသင်းသားများက မစ္စတာဖော့ဂ်နောက်သို့ ကမ္ဘာကိုတစ်ပတ်ကြည့်ရှုရန် ထည့်လိုက်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု သူက နောက်ဆုံးတွင် တွက်လိုက်မိ၏။

'ဟုတ်ပြီ။ တို့ကိုချောင်းဖို့ သူလျှို့လွှတ်လိုက်တာပဲ' ပါဆီပါတောက်သည် သူ့ဆရာအားမပြောဘဲ မစ္စတာဖစ်အားသာစောင့်ကြည့်နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အောက်တိုဘာလ (၃၀)ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညနေတွင် သင်္ဘောသည် ရန်ကုန် အာရှတိုက်ကြီးနှင့် ဆူမတ်ကြာကျွန်းကိုခြားထားသော မလက္ကာရေလက်ကြားထဲသို့ ဝင်လာ၏။ သင်္ဘောသည် သတ်မှတ်ထားသောအချိန်ထက် (၁၅)နာရီစောလျက်ရှိလေသည်။ နံနက် လေးနာရီအချိန်တွင် သင်္ဘောသည် စင်ကာပူသို့ ကျောက်မီးသွေးထပ်တင်ရန် ဆိုက်ကပ်လေတော့၏။

ဖီလီယက်ဖော့ဂ်က ရောက်ချိန်ကိုရေးမှတ်လိုက်၏။ အူဒါက ကမ်းပေါ်တက်လို၍ သူသည် မစ္စတာဖစ် နောက်ယောင်ခံလိုက်နေမှန်းမသိဘဲနှင့် သူမအား လိုက်ပို့လေ၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်သည် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့သာဖြစ်သော်လည်း အဖော်ကတော့ ထန်းတောနှင့်ရေညှိများကို မျက်စိကျနေ၏။ သာကူလေးညှင်းနှင့် ဇာတိပျိုလ်တို့သည် ရနံ့များသင်းပျံနေစေပါသည်။ မြင်းရထားအောက်မှ ဖြတ်သွားစဉ်တွင် ဂနာမငြိမ်သောမျောက်တို့သည် တစ်ကိုင်းမှတစ်ကိုင်းသို့ ကူးလျက်ရှိကြသည်။

စုံထောက်ကြီးသည် ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ ရထားတစ်စင်းဖြင့် လိုက်နေမှန်းမသိဘဲနှင့် သူတို့သည် (၁၀)နာရီတွင် သင်္ဘောသို့ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ပါဆီပါတောက်က ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် စောင့်လျက်ရှိသည်။ မင်းကွတ်သီးများကို ဝယ်ထား၏။ မင်းကွတ်သီးမှာ ပန်းသီးခန့်ရှိပြီး အပြင်ညို၍ အတွင်းနီလေသည်။ အူဒါက စား၍ခံတွင်းတွေ့လှသည်။ မင်းကွတ်သီးစားနေကြစဉ်မှာပင် သင်္ဘောသည်စတုတ်၍ စင်ကာပူကို နောက်တွင်ချန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

စင်ကာပူနှင့်ဟောင်ကောင်ကြားတွင် ပင်လယ်ပြင်သည် မိုင်နှစ်ထောင်ခန့်ရှိ၏။ ဟောင်ကောင်ခရီး သိပ်မကြာဖို့ မစ္စတာဖော့ဂ်အတွက် အရေးကြီးလှပေသည်။ ဟောင်ကောင်မှ ဂျပန်ပြည်၊ ယိုကိုဟားမားသို့ နိုဝင်ဘာလ ငါးရက်နေ့တွင်ထွက်မည့်သင်္ဘောကို သူက မိချင်သည်။

သို့သော်လည်း ရန်ကုန်သည် စင်ကာပူမှ ကျောက်မီးသွေးများနှင့်နေအောင်တင်ဆောင်ခဲ့သည်။ ၎င်းပြင် တရုတ်၊ မလေး၊ ကုလားစသော ဒုတိယတန်းခရီးသည်များကိုလည်း အများအပြားတင်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ရာသီဥတုလည်း ပြောင်းလာသည်။ ပင်လယ်ပြင်သည် လှိုင်းထန်၍ ခရီးသည်များ အော့အန်ကုန်ကြတော့၏။ ကပ္ပတိန်သည် သင်္ဘောကို လှိုင်းမပုတ်စေရန် နှုန်းကိုလျှော့လိုက်သည်။ ပါဆီပါတောက်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ အချိန်ကြာသည့်အတွက် ကုမ္ပဏီနှင့် သင်္ဘောသားများကို အပြစ်တင်လျက်ရှိ၏။

'ခင်ဗျား သိပ်လောကြီးနေပုံရတယ်။ မစ္စတာဖော့ဂ်ဟာ ယိုကိုဟားမားသင်္ဘောနဲ့ တကယ်လိုက်မှာလား' ဖစ်ကမေးလေသည်။

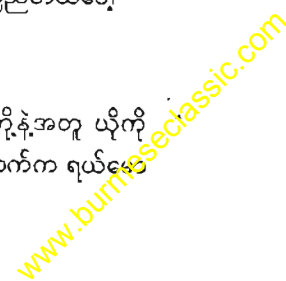
'ဒါပေါ့'

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးကို ယုံကြည်တယ်ပေါ့'

'ဒါပေါ့။ ခင်ဗျားကော မစ္စတာဖစ်'

'မယုံဘူး'

'ခင်ဗျား လူဆိုးပဲ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ယိုကိုဟားမားကို လိုက်ဦးမယ်မဟုတ်လား' ပါဆီပါတောက်က ရယ်နေ

၇၂ * နတ်ဇွယ်

၍ပြောလိုက်သည်။

'မပြောတတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် သွားနေတာမဟုတ်ပါဘူး'

'ဒါ ကျွန်တော့်ကိုပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး' ပါဆီပါတောက်က တိုး၍ရယ်မောကာ ပြောလေ၏။

မစ္စတာဖစ်က စဉ်းစားရန် သူ့အခန်းသို့ပြန်လေ၏။ ပါဆီပါတောက်သည် သူ စုံထောက်တစ်ယောက်မှန်း သိသွားလေပြီလား၊ သူ့ဆရာကိုပြောပြလေမလား၊ ကိုရွှေပြင်သစ်သည် ဤကိစ္စတွင် ဘယ်အခန်းမှ ပါလေသနည်း၊ လူရိုးတစ်ယောက်မှဟုတ်ရဲ့လား။ စုံထောက်ကြီးသည် နာရီပေါင်းများစွာ ပူပန်သောကရောက်နေပြီး မစ္စတာဖော် မသိတန်ကောင်းရာဟု တွက်လိုက်၏။ မစ္စတာဖစ်သည် ဗြိတိသျှနယ်မြေဖြစ်သော ဟောင်ကောင်တွင် ဖမ်းလိုသည်။ အရှေ့ဘက်ကမ္ဘာတွင် သူ၏နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက် ဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာဖော်မူကား ကမ္ဘာကြီးကို ပကတိတည်ငြိမ်စွာ လည်ပတ်လျက်ရှိ၏။ သူ့အားလည်ပတ်နေသော ဂြိုဟ်သိမ်ဂြိုဟ်မွှားလေးများကို အလျဉ်းဂရုမစိုက်ပါချေ။ မဝေးမနီးတွင် သူ့အသည်းနှလုံးအား အနှောင့်အယှက်ပေးနေသော ကြယ်ကလေးတစ်ပွင့်တော့ ရှိပါ၏။ လှပသော အူဒါပင်တကား။ ယင်းပေမယ့်လည်း မမူပါချေ။ အူဒါ၏ချောမောမှုကို မသိကျိုးကျံပြုလျက်ရှိပါ၏။ ပါဆီပါတောက် အဖို့မူ များစွာအံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်ပါ၏။

အခန်း - ၁၆ -

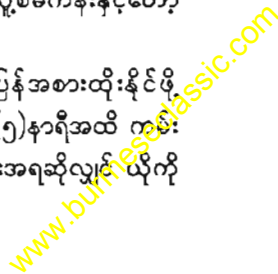
ဟောင်ကောင်မြို့မှတိန်း

နိုဝင်ဘာလ (၃)ရက်နှင့် (၄)ရက်နေ့များတွင် လေပြင်းမုန်တိုင်းသည် ခက်ထန်လာပြီး ရန်ကုန်သည် အလူးအလိမ့်ဖြစ်နေပါတော့၏။ ကပ္ပတိန်သည် ဘေးဥပဒ်ကင်းစေရန် အရှိန်ကိုလျှော့သည်ထက် လျှော့ချပါသည်။ သို့တစေလည်း ဖိလိယက်ဖောက်သည် မာန်ဖီနေသောပင်လယ်ကြီးအား ထုံးစံအတိုင်း တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာနှင့်ပင် ကြည့်နေ၏။ သူ့တွင် သွေးကြောများမရှိချေတကား။

ပါဆီပါတောက်ကမူ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာမှုအတွက် ဒေါပွ စိတ်ပျက်လျက်ရှိလေသည်။ ကိုယ့်အိတ်ထဲကငွေနှစ်သောင်း ခုန်ထွက်သွားမည့် လောင်းစားထားမှုကို ခံစားကြည့်နိုင်ပေသည်။ သူက လှိုင်းမူးနေသော်လည်း သင်္ဘောသားများအား ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး၏။ သို့မှ နေသာထိုင်သာရှိလေသည်။

နောက်နှစ်ရက်ဆက်၍ မုန်တိုင်းထန်နေသည့်အတွက် စုံထောက်ဖစ်က ဝမ်းမြောက်နေလေသည်။ သူက ဝမ်းသာမှုကိုအပြင်သို့ မပေါ်စေရန် သတိထားနေရ၏။ နှောင့်နှေးမှုသည် သူ့စီမံကိန်းနှင့်တော့ ကွက်တိဖြစ်နေ၏။

သင်္ဘောသည် နောက်ကျသောရက်ကို ပြန်အစားထိုးနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါပေ။ နိုဝင်ဘာလ (၆)ရက်နေ့နံနက် (၅)နာရီအထိ ကမ်းမမြင်ရသေးချေ။ မစ္စတာဖော်၏ အချိန်ဇယားအရဆိုလျှင် ယိုကို

၇၄ ❖ နတ်နွယ်

ဟားမားသင်္ဘောကိုမိရန် ဟောင်ကောင်သို့ (၅)ရက်နေ့တွင် ရောက်ရမည် ဖြစ်၏။

ဟောင်ကောင်ဆိပ်ကမ်းသို့ (၆)ရက်နေ့နံနက်တွင် ရန်ကုန် ဝင်လာသောအခါ ရေကြောင်းပြသည် သင်္ဘောပေါ်သို့တက်လာ၏။ ပါဆီပါတောက်က ထိုသူအား ယိုကိုဟားမား ထွက်သွား၊ မသွား မေးမြန်းလိုလှသည်။ သို့သော် မမေးရချေ။ သို့တစေလည်း မစ္စတာဖောက်ကား မကြောက်ရွံ့ချေ။ ဘရက်ရောလမ်းညွှန်စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရေကြောင်းပြအား နောက်သင်္ဘောဘယ်တော့ထွက်မည်နည်းဟု မေးလေ၏။

‘မနက်ဖြန် ဒီရေတက်ချိန်မှာထွက်မယ်’

ရေကြောင်းပြက ဖြေ၏။ မစ္စတာဖောက်က ‘မအံ့ဩပေ။ ‘သင်္ဘောနာမည်က ဘာတဲ့လဲ’

‘ကာနက်တစ်။ အဲဒီသင်္ဘောဟာ မနေ့ကထွက်ဖို့ပဲ။ ရေနွေးအိုးတစ်လုံးကိုပြင်နေရလို့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ မစ္စတာဖောက် သူ့အခန်းသို့ပြန်ဆင်းသွား၏။

လူမစွမ်း နတ်မလေသည်။ သင်္ဘောသည် ပြင်မခန့်ရလျှင် မနေ့ကတည်းက ထွက်သွားလေပြီ။ ဂျပန်ပြည်သို့သွားမည့် နောက်သင်္ဘောသည် နောက်ရှစ်ရက်လုံးလုံးလိုသေးသည်။ မစ္စတာဖောက်သည် (၂၄) နာရီတော့ နောက်ကျပေပြီ။ သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ ပြန်ရအောင် လုပ်ယူရပေမည်။ လောလောဆယ်မူ ကာနက်တစ်သည် မနက်ဖြန်မှထွက်မည်ဖြစ်၍ အူဒါအား နေရာချထားပေးရန် အချိန်ရရှိလေသည်။

သင်္ဘောမှဆင်းသောအခါတွင် မစ္စတာဖောက်သည် ကလပ်ဟိုတယ်တွင် အူဒါအား အခန်းတစ်ခန်းငှားထားပေးပြီး သူမဆွေမျိုးကို လိုက်လံစုံစမ်းလေ၏။ သူမတစ်ယောက်တည်းဖြစ်မနေစေရန် ပါဆီ

ပါတောက်အား ဟိုတယ်တွင် ထားပစ်ခဲ့၏။

ဖိလိယက်ဖောက် ပြန်လာသောအခါတွင် အူဒါအတွက် သတင်းဆိုး ပါလာ၏။ သူမဆွေမျိုးသည် ဟောင်ကောင်တွင်မနေတော့ပါ။ ဥရောပသို့ပြောင်းသွားပြီ ဖြစ်ပါ၏။

အူဒါသည် အစတော့ ဘာမျှမပြောချေ။ ခဏကြာမှ ရှိသာသော အသံဖြင့် မေးလေ၏။

‘ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲ၊ မစ္စတာဖောက်’

‘လွယ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ဥရောပကိုလိုက်ခဲ့ပေါ့’

‘ဒါပေမယ့်’

‘ဘာလို့ ဒါပေမယ့်ရမှာလဲ။ ပါဆီပါတောက်၊ သွား။ ကာနက်တစ်မှာ ယိုကိုဟားမားကိုသွားဖို့ အခန်းသုံးခန်းယူချေ’

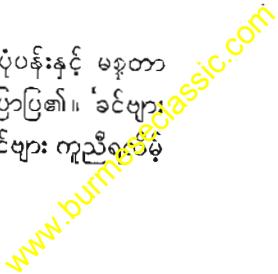
ကိုရွှေပြင်သစ်က ခိုင်းလိုက်တိုင်းဆောင်ရွက်ပါ၏။ သို့သော်လည်း အခန်းသုံးခန်းအနက် တစ်ခန်းတည်းကိုသာ သုံးရပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဟောင်ကောင်တွင် မမျှော်လင့်သောကိစ္စတစ်ခုက ဖြစ်ပွားလေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ပါဆီပါတောက်သည် သင်္ဘောရုံမှအပြန် မြို့ထဲတွင် မစ္စတာဖန်နှင့် တွေ့လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်နေရာတွင်ထိုင်၍ တစ်ခွက်စီသောက်မိကြသောအခါတွင် မစ္စတာဖန်က သူ့အကြောင်းကို ထုတ်ပြောရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

‘ခင်ဗျားက တကယ်ပဲ ပုလိပ်တစ်ယောက်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ မစ္စတာဖောက်နောက်လိုက်ဖို့ အထူးတာဝန်နဲ့ပါ။ သူ့ အလောင်းအစားလုပ်တာက လူတကာကိုကျိုးသွင်းဖို့ ဆင်ဖဲပဲ’

ထို့နောက် သူသည် ဘဏ်ခိုးမှုနှင့် သူခိုး၏ပုံပန်းနှင့် မစ္စတာဖောက် ဆင်တူနေပုံတို့ကို ပါဆီပါတောက်အား ပြောပြ၏။ ‘ခင်ဗျားဆရာကို ဒီဗြိတိသျှပိုင်နက်ထဲမှာတင်နေအောင် ခင်ဗျား ကူညီရအပ်မို့’

မယ်။ ဟောင်ကောင်ကို ဖမ်းဝရမ်း တစ်ရက်ရက်မှာရောက်လာလိမ့် မယ်။ ခင်ဗျားကသာကူညီခဲ့ရင် ဆုငွေနှစ်ထောင်ကို ခွဲပေးမယ်'

'မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားစကားကို ကျွန်တော် တစ်လုံးမှမယုံဘူး' ဆရာအား သင်္ဘောထွက်ချိန် ချက်ချင်းသွားပြောသင့်သည်ဟု သဘော ရပြီး သူက ထ၍သွားရန်ကြိုစားသော်လည်း အခန်းတစ်ခန်းလုံး ဘိန်းငွေများပြည့်နေ၍ လူက မအိမသာကြီးဖြစ်နေ၏။ 'အိုဗျာ ...၊ သူဟာ တကယ်သူခိုးဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်တော်ကတော့ သစ္စာရှိတဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ အမြဲတမ်းကောင်းခဲ့ တယ်။ ရက်ရောတယ်။ သူ့ကို သစ္စာဖောက်ရမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင် ဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှရွှေတွေ အကုန်ပုံပေးတောင် သစ္စာမဖောက် ဘူး' သူက အော်ဟစ်၍နေသည်။ ဖစ်က ကြိုးစား၍ချောပါသော်လည်း ပါဆီပါတောက်သည် သွေးဆူလျက်ရှိချေပြီ။

စားပွဲပေါ်တွင် ဘိန်းပြောင်းအချို့ ရှိလေသည်။ တရုတ်ပြည်၏ ထိုဒေသတွင် ဘိန်းရှူခြင်းမှာ အလေ့အထတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဘိန်းရှူ လိုက်သောအခါတွင် ဦးနှောက်ကိုထိုင်းမှိုင်းသွားစေပြီး မေ့ခနဲအိပ် ပျော်ကာ နတ်ပြည်သို့ရောက်သွားစေပါတော့၏။ ဖစ်က ပြောင်းတစ် ခုကိုမီးညှိ၍ စကားများနေသော ပါဆီပါတောက်လက်ထဲသို့ ထည့် လိုက်၏။ ကိုရွှေပြင်သစ်က သုံးလေးဖွာဖွာလိုက်ရာ စားပွဲပေါ်သို့ ထိုးကျသွားပြီး မေ့ပျောက်သွားလေတော့၏။

ကာနက်တစ် ထိုနေ့ညနေတွင် ထွက်ခွာမည့်အကြောင်းကို မစ္စတာဖစ်သည် စောစောကတည်းက သိရှိ၏။ 'ဟုတ်ပြီ။ မစ္စတာ ဖောက် သင်္ဘောမမီခိုင်းတော့ဘူး။ တကယ်လို့ မိရင်လည်း သူတပည့် တော့ မပါနိုင်တော့ဘူး' မစ္စတာဖစ်က ပါဆီပါတောက်အား ထားပစ် ခဲ့ပြီး စဉ်းစားမိလေ၏။

ဤအချိန်များတွင် မစ္စတာဖောက်နှင့် အူဒါတို့ကမူ ဟောင် ကောင်မြို့၏လမ်းမများပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေးလမ်းလျှောက်

ကာ ဈေးဝယ်လျက်ရှိကြ၏။ အူဒါသည် အားနာ၍ ဆုတ်ဆိုင်းနေခဲ့ လျှင် ဖိလိယက်ဖောက် ပြော၏။ 'လုပ်ပါ။ ဒါ ကျွန်တော့်အစီအစဉ် ထဲမှာ ပါပြီးသားပါ'

ထို့နောက် သူတို့သည် ဟိုတယ်သို့ပြန်၍ ညစာကို မြိန်ရှက်စွာ စားကြ၏။ ထို့နောက် အူဒါက ပန်းလျှော်ဟုဆို၏။ နှုတ်ဆက်ကာ အိပ်ရာဝင်ကြတော့၏။ သို့မှသာ နိုဝင်ဘာလ (၇)ရက်နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော သင်္ဘောစီးရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ပေမည်။

သို့ရာတွင် မနက်ကျတော့မူ ပါဆီပါတောက် ပျောက်နေရုံသာ မက သင်္ဘောလည်း နောက်ကျလေတော့သည်။

မစ္စတာဖောက်သည် ဟောင်ကောင်ဆိပ်ကမ်းသို့ဆင်း၍ လှည့် ပတ်ကြည့်ကြလေသည်။ 'တခြားသင်္ဘောကောင်းတွေ အများကြီး ရှိ ပါသေးတယ်'

မကြာခင်မှာပင် သူသည် ရေကြောင်းပြသင်္ဘောတစ်စင်း၏ ကပ္ပ တိန်နှင့် စကားပြောလျက်ရှိ၏။ ၎င်းသင်္ဘောမှာ တန် (၂၀)ရှိပြီး သင်္ဘောသား လေးယောက်ရှိ၏။ မစ္စတာဖောက်က အပိုအဆာတွေ ပြောမနေပါ။ 'ယိုကိုဟားမားကို လိုက်မလား'

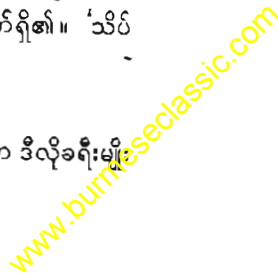
'ဒီခရီးကို ဒီသင်္ဘောလေးနဲ့သွားရင် ဒုက္ခတွေ့သွားမှာပေါ့။ ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်ပြီး မိုင် (၁,၆၀၀)တောင်ရှိတယ်' ကပ္ပတိန်ဂျွန် ဘန်စဘီက ပြန်ပြောသည်။

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ယိုကိုဟားမားကို (၁၄)ရက်နေ့ထက် နောက်မကျဘဲ ရောက်ရမယ်။ တစ်နေ့ကို ပေါင်တစ်ရာပေးမယ်ဗျာ။ အချိန်မီရောက်ခဲ့ရင် နောက်ထပ်ပေါင်နှစ်ရာပိုပေးဦးမယ်ဗျာ'

ကပ္ပတိန်ကား အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ 'သိပ် အလျင်လိုသလား'

'အားကြီးကိုလိုတာပေါ့'

ကပ္ပတိန်က ခဏမျှစဉ်းစားနေ၏။ 'ကျွန်တော်က ဒီလိုခရီးမျိုး

၇၈ * နတ်နွယ်

သွားပြီး ကျွန်တော့်လူတွေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ဒုက္ခပေးချင်ဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် တရုတ်ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်းသွားပြီး ရှန်ဟဲကိုပို့ပေးမယ်။ အမေရိကန်သင်္ဘောဟာ ယိုကိုဟားမားကို မထွက်သေးပါဘူး။ ခင်ဗျား ရှန်ဟဲမှာသွားစီးနိုင်တယ်'

'သေချာရဲ့လား'

'သေချာပါတယ်။ သင်္ဘောဟာ ရှန်ဟဲကနေ (၁၁)ရက်နေ့ညနေမှ ထွက်မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ လေးရက်အချိန်ရပါတယ်။ (၉၆)နာရီပေါ့။ အရှေ့တောင်လေသာ မုန်မုန်တိုက်နေရင် ကျွန်တော့်သင်္ဘောဟာ တစ်နာရီ ရှစ်မိုင်ရောက်တယ်။ မိုင်ရှစ်ရာခရီးကို အချိန်မီရောက်နိုင်ပါတယ်'

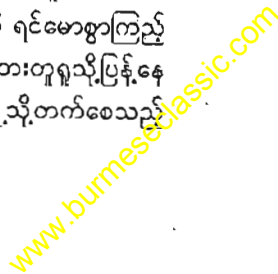
'ဘယ်တော့ ထွက်ကြမလဲ' ဖိလိယက်ဖော့ဂ်က မေးလိုက်သည်။

အခန်း - ၁၇ -

အန္တရာယ်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

တန်ကာဒီးရားသည် တန်နစ်ဆယ်ရှိသော ရေကြောင်းပြသင်္ဘောကလေးဖြစ်၏။ ပုံပန်းကောင်းမွန်၍ သင်္ဘောဦးမှာအထူးလှပသည်။ သင်္ဘောသားများသည် ရာသီဥတုမရွေး သင်္ဘောကြီးများအား လမ်းပြပေးနေသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သင်္ဘောမှာ ပြိုင်လှေလေးတစ်စင်းနှင့် တူနေပြီး သင်္ဘောသားများကား နိုင်နင်းစွာထိန်းသိမ်းနိုင်ပါသည်။ ရေကြောင်းပြသင်္ဘောချင်းပြိုင်ပွဲများ၌ မကြာခဏ အနိုင်ရရှိဖူးပါသည်။

သို့ရာတွင် မိုင်ရှစ်ရာခရီးကို သွားရခြင်းကတော့ မဟာစွန့်စားခန်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ တရုတ်ပင်လယ်သည် နီဝင်ဘာလဆန်းပိုင်း၌ လှိုင်းလေထန်၍ မုန်တိုင်းကိုလည်းကြောက်ရပါသည်။ သို့တစေလည်း တန်ကာဒီးရားသည် ခရီးတွင်လှသည်။ အရှေ့တောင်လေလောင်း၍ ရွက်ဖောင်းလျက်ရှိ၏။ ဖိလိယက်ဖော့ဂ်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သင်္ဘောသားတစ်ဦးပမာ ခြေစုံကား၍ရပ်နေပြီး ပင်လယ်ကြီးအား ယုံကြည်စိတ်ချစွာနှင့်ကြည့်နေ၏။ အူဒါကမူ ဘေးကင်းသောနေရာတွင်ထိုင်လျက် ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို ရင်မောစွာကြည့်နေရှာ၏။ သူမ၏အထက်တွင် ရွက်ဖြူဖြူက ဘေးတူရူသို့ပြန်နေ၏။ သင်္ဘောအား အတောင်ပုံကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် ရှေ့သို့တက်စေသည်။ နယ် ဖြစ်လေသည်။

သင်္ဘောဦးပိုင်းတွင် ဘာသိဘာသာနေသော ခရီးသည်တစ်ဦး ရှိသေး၏။ ထိုသူကား စုံထောက်ကြီးဖစ်ပင် ဖြစ်လေ၏။ သူကား ယိုကိုဟားမားသွားမည့်ခရီးသည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပါဆီပါတောက်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောထား၏။ မစ္စတာဖောက်က လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်လေသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်ကူညီတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော်ပေးပါမယ်’ သူဖမ်းမည့် လူတစ်ယောက်ထံမှ အခွင့်အရေးယူခြင်းသည် မတရားဟုတွက်မိပြီး ဖစ်က ပြောလိုက်၏။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျား။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်အထွေထွေအသုံးစရိတ် ရဲ့ အပိုင်းတစ်ပိုင်းပဲဖြစ်ပါတယ်’ မစ္စတာဖောက်က ပြောလိုက်၍ မစ္စတာဖစ် ရှက်သွားလေသည်။ သူသည် ဦးပိုင်းသို့သွားနေပြီး ထိုနေ့ အဖို့ စကားမပြောတော့ပေ။

ပါဆီပါတောက် ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားသည်ကို ဖီလီ ယက်ဖောက် အံ့ဩနေ၏။ ကိုရွှေပြင်သစ်သည် ကာနက်တစ်ပေါ်တွင် တော့ အချိန်မီပါသွားလိမ့်မည်ဟု သူကထင်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မိုးကောင်းကင်၌ မုန်တိုင်းဆင်နေ၏။ ကပ္ပတိန်က တိုက်ဖုံးကျတော့မည်ဟု ပြော၏။

‘တောင်ဘက်ကလာမလား။ မြောက်ဘက်ကလာမလား’ ဖီလီ ယက်ဖောက်က မေးလိုက်သည်။

‘တောင်ဘက်ကလာမယ်’
‘ဒါဖြင့်ရင် ကျုပ်တို့ကို လေကြောင်းမှန်မှန်တိုက်ပေးတာပေါ့!’

မစ္စတာဖောက်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သင်္ဘောသားများသည် မုန်တိုင်းဒဏ်ကာကွယ် ရန် အသင့်ပြင်လျက်ရှိကြ၏။ ရွက်များကိုချလိုက်ကြ၏။ တောင့် တင်းသော သုံးထောင့်ရွက်ကလေးကိုသာ ပဲ့ပိုင်းနှင့် လေကြောင်း

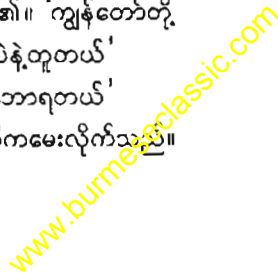
တည်နေရန် ချန်ထား၏။ တံခါးလုံအောင်ပိတ်ကြ၏။ သင်္ဘောခန်း ထဲ ရေမဝင်စေရန်ဖြစ်၏။ ကပ္ပတိန်က ခရီးသည်များ သင်္ဘောဝမ်း ထဲဆင်းရန် ပြော၏။ သို့သော် သူတို့သည် မုန်တိုင်းဒဏ်ကိုခံနိုင် သမျှအထိတော့ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ပင် နေလိုကြ၏။

နံနက်ရှစ်နာရီလောက်တွင် လေပြင်းတိုက်၍ မိုးတဖြိုက်ဖြိုက် ရွာတော့ တစ်နေ့လုံးပင် သူတို့သည် လှိုင်းလုံးကြီးများပေါ်တွင် လိုက်ပါလျက် ရှိကြ၏။ တန်ကာဒီးရားသည် လေတိုက်လိုက်သော ငှက်မွေးပမာရှိ၏။ အမြန်ရထားတစ်စင်းပမာ ဖြစ်၏။ သင်္ဘောသည် တောင်ကုန်းထူထပ်သောပင်လယ်ထဲ၌ အကြိမ်နှစ်ဆယ်ခန့် မှောက် မလိုဖြစ်ခဲ့၏။ အကြိမ်နှစ်ဆယ်လုံးမှာပင် ကပ္ပတိန်၏ ကျွမ်းကျင် မှုကြောင့် ဘေးဒုက္ခမှလွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ဖစ်သည် စိုးရိမ်စိတ်များ တဖွားဖွားနှင့် စိတ်ထဲမှကျိန်ဆဲနေမိ ၏။ အူဒါကား ဖီလီယက်ဖောက်ကိုကြည့်၍ အားတင်းနေရ၏။ သူ ၏သတ္တိကို သူမက အားကိုးမြတ်နိုးလှ၏။ သူမက မုန်တိုင်းဒဏ် ကို သူ့ဘေးမှကြိုကြိုခံ၏။ သို့ဖြင့် သူမသည် သူ့အား အဖော်ဖြစ်စေ သည်။ ဖီလီယက်ဖောက်အဖို့မူကား မုန်တိုင်းသည် သူ့အစီအစဉ်၏ အသေးစိတ်သာဖြစ်လေသည်။

တန်ကာဒီးရားသွားရာလမ်းကြောင်းသည် ကမ်းခြေမှ ငါးမိုင် ကွာဝေးလေသည်။ ညကျတော့မှ လေကြောင်းပြောင်း၍ ပိုမိုခက်ထန် လာ၏။ သင်္ဘောလေးကို ပင်လယ်ကြီးက အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက် လေတော့၏။ သင်္ဘောတစ်စင်းသည် အဘယ်မျှခိုင်ခံ့မှန်းမသိသူ တစ်ဦးအတွက်မူ အကယ်ပင် ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာဖြစ်ပါ၏။

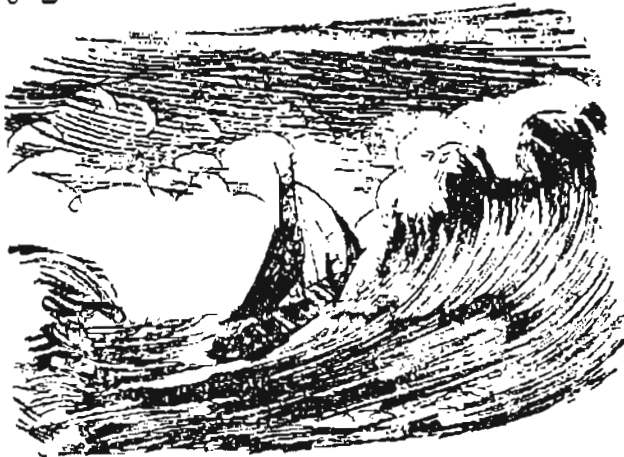
လမ်းပြသည် မစ္စတာဖောက်ထံသွား၍ ပြော၏။ ‘ကျွန်တော်တို့ တော့ ကမ်းခြေဆိပ်ကမ်းတစ်ခုခုမှာ ဝင်ဆိုက်မှပဲနဲ့တူတယ်’
‘ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုသဘောရတယ်’
‘ဘယ်ဆိပ်ကမ်းမှာ ဆိုက်မလဲ’ ဝှန်ဘန်စကီကမေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်အကြိုက်တော့ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ရှန်ဟဲပဲ’
ကပ္ပတိန်သည် ခဏမျှတိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဇွဲနတ်ကြီးမှုကို အံ့ဩ
မိ၏။ ထို့နောက် သူက သဘောတူလိုက်သည်။ ‘ကောင်းပြီ။ ရှန်ဟဲ
ဖြစ်စေရမယ်’

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသောည ဖြစ်ပါသည်။ သင်္ဘော
လေးသည် အဘယ်ပုံ မုန်တိုင်းကြီးအားရင်ဆိုင်ရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်
ပင် ဖြစ်၏။ ပင်လယ်သည် သင်္ဘောအား နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လွှမ်း
သွား၏။ ကုန်းပတ်ကို အားလုံးဆေးချလိုက်သည့်နယ် ဖြစ်၏။ အူဒါ
ကား ပန်းလျနေပြီဖြစ်သော်လည်း မညည်းညူရှာ။ မစ္စတာဖောက်၏
သန်မာသောလက်မောင်းကြီးသည် သူမအား တစ်ကြိမ်ထက်မက
ရစ်ပတ်ကယ်ဆယ်လိုက်လေ၏။

မိုးသောက်ခဲ့လေပြီ။ နေ့ခင်းဘက်တွင် မုန်တိုင်းသည်လျော့ပါး
သွား၍ သင်္ဘောသားများနှင့် ခရီးသည်များကို အနားယူခွင့်ရစေပါ

သင်္ဘောလေးနှင့် မုန်တိုင်းကြီးရင်ဆိုင်ရသည်မှာ
အံ့ဩဖွယ်ပင်။

သည်။ နောက်တစ်ညတွင်ကား အတော်ကြီးပင် ငြိမ်သက်သွားလေ
ပြီဖြစ်၏။ တစ်မိုးသောက်၍ နိုဝင်ဘာလ (၁၁)ရက်နေ့သို့ ရောက်
သောအခါတွင် သူတို့သည် ရှန်ဟဲနှင့် မိုင်တန်ရာလောက်သာ လို
တော့သည်ဟု ကပ္ပတိန်က ပြောပါသည်။ မုန်တိုင်းသာမမိခဲ့လျှင် ခု
အချိန်တွင် ဆိပ်ကမ်းနှင့် မိုင်သုံးဆယ်သာ ဝေးပေလိမ့်မည်။

စိတ်ပျက်ရပြန်ချေပြီ။ ကမ်းခြေအနီးသို့ရောက်သောကာလမှပင်
လေပြည်သည် ရပ်ဆိုင်းသွားပြီး ရွက်များသည် ပျော့ဖတ်သွားကြ
တော့၏။ လူတိုင်းက လေကိုတောင့်တကြ၏။ သို့သော်လည်း ည
(၇)နာရီတွင် ကမ်းခြေနှင့် သုံးမိုင်ဝေးနေသေး၏။ သူတို့သည် အချိန်မီ
မရောက်နိုင်ကြပါတော့ပေ။ ကပ္ပတိန်သည် သူ့လက်ထဲမှလွတ်ထွက်
သွားမည့် ဆုငွေ ပေါင်နှစ်ရာကိုထွေးနေ၏။ သူက မစ္စတာဖောက်ကို
ကြည့်လေသည်။ သူ့ကံကြမ္မာတစ်ခုလုံးကို လောင်းစားထားရသည့်
တိုင် သူက မလှုပ်မယှက်သာဖြစ်ချေ၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကမ်းခြေဆီ၌ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းမှ မီး
ခိုးများကို မြင်ရလေသည်။ ဤကား အမေရိကန်သင်္ဘောကြီးသည်
ရှန်ဟဲမှ အချိန်မှန်မှန်ထွက်ခွာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

‘သင်္ဘောကိုအချက်ပေးပါ။ အလံတစ်ဝက်လှင့်ပါ’ ဖိလီယက်
ဖောက်က ပြောလေသည်။ အလံကိုတိုင်ဝက်သို့ လျှောချလိုက်၏။
ဤကား ဒုက္ခရောက်နေခြင်း၏ သင်္ကေတပင်ဖြစ်၏။

သင်္ဘောသားများသည် အမြောက်ကိုယမ်းထိုးလျက် ရှိ၏။ ရေ
ကြောင်းပြသင်္ဘောများသည် နှင်းမြူဆိုင်းနေသောအခါတွင် အချက်
ပေးရန်တင်ဆောင်လာသောအမြောက် ဖြစ်၏။ ဤကား သူတို့အဖို့
နောက်ပိတ်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

‘ပစ်’ မစ္စတာဖောက်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အမြောက်သံ
သည် ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းသွားတော့သတည်း။

အခန်း - ၁၈ -

ပါဆီပါတောက်နှင့် နှာခေါင်းရှည်

နီဝင်ဘာလ (၇)ရက်နေ့တွင် ကာနက်တစ်သင်္ဘောသည် ဟောင်ကောင်မှ ယိုကိုဟားမားသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေသောလူတစ်ယောက်ကို သင်္ဘောသားများက တွေ့ရှိလေသည်။ သူကား ပါဆီပါတောက်ပင်တည်း။

သူက သင်္ဘောချိန်မီ ဘိန်းမူး၍အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလေသည်။ ကံကောင်းထောက်မ၍ သူ့ရောက်ရှိနေသောဌာနသည် သင်္ဘောဆိပ်နှင့် မဝေးပါချေ။ သူက သညာတစ်ခုဖြင့် လမ်းကိုရှာဖွေတွေ့ရှိသည်။ သူက အချိန်ကပ်၍ သင်္ဘောလှေကားပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ ကုန်းပတ်တစ်နေရာတွင် သူသည် လဲကျမေ့လျော့သွားပြန်တော့၏။ ဘိန်းငွေမပြယ်သေးပေ။ နောက်တစ်နေ့နံနက် သူ သတိရသောအခါတွင်ကား သူသည် ယိုကိုဟားမားနှင့် (၁၅၅)မိုင် ပို၍နီးသွားချေပေပြီ။

ပါဆီပါတောက်သည် အောက်သို့ဆင်း၍ မစွတာဖော့ဂ်အား တွေ့ရန် သူ့အခန်းသို့သွား၏။ အခန်းကား ရှင်းနေသည်။ ဘဏ္ဍာစိုးက ခရီးသည်စာရင်းကိုပြ၏။ သူ့ဆရာအမည်ကို မတွေ့ရချေ။ တကယ်တော့ သူက သင်္ဘောစောစောထွက်မည့်အကြောင်းကို ပြောမပြနိုင်ခဲ့ပါချေ။

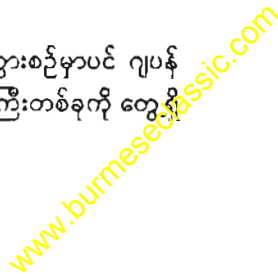
ပါဆီပါတောက်သည် ခေါင်းကိုကုတ်၏။ ဖစ်၏အလှည့်ကို ခံရပေပြီ။ အခုနေ့များ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရရင်လားနော်။ သို့သော် သူဘာမှမတတ်နိုင်ချေ။ ငွေကြိုပေးထားပြီးသည့် ခရီးတစ်လျှောက်လုံးဝယ် စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစားရန်သာ ရှိလေသည်။

နီဝင်ဘာလ (၁၄)ရက်နေ့တွင် ကာနက်တစ်သည် ယိုကိုဟားမားသို့ ရောက်လေ၏။ သူသည် တစ်နေ့လုံး၊ တစ်ညလုံးလိုပင် ဂျပန်နိုင်ငံတွင်းသို့ လမ်းသလားနေ၏။ သူ့ဆရာ၊ သို့မဟုတ် အခြား ကူညီမည့်သူကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ဖြစ်၏။ သူက ကောင်စစ်ဝန်ရုံးသို့ သွားနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း မစွတာဖော့ဂ်နှင့် အူဒါအကြောင်းကို သူက မပြောကြားလိုပါချေ။ ပါဆီပါတောက်တွင် ပိုက်ဆံမရှိချေ။ သူက ဆာလောင်မွတ်သိပ်ရုံတင်မက အထီးကျန်ဖြစ်နေ၏။ သူက နာရီကိုပေါင်မည်စိတ်ကူးသေး၏။ သို့သော် ပေါင်ရမည်ထက်တော့ အငတ်သာခံမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ကျတော့ သူ၏ အဝတ်ကောင်းများကို ရောင်း၍ အဟောင်းများကိုထပ်ဝယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဤအကြံကား ကောင်းပေသည်။ သူသည် ဆိုင်တစ်ခုအတွင်းမှ ဂျပန်အဝတ်အစားများနှင့် ထွက်လာလေသည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် ငွေစအနည်းငယ် တချွင်ချွင်မြည့်နေသည်။

ကြက်သားဟင်းနှင့် ထမင်းစားပြီးနောက် ပါဆီပါတောက်သည် လူသစ်တစ်ယောက်ဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည် အမေရိကန်သို့သွားသော သင်္ဘောတစ်စင်း၌ အလုပ်ရခဲ့လျှင် ဆရာနှင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့၌ တွေ့ပေလိမ့်မည်။ မစွတာဖော့ဂ်သည် အမေရိကန်သို့ ထိုဆိပ်ကမ်းမှဝင်မည်ကို သူသိပါ၏။

သူသည် သင်္ဘောကျင်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားစဉ်မှာပင် ဂျပန်လူပြက်တစ်ဦးသယ်ဆောင်လာသော ကြော်ငြာကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရှိလေ၏။

၈၆ ✦ နတ်နွယ်

ယနေ့ည

ဂျပန်ဂျမ်းဘားအဖွဲ့

နှာခေါင်းရှည်တို့၏

အမေရိကန်မသွားမီ နတ်ဆက်ပွဲ

သူသည် ငယ်စဉ်က ဂျမ်းဘားသမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆပ်ကပ်ထဲ
၌ ပါဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ လူပြန်နောက်မှလိုက်သွားရာ နောက်ဆုံးတွင်
ခန်းမကြီးတစ်ခုထဲကိုရောက်သွား၏။ နံရံတွင် 'နှာခေါင်းရှည်'
ဂျမ်းဘားနှင့် မျက်လှည့်အဖွဲ့ကြော်ငြာများ ကပ်ထားသည်။

ပါဆီပါတောက်သည် မန်နေဂျာနှင့်တွေ့၍ အမေရိကန်သို့
သွားနိုင်ရန် ဤအဖွဲ့တွင် အလုပ်လိုချင်ကြောင်း ပြောကြားလျက်ရှိ
၏။ ကံကောင်းချင်တော့ လူတစ်ယောက် နေမကောင်းနေ၍ အလုပ်
တစ်နေရာ လစ်လပ်လျက်ရှိ၏။

'မင်းဟာ ဂျပန်မဟုတ်ဘဲ ဘာလို့ ဂျပန်လိုဝတ်ထားရတာလဲ'

ပါဆီပါတောက်က အဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြသည်။ မန်နေဂျာ
အား သူငယ်စဉ်တဝအကြောင်းပြောပြပြီး ကိုယ်ဟန်ထိန်း၍ ကစား
ပြလေသည်။ ထိုနေ့မှာပင် ကပြရန်နှင့် အမေရိကန်သို့လိုက်ပါရန်
ကမ်းလှမ်းလေသည်။

ကံကောင်းလှချေ၏တကား။ သူက ဝမ်းသာ၍ နောက်ဂျမ်းပစ်
လိုက်သည်။ ညနေ (၃)နာရီတွင် သူသည် ဂျပန်တီးဝိုင်း၏ပဏာမ
တေးသံကိုနာခံရင်း လူပြန်အဝတ်အစားများကို အခြားလူများကဲ့သို့
ဝတ်ဆင်လျက်ရှိလေသည်။

ဂျပန်ဘားဂျမ်းနှင့် မျက်လှည့်သမားများသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင်
အတော်ဆုံးများ၌ ပါဝင်လေသည်။ လှေကား၊ ဝါးလုံး၊ စည်ပိုင်၊
ဘောလုံးတို့ဖြင့် ကိုယ်ဟန်ထိန်း၍ ကစားပြကြသည်။ သို့သော်လည်း
အဆွဲဆောင်ဆုံးအခန်းမှာ 'နှာခေါင်းရှည်များ'၏အလှည့် ဖြစ်လေ
သည်။ (၅)ပေ၊ (၆)လက်မခန့်ရှည်အောင် နှာခေါင်းတွင် ဝါးလုံးများ

ကမ္ဘာပတ်လည် ရက်ရှစ်ဆယ် ✦ ကု

တပ်ထားကြသည့်အပေါ်၌ အမျိုးမျိုးလုပ်ပြကြ၏။ ၎င်းတို့သည်
ရောင်စုံတောင်ပံများကိုလည်း တပ်ဆင်ထား၏။

နှာတံရှည်များသည် ပိုင်နိုင်၍ ပင်ကိုစစ်သောအခန်းတစ်ခန်းကို
အသုံးတော်ခံလေ၏။ လူ (၁၂)ယောက်သည် ပက်လက်လှန်၍အိပ်နေ
ပြီး နှာခေါင်းရှည်များကို အထက်သို့ထောင်ထား၏။ အခြားလူများ
က နှာခေါင်းများပေါ်တွင် အမျိုးမျိုးအံ့ဩဖွယ်ရာများ လုပ်ပြကြ၏။
နောက်ဆုံးအခန်းကား နှာခေါင်းရှည်များသည် မျက်နှာကြက်သို့ ထိ
အောင် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက်ဆင့်၍ လူပဒေသာလုပ်ကြ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဩဘာပေးသံကြီးကား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
ကောင်းလှသည်။

ပါဆီပါတောက်ပင်ဖြစ်လေသည်

ပရိသတ်သည် ခါတိုင်းထက် ဩဘာပေးလျက်ရှိပြီး တီးဝိုင်း
အဖွဲ့က အကျယ်လောင်ဆုံးတီးမှုတ်နေစဉ်တွင် လူပဒေသာကြီးသည်

၈၈ * နတ်နွယ်

ပြုလဲကျသွားတော့၏။ အောက်ခြေမှ နှာခေါင်းရှည်တစ်ယောက် လှုပ်ရှားလိုက်၍ ပြုကျသွားခြင်းဖြစ်၏။

ပါဆီပါတောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် နေရာမှထွက်၍ ကြည့်စင်သို့ပြေးသွားလေ၏။

‘ဆရာ’

‘ဟေ ...၊ မင်းဒီရောက်နေလား’

မစ္စတာဖောက်၏အသံ ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပါပဲ။ လူမမှားပါဘူး’ ပါဆီပါတောက်က ဝမ်းသာအားရနှင့်ပြောလေသည်။

‘ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့် တို့နဲ့ သင်္ဘောကိုလိုက်ခဲ’

မစ္စတာဖောက်၊ အူဒါနှင့် ပါဆီပါတောက်တို့သည် ရုံထဲမှ သုတ်ခြေတင်၍ ထွက်သွားကြသည်။ ဒေါပုနေသောမန်နေဂျာသည် သူတို့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားရာ မစ္စတာဖောက်က ငွေစက္ကူတစ်ဆုပ်ကြီး ပေးပစ်ခဲ့၏။

ခြောက်နာရီခွဲတွင် မစ္စတာဖောက်နှင့်အူဒါသည် သူတို့အား ရန်ဟဲမှ တင်ဆောင်လာသော အမေရိကန်သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ ပါဆီပါတောက်သည် ပခုံးတွင် တောင်ပံများရှိ၍ ခြောက်ပေရှည်သော နှာခေါင်းကြီးဖြင့် နောက်မှတက်လိုက်သွားလေသည်။

အခန်း - ၁၉ -

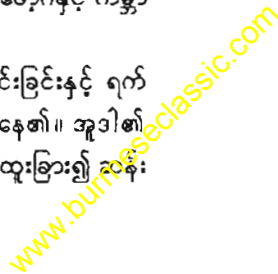
ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်သန်းခြင်း

သူတို့အား ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့သယ်ဆောင်သွားသော အမေရိကန်သင်္ဘော၏အမည်မှာ ဂျင်နရယ်ဂရန့် ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းသည် မြန်၍ အားကောင်းပါသည်။ ရွက်များအပြင် ရေနှေးငွေ့ဖြင့်လည်သော ရဟတ်စက်ပါရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ပို၍မြန်လေသည်။ မိုင်လေးထောင်ရှိသော ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးကိုဖြတ်သန်းရာ၌ ၎င်းသည် နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်ထက် ပိုကြာလေမရှိပါပေ။

မစ္စတာဖောက်သည် ဒီဇင်ဘာလ (၃)ရက်နေ့တွင် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့လည်းကောင်း၊ (၁၁)ရက်နေ့တွင် နယူးရောက်သို့လည်းကောင်း၊ (၂၀)ရက်နေ့တွင် လန်ဒန်သို့လည်းကောင်း ရောက်ရန်မှန်းထားလေသည်။ သို့ဖြင့် အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် ဒီဇင်ဘာလ (၂၁)ရက်နေ့ရောက်ရန် နာရီအနည်းငယ်သာ ကျန်ပေလိမ့်မည်။

ပစိဖိတ်(ငြိမ်းချမ်းရေး)သမုဒ္ဒရာသည် နာမည်နှင့်လိုက်လှသည်။ လမ်းခရီးက ဖြောင့်ဖြူးလှပေသည်။ အူဒါကား သူ့အား စိုးရိမ်သက်ဆိုင်ခြင်းဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေပြီ။ သူမသည် မစ္စတာဖောက်နှင့် ကမ္ဘာပတ်ခရီးကို စိတ်ဝင်စားနေပေပြီ။

ပါဆီပါတောက်ကား သူ့ဆရာ သဘောကောင်းခြင်းနှင့် ရက်ရောခြင်းအကြောင်းကို ချီးကျူး၍မကုန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ အူဒါ၏ စိုးရိမ်စိတ်ကို ဖျောင်းဖျ၏။ သူတို့သည် ယခုအခါ ထူးခြား၍ သန်း

၉၀ ❖ နတ်နွယ်

ပြားသော အာရှတိုက်ကိုလွန်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ မကြာခင်မှာပင် အကျွမ်းဝင်သောနိုင်ငံများသို့ ပြန်ရောက်တော့မည်ဟု ဆို၏။ ဆန် ဖရန်စစ္စကိုမှ နယူးယောက်သို့ ရထားဖြင့်သွားခြင်းနှင့် အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်၍ အင်္ဂလန်သို့သွားခြင်းသည် အဘယ်မျှ မြန်ဆန်ကြောင်းကိုလည်း သူမအား ပြောပြလေသည်။

ယိုကိုဟားမားမှထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ကိုးရက်မြောက်နေ့တွင်ကား ဖိလိပက်ဖောဂ်သည် ကမ္ဘာလုံးတစ်ဝက်တိတိကို ပတ်မိခြင်းဖြစ်၏။ နိုဝင်ဘာလ (၂၃)ရက်နေ့တွင် သူတို့သည် မွန်းတည့်မျဉ်းကြောင်း (၁၈၀)ဒီဂရီကို ဖြတ်သန်းခဲ့လေသည်။ ၎င်းအား နေ့စွဲမျဉ်းဟုလည်း ခေါ်လေသည်။ ဂရင်းနစ်မျဉ်းသည် သုညဒီဂရီရှိ၍ နေ့စွဲမျဉ်းသည် ဂရင်းနစ်နှင့်တစ်ဖက်တစ်ချက် ဖြစ်၏။

မစ္စတာဖောဂ်သည် ရက်ရှစ်ဆယ်အနက်မှ ငါးဆယ့်နှစ်ရက် ကုန်လွန်သွားလေပြီ။ သို့သော် ခရီး၏ သုံးပုံနှစ်ပုံကျော်ကိုကား ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ အကြောင်းမှာ သူသည် လှည့်ပတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူသည် လန်ဒန်မှအေဒင်၊ အေဒင်မှဘုံဘော၊ ကာလကတ္တား၊ စင်ကာပူနှင့် ယိုကိုဟားမားသို့ သွားခဲ့လေသည်။ သူသည် လန်ဒန်မြို့ တည်ရှိသောလတ္တီတွဒ်မျဉ်းကြောင်း (၅၁)ဒီဂရီပေါ်တွင် မျဉ်းဖြောင့်အတိုင်း သွားခဲ့လျှင် ယခုလောက် ခရီးကျန်တော့မည်မဟုတ်ပါပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ယခုအခါတွင် သူ၏လမ်းကြောင်းသည် အမေရိကန်နှင့် အတ္တလန္တိတ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးဖြတ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ဤ နိုဝင်ဘာလ (၂၃)ရက်နေ့တွင် ပါဆီပါတောက်သည် သူ၏အဖိုးမဖြတ်နိုင်သောနာရီသည် အချိန်မှန်ကိုပြနေ၍ အလွန်ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေလေ၏။ သူဖြတ်သန်းခဲ့သော တိုင်းပြည်များ၌ သူ့နာရီသည် အချိန်မှန်ဟုဆိုသော်လည်း သူသည် နာရီကို ရှေ့သို့လည်းမတိုး၊ နောက်သို့လည်းမဆုတ်ခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံးတော့မူ သူက မှန်သလိုရှိနေပေပြီ။

‘သူတို့ပြောတဲ့ မွန်းတည့်မျဉ်းတို့၊ နေတို့၊ လတို့ဆိုတာတွေဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။ ငါ့နာရီဟာ အမြဲတမ်းအချိန်မှန်နေတာပဲ’ သူကတွေးလိုက်၏။

သို့သော်လည်း သူ့မှားနေကြောင်းကိုကား ပါဆီပါတောက်သည် မသိရှာပေ။ သူ့နာရီကို (၁၂)နာရီခွဲထားမည့်အစား (၂၄)နာရီခွဲထားခဲ့လျှင် နာရီလက်တံသည် (၂၁)နာရီတွင်ပြနေပေလိမ့်မည်။ ထိုသည်မှာ (၉)နာရီဖြစ်၍ နံနက် (၉)နာရီမဟုတ်ပါပေ။ အမှန်ကတော့မူ သူသည် ဒီဂရီပေါင်း (၁၈၀)ကိုဖြတ်သန်းခဲ့၍ သူ့နာရီသည် (၁၂)နာရီတိတိမြန်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မစ္စတာဖောဂ်ထိုနေရာတွင်ရှိခဲ့လျှင် သူ့အား ရှင်းပြပေးဦးတော့မည်။

မစ္စတာဖောဂ် ဘယ်ရောက်နေသနည်း။ သဘောတစ်စင်းထဲမှာပင် ပါလာ၏။ သို့သော်လည်း သူ့အခန်းတွင်း၌ ပုန်းအောင်းနေ၏။ သူက ဖမ်းဝရမ်းကိုရရှိလေပြီ။ ယိုကိုဟားမားရှိ ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်ထံမှ ရရှိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဝရမ်းသည် ဘုံဘောသို့ ရောက်ရှိနေရာမှ သူသွားလေရာဖြစ်သော စင်ကာပူ၊ ဟောင်ကောင်တို့မှတစ်ဆင့် ယိုကိုဟားမားသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဝရမ်းသည် အသုံးမကျတော့ပါပေ။ မစ္စတာဖောဂ်သည် ဗြိတိသျှပိုင်နက်ထဲတွင် မဟုတ်တော့၍ ဖြစ်ပါ၏။ မစ္စတာဖောဂ်ကား အင်မတန် စိတ်ပျက်နေတော့၏။ သို့သော်လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မစ္စတာဖောဂ်နောက်သို့ အင်္ဂလန်ရောက်သည်အထိ လိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ပြဋ္ဌာန်းထား၏။

ခရီးသည်များပြားလှ၍ သူ့အားတွေ့မသွားနိုင်ဟု ထင်နေခဲ့သော်လည်း ထိုနေ့မှာပင် သူသည် ပါဆီပါတောက်နှင့် အထက်ထပ်၌ ပက်ပင်းသွားတိုးလေတော့၏။

ပါဆီပါတောက်သည် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် သူ့ထံပြေးသွားပြီး တအားကုန်ထိုးလိုက်၏။ ဖစ်သည် လဲကျရာမှထလိုက်၏။

‘ဘယ်နှယ်လဲ။ တအားဆော်လိုက်တာပါလား။ ကျွန်တော်က

၉၂ * နတ်ရွယ်

လည်း ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီးသာပါ။ ဒါပေမယ့် နားထောင်ပါဦး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆရာကို ကူညီချင်တယ်'

'နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားဟာ သူ လူကောင်းတစ်ယောက်မှန်း ယုံကြည်ပြီပေါ့'

'မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို လူဆိုးလို့ပဲ ယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေတွေက ပြောင်းလဲကုန်ပြီ။ ဟိုတုန်းကတော့ အာရှတိုက် ဗြိတိသျှပိုင်နက်ထဲမှာ ဝရမ်းကိုစောင့်ရင်း သူ့ကိုဆိုင်းထားချင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်ဟာ ဘုံဘောက ဘုန်းကြီးတွေကို သူ့နောက် လွှတ်လိုက်တာပေါ့။ ခင်ဗျားကို ဘိန်းမူးစေတာပေါ့။ ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားဆရာဆီက ခွဲထုတ်တာ'

ပါဆီပါတောက်က လက်သီးကိုဆုပ်လျက် နားထောင်နေ၏။

'ခုတော့ မစ္စတာဖော့ဂ်ဟာ အင်္ဂလန်ကိုပြန်နေတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့နောက်လိုက်သွားပြီး အင်္ဂလန်ကျမှဖမ်းရမယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ဆန္ဒလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲဖြစ်မှာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ သူ့ခိုးတစ်ယောက်ရဲ့ အမှုထမ်းရွက်နေသလား၊ လူရိုးတစ်ယောက်လားဆိုတာ အင်္ဂလန်ကျမှသိရမယ်။ တယ့်နယ်လဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီလား'

'မိတ်ဆွေမဟုတ်ဘူး။ မဟာမိတ်' ပါဆီပါတောက်က ပြောလိုက်သည်။

'ခုဆိုရင် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားဆရာရဲ့ခရီးကို ကူညီတော့မယ်'

'ကောင်းပြီ။ ဒါပေမယ့် သစ္စာဖောက်မယ့်အရိပ်အယောင်တွေ့ရရင် ခင်ဗျားလည်ပင်းကို လိမ်ကိုချိုးမယ်'

ထို့နောက် (၁၁)ရက်ကြာသောအခါ ဒီဇင်ဘာ (၃)ရက်နေ့၌ ဂျင်နရယ်ဂရန်သည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ ဆိုက်ရောက်လေတော့၏။

ခုထိတော့ မစ္စတာဖော့ဂ်သည် စောလည်းမစောသေး။ နောက်လည်း မကျသေးပါ။

အခန်း - ၂၀ -

မီးရထားပြင် ခရီးသွားခြင်း

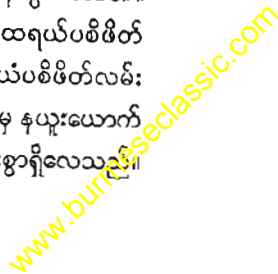
ဒီဇင်ဘာလ (၃)ရက်နေ့ နံနက် (၇)နာရီတွင် ခရီးသည်များသည် အမေရိကန်မြေပေါ်သို့ ခြေချလေသည်။

ပါဆီပါတောက်သည် အမေရိကန်ကိုရောက်၍ ဝမ်းသာလှသဖြင့် ဂျမ်းပစ်၍ဆင်းလေသည်။ မတ်တတ်ရပ်မိသောအခါတွင် အောင်ကြောင်းကြွေးကြော်လိုက်လေသည်။

မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ဆင်းဆင်းချင်းပင် နယူးယောက်သို့ ပထမဆုံး ရထားထွက်မည့်အချိန်ကို စုံစမ်းလေ၏။ ည (၆)နာရီတွင် ထွက်မည့်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ရထားငှား၍ အင်တာနေရှင်နယ်ဟိုတယ်သို့သွားရာ ပါဆီပါတောက်သည် ရှေ့ပိုင်းတွင် ရထားမောင်းသမားနှင့် အတူထိုင်လေသည်။

ဖိလိယက်ဖော့ဂ်သည် ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်ထံမှ ပြည်ဝင်လက်မှတ် ရယူပြီးနောက် သူတို့အားလုံး မြို့ထဲသို့သွားကြလေ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့ထံ မစ္စတာဖစ်ရောက်ရှိလာ၏။ သူတို့သည် ဘူတာရုံသို့ အချိန်မီရောက်ရှိသွားပြီး ရထားသည် အချိန်မှန်ထွက်လေ၏။

ပစ်ဖိတ်ရထားကို နှစ်လမ်းခွဲထားသည်။ စင်ထရယ်ပစ်ဖိတ်လမ်းသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုနှင့် အိုင်ဒင်ကိုပြေး၍ ယူနီယံပစ်ဖိတ်လမ်းသည် အိုင်ဒင်နှင့် အိုဟာမာကိုပြေးလေသည်။ အိုဟာမာမှ နယူးယောက်သို့မူ ရှိကာရီနှင့်ပိတာဘတ်ကိုဖြတ်၍ လမ်းပေါင်းများစွာရှိလေသည်။

၉၄ * နတ်နွယ်

ဤကား သမ္မတလင်ကွန်း၏ဆန္ဒအရ အိုဟာမာသည် (၁၈၆၂)ခုနှစ် မှစ၍ ရထားလမ်းဆုံကြီးဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်တို့ ၏ခွန်အားနှင့် လျှင်မြန်မှုဖြင့် ပရေရီမြစ်ခင်းပြင်ကြီးကိုဖြတ်၍ ရထားလမ်းတစ်လမ်းကို မကြားဖူးသောအမြန်နှုန်းနှင့် ဖောက်လျက် ရှိလေသည်။ ရထားလမ်းသည် တစ်နေ့လျှင် တစ်မိုင်ခွဲပြီးစီးလျက် ရှိ၏။ ယမန်နေ့ကခင်းထားသော သံလမ်းပေါ်တွင် ခုတ်မောင်းလာ သည့် ရထားသည် နောက်တစ်နေ့ခင်းရန် သံလမ်းများကိုတင်ဆောင် လေ၏။ သို့ဖြင့် ရထားကလည်း နေ့စဉ်ရှေ့သို့တိုးလျက်ရှိ၏။ 'သမုဒ္ဒရာမှ သမုဒ္ဒရာသို့'ဟု အမေရိကန်များက သူတို့၏ ရထား လမ်းများအကြောင်းကို ပြောပါသည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုနှင့် နယူး ယောက်ကို ယခုအခါ မပြတ်တောက်သောသံလမ်းဖြင့် ဆက်စပ်ပေး ပြီး မိုင်ပေါင်း (၃၇၈၆)မိုင် ရှည်လျားလေသည်။

ဤခရီးကို (၇)ရက်၊ (၇)ညနှင့်ရောက်လိမ့်မည်ဟု မစ္စတာဖော့ဂ် က တွက်ထားသည်။

အမေရိကန်ရထားများသည် တွဲတစ်ခုနှင့်တစ်ခုကို စကြိုဖြင့် ဆက်ထား၍ ခရီးသည်များသည် တစ်တွဲမှတစ်တွဲသို့ကူးနိုင်ပါသည်။ ခန်းမကျယ်တွဲ၊ လသာဆောင်တွဲ၊ ထမင်းစားတွဲ၊ ရှခင်းကြည့်တွဲတို့ ပါရှိသည်။ ရထားထိုင်ခုံများသည် ညအခါတွင် အိပ်စင်များအဖြစ် ပြောင်းလဲနိုင်၏။ ခရီးသည်တစ်ယောက်သည် ကန့်လန့်ကာချထား သော အိပ်ရာကောင်းတစ်ခုကို ရရှိလေသည်။

ရထားသည် မကြာခင်ပင် ကာလီဖိုးနီးယားနှင့် တောင်ကုန်းထူ ထပ်သော ဆီရာနီဗားဒါတို့ကို စက်ကုန်ဖြင့်ဖြတ်သန်းလျက်ရှိ၏။ ဤတွင် အပြောကျယ်သော ပရေရီမြစ်ခင်းပြင်ကြီးကို မြင်တွေ့ရ ၏။ ဧရာမနွားအုပ်ကြီးများကို တွေ့ရ၏။ ရထားသည် ကွင်းပြင်ထဲ ကိုဖြတ်ဖောက်ထား၍ တစ်ခါတစ်ရံကွင် နွားအုပ်ကြီးကြောင့် အရှိန် သတ်လိုက်ရ၏။

'စက်ခေါင်းမောင်းသမားက ဒီကောင်တွေကို ဖြတ်မောင်းလိုက် ရောပေါ့။ မစ္စတာဖော့ဂ်က ဒါမျိုးတော့ အကြာခံတယ်ကိုး'ဟု ပါ ဆီပါတောက်က တွေးနေ၏။ သို့ရာတွင် မစ္စတာဖော့ဂ်ကမူ ပြတင်း မှ ကြည့်၍ပင်မနေပါချေ။

သို့ရာတွင် ရထားသည် နောက်ပိုင်း၌ နောက်ကျသည့်အချိန်ကို ကာမိရန် ပို၍မြန်မြန်မောင်းလေ၏။ မကြာမီပင် သူတို့သည် ဆား ရေအိုင်ဒေသသို့ရောက်ပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါတွင် အို ဒင်သို့ရောက်သွားတော့၏။ အိုဒင်၏ ဟိုဘက်ကျတော့ ရထားသည် ရောက်ီးတောင်တန်းပေါ်သို့တက်သွားရာ ပင်လယ်ရေပြင်မှ မိုင် ခုနစ်ထောင်မြင့်သောနေရာထိ ရောက်သွား၏။ နောက်နေ့တွင် မိုင် နှစ်ရာလောက် သွားမိသောအခါတွင်ကား သူတို့သည် အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာသို့ ပြေလျောသွားသောအဆင့်ကြီးကို ဆင်းခဲ့ကြတော့သည်။

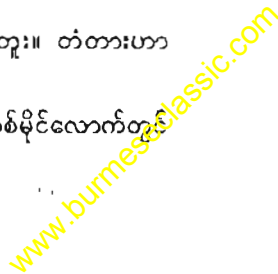
မဲဒီးစင်းဘူတာသို့ ရောက်ခါနီးတွင် ထံတ်လန်ဖွယ်ရာသော ပထမအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရ၏။

မစ္စတာဖော့ဂ်၊ အူဒါနှင့် မစ္စတာဖစ်တို့သည် ဖဲကစားလျက်ရှိ ၏။ သူတို့သည် တွဲထဲမှာပင် နေ့လယ်စာစားကြ၏။ သူတို့က နောက်တစ်ပွဲစနေစဉ်တွင် ဥဩသံစူးစူးတစ်ချက်ပေါ်လာပြီး ရထား သည် ရပ်သွားတော့၏။ သူတို့သည် ရောက်ီးတောင်တန်းဒေသတွင် ပင် ရှိနေသေးပြီး အေးချမ်းလှသဖြင့် ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ရေခဲ များသာရှိလေသည်။

အပြင်ဘက်မှ ဒေါပွသံများကြားရ၏။ မဲဒီးစင်းဘူတာမှ အစောင့် တစ်ယောက်ကို အကြိုခိုင်းထား၏။ သူက စက်မောင်းသူနှင့် ဂတ် ဗိုလ်အား ကျယ်လောင်စွာပြောလျက်ရှိ၏။

'သွားလို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်တော့ဘူး။ တံတားဟာ ရထားဖြတ်ဖို့ စိတ်မချရဘူး'

ငင်းတိုပြောနေကြသော တံတားမှာ ရှေ့တစ်မိုင်လောက်တွင်

ရှိသော ချောက်ကြီးကိုဖြတ်ကူးထားသည့် ကြီးတံတားကြီးဖြစ်သည်။ တံတားကြီး၏ကြိုးအချို့သည် ပြတ်နေပြီး ရထား၏အလေးချိန်ကို ခံနိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟု အစောင့်ကပြောလေ၏။ အမေရိကန်များ သည် အစိုးရိမ်ကြီးသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဂတ်ဗိုလ်ကမူ ဘေးကင်း သည်ဟု ဆိုနေ၏။ ခေါင်းတွဲမောင်းသူက စိတ်ကူးတစ်ခုပေါက်နေ ၏။

ပါဆီပါတောက်သည် သူတို့ပြောနေသံကို နားထောင်ရင်းနှင့် နည်းလမ်းရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို သူ့ဆရာအား ပြောမပြရဲပါ။ ဖဲကစားသူများသည် ယခုထက်တိုင် ငှဲဆတ်နေသေး ၍ သူက စိတ်သက်သာရာရသွားပါသည်။

'ကျုပ်တို့ကို ရေခဲထဲပစ်ထားကြတော့မှာလား' ဒေါ်ဥဒနသော ခရီးသည်တစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်။

'ရထားတစ်စင်းလွှတ်ဖို့ အိုဟာမာကို သံကြိုးရိုက်သားပါတယ်။ မြောက်နာရီအတွင်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်'

'ကျုပ်တို့က ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဘူတာရုံကိုသွားရလဲ။ လှေနဲ့ လား' နောက်တစ်ယောက်ကမေးပြန်သည်။

'မဟုတ်ပါဘူး။ မြစ်ဟာ ရေစီးမြန်ပြီး ကြောက်စရာကောင်း တယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ မြောက်ဘက်ကို (၁၀)မိုင်လောက်လျှောက် သွားရင် တံတားတစ်ခုကိုတွေ့လိမ့်မယ်' ဂတ်ဗိုလ်ကပြော၏။

ဤတွင်မကျေနပ်သံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။ ယခုအချိန်တွင်မူ ဖဲကစားသူများသည် ကြားလောက်ပြီဟု ပါဆီပါတောက်က ထင် လိုက်၏။ သူက သတင်းကိုသွားပြောတော့မည်ရှိနေသော်လည်း ခေါင်းတွဲ မောင်းသမား၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ 'ရထားဟာ တံတားကို ဖြတ်နိုင်တဲ့နည်း တစ်နည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါ အမြန်မောင်းချရုံပဲ။ ကျုပ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲလုပ်မှာပဲ'

သို့ဖြင့် ပြဿနာပြေလည်သွားလေသည်။ ခရီးသည်များသည်

အောင်ပင်လယ်စာပေ

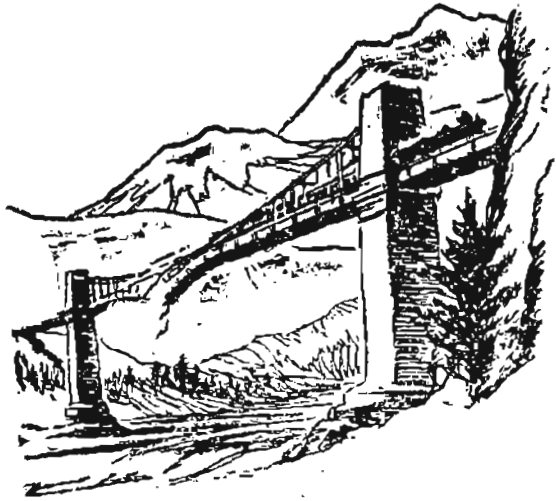
ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်ကြ၏။ ခေါင်းတွဲမောင်းသမားသည် အလုပ်နှင့်သက်သေပြုလိမ့်မည်ဟု ယူဆကြ၏။ အချို့ကမူ မြစ်များ ကိုဖြတ်ကူးရာ၌ တံတားမရှိဘဲနှင့်ပင်လျှင် အင်ဂျင်နီယာများက တအားကုန်ခတ်မောင်းစေသည်ဟု ကြားဖူးနားဝရှိနေကြလေ၏။

'ကျုပ်တို့ အခု တရကြမ်းမောင်းဖြတ်ကြမယ်တဲ့' ခရီးသည် တစ် ယောက်က ပါဆီပါတောက်အားပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ...'

'ကျုပ်တို့ဖြတ်ကူးနိုင်မယ်လို့ စက်မောင်းသမားကတော့ အာမ ဓံတာပဲ'

ခရီးသည်များက အရင်ဆင်းလျှောက်သွားကြလျှင် ရထား၏ အလေးချိန်လျော့သွားလိမ့်မည်ဟု ပါဆီပါတောက်က တွက်နေ၏။ သို့သော်လည်း ယခုအခါ ခရီးသည်များသည် ကိုယ့်ခံကိုယ် ပြန် ရောက်နေကြပြီဖြစ်၍ ပါဆီပါတောက်သည် သူ့နေရာသို့ ပြန်လာ

အောင်ပင်လယ်စာပေ

၉၈ * နတ်နွယ်

လေ၏။ ဝှစ်ဖဲကစားနေသူများကား ဘာမှမတွေးတော့ဘဲ ဖဲကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြ၏။

ဥသြသံစူးစူးရှည်ရှည် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ရထားကို တစ်မိုင်ခန့် ပြန်ဆုတ်၏။ အရှိန်ယူ၍ခုန်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါ၏။ ဒုတိယအကြိမ် ဥသြဆွဲပြန်၏။ ရထားက ရှေ့သို့သွားလေပြီ။ မြန်သည်ထက် မြန် မြန် ဖြစ်၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအရှိန်ဖြင့် ဖြစ်၏။ တစ်နာရီလျှင် မိုင်တစ်ရာနှုန်းဖြင့် ပျံနေသည့်နယ် ဖြစ်၏။ သံလမ်းများပင် မလို တော့ဟု အောက်မေ့ရ၏။

သူတို့က လျှပ်စီးလက်သလို သွားနေကြ၏။ သူတို့သည် တံ တားကို ဘာမျှမမြင်လိုက်ရချေ။ ရထားသည် ကမ်းတစ်ဖက်မှတစ် ဖက်သို့ ခုန်၍ကူးလိုက်သလိုဖြစ်၏။ မီးရထားကို အရှိန်သတ်နိုင် သောအချိန်တွင် မဲဒီးစင်းဘူတာမှ ငါးမိုင်လွန်နေပေပြီ။

ရထားလွန်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တုန်ဟီးသောအသံကြီး ကို ကြားရ၏။ တံတားသည် မြစ်အတွင်းသို့ ကျိုးကြဲသွားချေပြီ တကား။

အခန်း - ၂၁ -
ယာဉ်သစ်တစ်မျိုးဖြင့် ခရီးဆက်ခြင်း

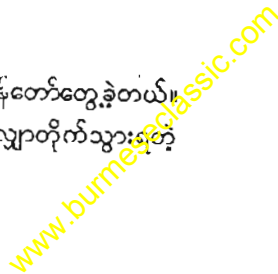
ရထားသည် ရွှေတွင်း၊ ငွေတွင်းများပေါသော ကိုလိုရာဒိုနှင့် မွန်၊ တည့်မျဉ်း (၁၀၀)ဒီဂရီကိုဖြတ်မိသောအခါ နီဘာရက်စကာနယ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။ ထိုတွင် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ပွား၍ ရထားသည် ဆက်လက်မသွားနိုင်တော့ပါပေ။

ဆူးလူမျိုးများနေထိုင်ရာဒေသ ဖြစ်၏။ လူရိုင်းတို့သည် ရထား ကိုရပ်၍ ရတတ်သမျှကို လုယူတိုက်ခိုက်တော့၏။

ရထားပျက်သည်ထက် မစွတာဖော့ဂ်၏အချိန်စာရင်း ပျက် သည်က ပိုဆိုးဝါးပါသည်။ ခရီးသည်များသည် အမေရိကန်ဆောင်း ရာသီ၏ နှင်းတောထဲတွင် သောင်ပြင်လွှတ်သည့်ခွေးပမာ ဖြစ်နေ ကြတော့၏။ အိုဟာမာမှ မိုင်နှစ်ရာဝေးသောနေရာတွင် ဖြစ်၏။

'တဆိတ်ခင်ဗျာ။ မိတ်ဆွေဟာ (၁၁)ရက်နေ့ညနေမှာ နယူး ယောက်ကထွက်မယ့်သင်္ဘောကို တကယ်မီချင်ပါသလား' စုံထောက် ကြီးဖစ်သည် နှင်းတောထဲတွင်ရပ်နေသော မစွတာဖော့ဂ်ထံသို့သွား ၍ မေးလိုက်၏။

'ကျွန်တော့်အဖို့ သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့ဗျ' 'အင်မတန်မြန်တဲ့ ယာဉ်တစ်ခုပိုင်ရှင်ကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့ ရွက်တပ်ထားတဲ့ ရေခဲပေါ်မှာလျှောတိုက်သွားဖို့တဲ့ ယာဉ်ပဲ'

'အဲဒီယာဉ်ကိုသွားကြည့်ရအောင်' မစ္စတာဖောက်က ပြောလိုက်သည်။ တဲတစ်လုံးဘေးတွင်ရပ်နေသော အမေရိကန်လူမျိုး မတ်ထံသို့ လျှောက်သွားကြ၏။

ထိုယာဉ်မှာ လျှောတပ်ထားသော လှေတစ်စင်းပမာဖြစ်၏။ ရွက်ကြီးတစ်ခုပါရှိပြီး တက်မတစ်ခုကိုလည်း တပ်ထား၏။ ဆောင်းရာသီတွင် ရေခဲများဖုံးလွှမ်း၍ ရထားများမသွားနိုင်သောအခါတွင် ဤရွက်လျှောများသည် ဘူတာတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ချောမွတ်သော ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ရွက်တိုက်၍ အဟုန်ပြင်းစွာနှင့် သွားနိုင်ပါသည်။

အိုဟာမာတွင် ရထားတစ်စင်းကိုမီနိုင်သေးသည့်သဘော ရှိလေသည်။ သူသည် အခွင့်အရေးကိုယူရန် လက်မနှေးပါပေ။ မစ္စတာဖောက်က ရွက်လျှောကိုငှားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဘယ်လိုခရီးမျိုးပါလိမ့်။ လေသည် တစ်နာရီမိုင်လေးဆယ်နှုန်းတိုက်စတင်နေ၍ သူတို့သည် ခြံထည်များနှင့် ထွေးလျက်ရှိကြ၏။

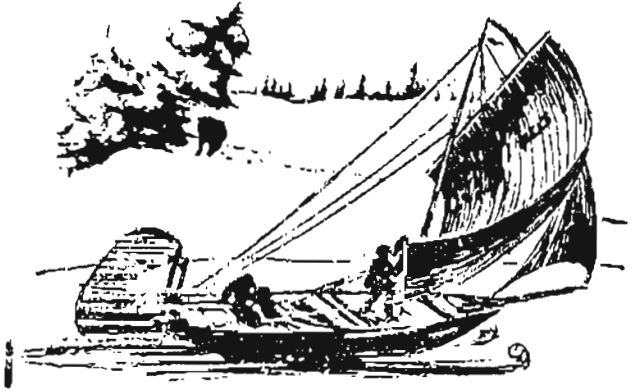
'ဘာမှမဖြစ်ရင်တော့ အချိန်မီရောက်မှာပဲ' မတ်က ပဲ့ကိုင်ရင်းပြောလေသည်။

'လေပြင်းတိုက်နေပါမှ မိုင်နှစ်ရာခရီးကို ငါးနာရီနဲ့ရောက်မှာ' ပါဆီပါတောက်က တွေးလိုက်သည်။ သူ့လက်များက ဤမျှလောက်အေးမနေခဲ့လျှင် သူသည် ဖန်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပေလိမ့်မည်။

ဖန်သည် ရေခဲပြင်ကြီးကိုသာ ဝေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ မသက်ကနေသူ့အား လန်ဒန်သို့ရောက်ရန် တစ်နည်းတစ်လမ်း ကူညီခဲ့လေပြီ။ အူဒါသည် ရွက်ကိုလေတိုးသောအသံအား နားစိုက်နေ၏။ သူမသည် အနွေးထည်များကိုခြုံ၍ ထိုင်နေ၏။ ဖိလိယက်စ်ဖောက်က စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါချေ။ သူသိတာတစ်ခုပဲ ရှိနေသည်။ နယူးယောက်မြို့တွင် သင်္ဘောအချိန်မီဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

တစ်နာရီမထိုးခင်တွင် ကျွမ်းကျင်သော မစ္စတာမတ်သည် နှင်းလျှောယာဉ်ကို အိုဟာမာဘူတာရုံတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ပါဆီပါတောက်

တောက်နှင့် ဖန်သည် အရင်ခုန်ဆင်းလိုက်ကြပြီး ထုံနေသောလက်မောင်းများကို လှုပ်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုနောက် သူတို့သည် မစ္စတာဖောက်နှင့် အူဒါတို့အားကူညီ၍ ဆင်းပေးလိုက်ကြသည်။ ဖိလိယက်စ်ဖောက်က မတ်အား အဖိုးအခကို ရက်ရက်ရောရောပေးလေ၏။ သူတို့သည် ရိုကာဂိုရထားကိုအချိန်မီရန် ဘူတာရုံထဲသို့ ကပ္ပာကုယာဝင်သွားကြလေ၏။ ထိုနေ့ည၌ သူတို့သည် မစ္စတပ်မြစ်ကိုဖြတ်၍ အီလီနွိုင်းပြည်နယ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ မီချီဂန်အိုင်ကမ်းပါးတွင် တည်ရှိသော နာမည်ကျော်ရိုကာဂိုမြို့ကြီးသို့ သူတို့သည် ဒီဇင်ဘာလ(၁၀)ရက်နေ့တွင် ဆိုက်ရောက်သွားလေသည်။

လျှောတပ်ထားသော လှေတစ်စင်းပမာဖြစ်၏။

ရိုကာဂိုမှ နယူးယောက်သို့ မိုင်ကိုးရာဝေးလေသည်။ ရထားတွေအများကြီးရှိသော်လည်း မစ္စတာဖောက်သည် ဆိုင်းလင့်မနေပေ။ အမြန်ရထားတစ်စင်းသည် သူတို့အား အင်ဒီယားနား၊ အိုဟိုက်ယိုပင်ဆီပေးနီးယားနှင့် နယူးဂျာဆီတို့ကိုဖြတ်၍ ဟတ်ဆင်မြစ်နှင့်

www.burmeseclassic.com

၁၀၂ * နတ်နွယ်

နယူးယောက်သင်္ဘောကျင်းကိုမြင်သည်ထိအောင် မိုင်ကုန်မောင်း၍ သယ်ဆောင်သွားလေ၏။ ရထားသည် သင်္ဘောဆိပ်နားတွင် ရပ်လေ၏။

သို့သော်လည်း ခရီးသည်များကား ကံမကောင်းချေ။ လီဗာပူသို့ သွားမည့် 'ချိုင်းနား' သင်္ဘောသည် သူတို့မရောက်ခင် လေးဆယ့်ငါး မိနစ်ကပင် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

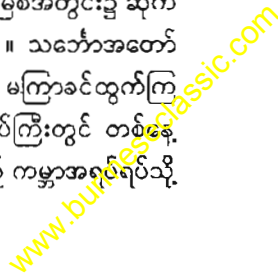
မစ္စတာဖော့ဂ်၏ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်သည် သင်္ဘောနှင့် အတူ လွင့်ပါသွားလေပြီ။

အခန်း - ၂၂ -
သံနီဌာန်၏အကျိုး

ဖီလီယက်ဖော့ဂ်သည် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာတွင်သွားလာသည့် သင်္ဘောများအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိရှိလေသည်။ ကြယ်ဖြူ သင်္ဘောများ၊ ဟန်းဘတ်သင်္ဘောများနှင့် အခြား ဥရောပသို့သွားမည့် သင်္ဘောများအကြောင်းကို သိရှိပါ၏။ မည်သည့်သင်္ဘောမှ အင်္ဂလန် သို့ သူလောင်းထားသည့်ရက်အစီ ရောက်မည်မဟုတ်ပေ။

ထိုနေ့ညနေအဖို့ ဘာမျှမလုပ်နိုင်တော့သည့်အတွက် နယူးယောက်ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ နောက် တစ်နေ့သည် ဒီဇင်ဘာလ (၁၂)ရက်နေ့ဖြစ်၏။ (၁၂)ရက်နေ့၊ နံနက် (၇) နာရီမှ (၂၁)ရက်နေ့၊ ည (၈)နာရီ (၄၅)မိနစ်ထိ (၉)ရက် (၁၃)နာရီ (၄၅)မိနစ်တိတိသာ ကျန်ရှိလေတော့၏။ ဖီလီယက်ဖော့ဂ်သည် ချိုင်းနားသင်္ဘောကို မီလိုက်လျှင် လီဗာပူနှင့် လန်ဒန်သို့ အချိန်မီ ရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။

မနက်တွင် မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ဟိုတယ်မှ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောဆိပ်သို့ဆင်း၍ ဟတ်ဆန်မြစ်အတွင်း၌ ဆိုက်ထားသောသင်္ဘောများကို လျှောက်ကြည့်လေ၏။ သင်္ဘောအတော်များများသည် အလံပြာများကိုလွှင့်ထားသဖြင့် မကြာခင်ထွက်ကြတော့မည်ကို သိသာနိုင်၏။ ဤလို သင်္ဘောဆိပ်ကြီးတွင် တစ်နေ့ တစ်နေ့တွင် သင်္ဘောအစင်းတစ်ရာလောက်သည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့

ထွက်ခွာလျက်ရှိ၏။

ရက်တရက်ဆိုသလိုပင် သူသည် ခေါင်းတိုင်မှမီးခိုးလုံးကြီးများ ထွက်နေသော ကုန်သင်္ဘောတစ်စင်းကို တွေ့လိုက်၏။ ၎င်းသည် ချက်ချင်းပင်ထွက်ပေးတော့မည်။ သူသည် လှေတစ်စင်းကိုခေါ်၍ ဟင်နရီရက်တာသင်္ဘောသို့ ချက်ချင်းသွားလေတော့၏။ မကြာခင် မှာပင် သူသည် ကပ္ပတိန်နှင့် စကားပြောလျက်ရှိ၏။ သူတို့ အပို စကား မပြောကြား။

‘ကျုပ်တို့က နောက်တစ်နာရီလောက်မှာ ပြင်သစ်ပြည်၊ ဘောဒိုးကိုသွားမှာပဲ’ အင်ဒရူးစပီဒီးက ပြော၏။

‘ခင်ဗျားတို့မှာ ခရီးသည်တွေ ပါသလား’ မစ္စတာဖော့ဂ်က မေးလိုက်သည်။

‘ဘယ်တော့မှ ခရီးသည်မတင်ဘူး’
‘ကျွန်တော်နဲ့ လူသုံးယောက်ကို လီဗာပူပို့ပေးမလား’
‘လီဗာပူ၊ ဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့က ဘောဒိုးသွားမှာပဲ။ ဘောဒိုးပဲ သွားမယ်’

‘ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပဲပေးပေးပေါ့’
‘ဘယ်လောက်ပဲပေးပေး မပို့နိုင်ဘူး’
‘ပိုင်ရှင်က ...’
‘ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော်ပဲ။ ဒီသင်္ဘောဟာ ရောင်းဖို့လည်းမဟုတ်ဘူး’

စောစောကအထိတော့ မစ္စတာဖော့ဂ်အဖို့ ငွေရှိလျှင် ဘာမဆိုကို ကျော်နင်းနိုင်၏။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ငွေစကားမပြောတော့ပေ။ သို့တစေလည်း အတ္တလန္တိတ်ကိုဖြတ်၍ အင်္ဂလန်သို့ရောက်ရန် လုံးဝလိုအပ်လျက်ရှိ၏။

‘ဘောဒိုးကို ဒေါ်လာနှစ်ထောင်နဲ့ ပို့ပေးမလား’
‘တစ်ယောက်ကို နှစ်ထောင်လား’

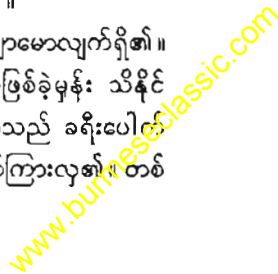
‘တစ်ယောက်ကိုပေါ့’
ကပ္ပတိန်စပီဒီးသည် ခေါင်းကုတ်၏။ ခရီးသည်တစ်ယောက်ကို ဤမျှရနေလျှင် ခရီးသည်မဟုတ်တော့ပေ။ အဖိုးတန်ကုန်များသာ ဖြစ်လေတော့၏။

‘ကိုးနာရီမှာထွက်မယ်’ သူကပြော၏။ ယခု ရှစ်နာရီခွဲနေပြီ။
‘ကျွန်တော်တို့ ကိုးနာရီမှာ သင်္ဘောပေါ်ရောက်လာမှာပေါ့’
ကုန်းပေါ်တွင် ဖိလီယက်ဖော့ဂ်သည် မြင်းရထားပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ဟိုတယ်သို့ အမြန်ပြန်သွား၏။ အူဒါ၊ ပါဆီပါတောက်နှင့် အမြဲရှိနေသော ဖစ်တို့ကိုခေါ်ရသည်မှာ မကြာပါချေ။ သူတို့အားလုံးပင် သင်္ဘောပေါ်သို့ အချိန်မီရောက်ရှိသွားကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် လူတစ်ယောက်သည် သင်္ဘောတည်ရှိရာ နေရာကိုသိနိုင်ရန် နေမုန်းတည့်အချိန်တွင် မွှေစင်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ဤကား ပင်လယ်ခရီးစဉ်၏ လုပ်ရိုးစဉ်လာ ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော်လည်း အစဉ်အလာမဟုတ်သည်ကတော့ ထိုသူသည် ကပ္ပတိန်စပီဒီးမဟုတ်ဘဲ မစ္စတာဖော့ဂ်ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။ ကပ္ပတိန်ကို သူ့အခန်းထဲတွင် သော့ခတ်ထား၍ ဒေါ်ပွနေလေ၏။

ဖြစ်ပျက်ပုံက ရှင်းလေသည်။ ဖိလီယက်ဖော့ဂ်က လီဗာပူသို့ သွားချင်သည်။ ကပ္ပတိန်က ပို့မပေး။ ထို့ကြောင့် မစ္စတာဖော့ဂ်သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ရောက်ပြီးနောက် နာရီသုံးဆယ်အတွင်းတွင် ဘဏ်ငွေစက္ကူများအား စကားပြောစေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကပ္ပတိန်မှတစ်ပါး သင်္ဘောသားအားလုံးသည် ယခုအခါတွင် သူတက်ပါလျက်ရှိချေပြီ။ မစ္စတာဖော့ဂ်က သင်္ဘောကို အမိန့်ပေးလျက်ရှိ၏။

ကပ္ပတိန်သစ်လက်အောက်တွင် အားလုံးချောမောလျက်ရှိ၏။ သူသည် တစ်ကြိမ်က သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့မှန်း သိနိုင်သည်။ စက်အား၊ ရွက်အားဖြင့် ဟင်နရီရက်တာသည် ခရီးပေါက်လျက် ရှိ၏။ သင်္ဘောသည် မြန်ဆန်ကြောင်းကျော်ကြားလှ၏။ တစ်

နာရီ ဆယ်နှစ်မိုင်ထိသွားလေသည်။ မိုင်သုံးထောင်ဝေးသော နယူး
ရောက်မှ လန်ဒန်သို့ ကိုးရက်နှင့်ဖြတ်မည့်ပုံ ဖြစ်လေသည်။

ပါဆီပါတောက်ကား အူဖြူးနေလေသည်။ ဤမျှ သကရာဇ်
လောင်းထားသောမျက်နှာကို သင်္ဘောသားများသည် တစ်ခါမျှ မမြင်
ဖူးပါပေ။ သူ့စိတ်တွင်မူ သင်္ဘောသားများသည် လူကြီးလူကောင်း
များဖြစ်ပြီး မီးထိုးသမားသည် သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်ပါ၏။ ဒီဇင်ဘာ
လ (၁၁)ရက်နေ့တွင် ဟင်နရီရက်တာသည် အတ္တလန္တိတ်၏ခရီး တစ်
ဝက်ကို ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ အင်ဂျင်နီယာသည် မစွတာဖော့က်ထံ အရေး
တကြီးရောက်လာ၏။ သူတို့သည် ကျောက်မီးသွေးကို ခါတိုင်းထက်
ပိုသုံး၍ မလောက်ဘဲဖြစ်နေသည်။

‘ဘောဒိုးကိုမှန်မှန်သွားဖို့ ကျောက်မီးသွေးအလုံအလောက် ရှိ
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လီဗာပူကို မီးကုန်ယမ်းကုန်သွားဖို့တော့
မလောက်ဘူး’

မစွတာဖော့က် စဉ်းစား၏။ ပြီးတော့ အမိန့်ပေး၏။ ‘ကျောက်
မီးသွေး မကုန်မချင်း မီးကုန်ယမ်းကုန်သာ ချပါ’ နောက်ခဏအကြာ
တွင် ဟင်နရီရက်တာ၏ခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးလုံးများမည်းတက်လာ
သည်။

နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာသောအခါတွင် ကျောက်မီးသွေး
သည် ထိုနေ့အဖို့ပင်မရှိတော့ဟု စက်ဆရာက ပြောလာ၏။ ‘မီး
မလျော့နဲ့။ မီးကုန်သာထိုး’ မစွတာဖော့က်က ပြော၏။

သူက ကပ္ပတိန်စပီဒီးကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ရာ ကပ္ပတိန်သည်
လှောင်ချိုင့်ထဲကလွတ်လာသောကျားပမာ ရောက်လာ၏။

‘ကျုပ်တို့ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ’ သူ၏ ပထမဆုံးမေးခွန်း ဖြစ်
၏။ သူက ဒေါသနှင့်နေသည်။

‘လီဗာပူနဲ့ မိုင် (၇၀၀)အလိုမှာ’
မစွတာဖော့က်က ပြောလိုက်သည်။

‘မင်း ... ဓားပြ’

‘ခင်ဗျားကိုအခေါ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ကိစ္စက ဒီသင်္ဘောကို ကျွန်တော့်
ကိုရောင်းဖို့ပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ သင်္ဘောကို မီးရှို့
ပစ်ရလိမ့်မယ်’

‘ကျုပ်သင်္ဘောကို မီးရှို့ပစ်မယ်။ ဟုတ်လား။ ဒေါ်လာငါးသောင်း
တန်တဲ့ သင်္ဘောကို၊ ဟုတ်လား’

‘သစ်သားနဲ့လုပ်ထားတဲ့အထက်ထပ်ကိုသာ ရှိမှာပါ။ ကျုပ်တို့
မှာ ကျောက်မီးသွေးမရှိတော့ဘူး။ ရော့ ... ဒီမှာ ဒေါ်လာခြောက်
သောင်း’

ကပ္ပတိန်စပီဒီးအပေါ်ထိရောက်မှုမှာ သိသာလှ၏။ ဒေါ်လာ
ခြောက်သောင်းကိုမြင်လျှင် မည်သည့်အမေရိကန်မှ မခံနိုင်ပါ။ ချက်
ချင်းပင် သူ့ဒေါသများနှင့် အကျဉ်းကျခံရမှုကို မေ့လျော့သွား၏။
သူ့သင်္ဘောသည် အနစ်နစ်ဆယ်ရှိနေပေပြီ။

‘သံကိုယ်ထည်ကို ကျုပ်ယူရမလား’ သူက လေသံပျော့ပျော့နှင့်
မေး၏။

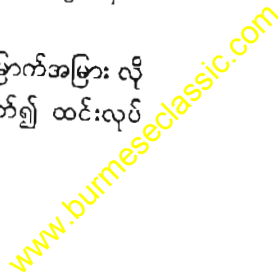
‘စက်တွေပါယူ။ ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုတ်ပြီ’ ကပ္ပတိန်စပီဒီးသည် ဘဏ်ငွေစက္ကူများကိုယူ၍ ရေ
တွက်နေ၏။

‘(၂၁)ရက်နေ့ညနေမှာ ကျုပ် လန်ဒန်ကိုမရောက်ရင် ပေါင်နှစ်
သောင်းဆုံးမယ့်အကြောင်းသိရင် ခုလိုလုပ်တာ ခင်ဗျားအံ့ဩတော့
မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခု သင်္ဘောကို ကျွန်တော်ပိုင်ပြီ’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ သစ်သားတွေအားလုံးကိုပေါ့’ ကပ္ပတိန်က
သဘောတူလိုက်သည်။

စက်လည်နိုင်ရန်အတွက် မီးထိုးရန် ထင်းအမြောက်အမြား လို
လေသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်သားဟူသမျှကိုခုတ်ဖြတ်၍ ထင်းလုပ်
ကြလေသည်။

ဒီဇင်ဘာလ (၂၀)ရက် ညနေအထိ သူတို့သည် လီဗာပူနှင့် အတော်လေးဝေးနေတုန်းရှိသေး၏။ အိုင်ယာလန်ကျွန်း၏ တောင်ဘက်ကမ်းခြေမှ သိပ်မဝေးပါသေးချေ။

'ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် သိပ်ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးပမ်းပေးမယ့် ခင်ဗျားအဖို့ အရေးမသွားဘဲဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကွင်းစတောင်းကိုပဲရောက်နိုင်မယ်။ လီဗာပူကိုတော့ ထည့်ပြောလို့ကိုမဖြစ်ဘူး'

ကွင်းစတောင်းမှာ အိုင်ယာလန်ဆိပ်ကမ်းဖြစ်ပြီး အမေရိကန် သင်္ဘောများ စာချပေးရာဌာနဖြစ်၏။ စာများသည် အမြန်ရထားနှင့် ဒပ်ဗလင်သို့သွား၏။ ထိုစာပို့သင်္ဘောဖြင့် လီဗာပူသို့သွားလေသည်။ သို့ဖြင့် တိုက်ရိုက်သွားသည်ထက် (၁၂)နာရီအသာရနိုင်သည်။ မစ္စတာ ဖောက်က (၁၂)နာရီအသာယူရန် ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

ဒီဇင်ဘာလ (၂၁)ရက်နေ့ မွန်းမတည့်မီတွင် ဖိလိယက်စ်ဖောက်သည် လီဗာပူသို့ရောက်သွားလေသည်။ ဗြိတိသျှမြေပေါ်သို့ ခြေချရပြန်ပါပြီ။

ထိုအချိန်တွင် မစ္စတာဖစ်သည် သူ့ထံသို့သွား၍ ဝရမ်းကိုပြကာ လက်တင်ဖက်ကို ပခုံးပေါ်တင်လိုက်သည်။

'သင်ဟာ ဖိလိယက်စ်ဖောက်လား'
'ဟုတ်ပါတယ်'
'ဘုရင်မအမိန့်နဲ့ သင့်ကို ကျုပ်ဖမ်းတယ်'

အန်း - ၂၃ -
ဖမ်းဆီးခြင်းနှင့် လွတ်မြောက်ခြင်း

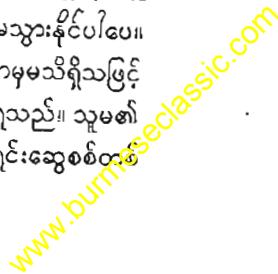
လီဗာပူအကောက်ခွန်ရုံး အချုပ်ခန်းထဲသို့ ဒီဇင်ဘာလ (၂၁)ရက် မွန်းမတည့်အချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ဝင်သွားခဲ့လျှင် မစ္စတာဖောက် တစ်ယောက် သစ်သားခုံရှည်ပေါ်တွင် ဒေါလည်းမပွ၊ စိတ်လည်း မပျက် ပကတိတည်ငြိမ်စွာနှင့်ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရပေမည်။

သူ့မျက်လုံးများသည် သူ့ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော သူ့နာရီပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေ၏။ ကိုးနာရီကျန်သေးသည်။ သို့သော်လည်း ဤသို့ဖမ်းဆီးထားခြင်းက သူ့အားအလဲထိုးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မစ္စတာဖောက်က လူဆိုးဖြစ်၍ အဖမ်းခံရသည်ဖြစ်စေ၊ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ပျက်စီးခြင်းတိုင်သည်ဖြစ်စေ အခြေအနေက ဆိုးဝါးလှသည်။ သူကား အောင်ပန်းဆွတ်ကာနီးမှ ဤသို့ဖြစ်ရ၏။ မည်သူမျှမကယ်နိုင်တော့။

အပြင်ဘက် အကောက်ရုံးဆင်ဝင်အောက်တွင်ကား အူဒါနှင့် ပါဆီပါတောက်တို့ ထိုင်နေကြ၏။ လီဗာပူတွင် ဒီဇင်ဘာလသည် အလွန်အေး၏။ သို့သော်လည်း မစ္စတာဖောက် အထဲတွင်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ ဘယ်သူမှ ထိုင်နေရာမှထွက်ခွာမသွားနိုင်ပါပေ။

သူမသည် သူ ဖမ်းဆီးခံရခြင်းအကြောင်းကို ဘာမှမသိရှိသဖြင့် ပါဆီပါတောက်က ဘဏ်ခိုးမှုအကြောင်းကို ပြောပြရသည်။ သူမ၏ ရင်ဝယ် နာကျည်းမှုကိုခံစားနေရ၏။ သူမ၏မိတ်ရင်းဆွေစစ်တစ်

ယောက်အား မည်သို့မျှမကယ်တတ်သည်ကို သိသောအခါတွင် ငိုကြွေးလေတော့၏။ ပါဆီပါတောက်သည်လည်း အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလျက်ရှိ၏။ သူ့ကြောင့် မစ္စတာဖော့ဂ် အဖမ်းခံရသည်ဟု တွက်နေ၏။ ဖစ်သည် စုံထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို သူ့ဆရာအား သတိပေးဖို့ကောင်း၏။ သို့မှသာ သူသည် ရှင်းနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ခုတော့ နှောင့်ခတ်လေပြီ။

အတွင်း၌ မစ္စတာဖော့ဂ်သည် မှတ်တမ်းရေးလျက်ရှိ၏။ 'ဒီဇင်ဘာလ (၂၁)ရက်၊ စနေနေ့တွင် လီဗာပူသို့ရောက်၏။ ရက် (၈၀) မြောက်နေ့၊ နံနက် (၁၁)နာရီ (၄၀)မိနစ်တွင် ရောက်သည်'

အချိန်ညောင်း၍လာလေပြီ။ အကောက်ခွန်ရုံးနာရီက နာရီနှစ်ချက် ထိုးပေးပြီ။ သူက ရထားကိုသာမီနိုင်သေးလျှင် ည (၈)နာရီ (၄၅)မိနစ်မတိုင်ခင် ရောက်နိုင်သေး၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်သည် မသိ

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံပစ်၍ တအားထိုးလေ၏

မသာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

(၂)နာရီ (၃၃)မိနစ်တွင် တံခါးဖွင့်သံကြားရပြီး ကျယ်လောင်ကျယ်လောင်ပြောသံများ ကြားရ၏။ တံခါးဝတွင် မစ္စတာဖစ်အား တွေ့ရ၏။ သူက အသက်ရှူများပင်မှားနေပြီး စကားမပြောနိုင်ပါချေ။

'ကျွန်တော့်ကို စိတ်မရှိပါနဲ့ခင်ဗျာ။ ခုပဲ သတင်းရတယ်။ သူခိုးကို လန်ဒန်မှာ မိပြီတဲ့။ အင်မတန် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ အမှားအယွင်းပါ။ ခု ခင်ဗျားလွတ်ပါပြီ'

ဖိလိယက်စ်ဖော့ဂ် လွတ်လေပြီး သူက မစ္စတာဖစ်ထံသွား၍ မျက်နှာကို ရေစေ့ကြည့်ပြီး လက်နှစ်ဖြင့်စုံပစ်၍ တအားထိုးလေတော့၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဤတစ်ကြိမ်သာ ပြုလုပ်ဖူးလေသေး၏။

'ထိတယ်ဟေ့' ပါဆီပါတောက်က အော်လိုက်သည်။

စုံထောက်ကြီးဖစ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲလျက်ရှိလေသည်။

မစ္စတာဖော့ဂ်၊ အူဒါနှင့် ပါဆီပါတောက်တို့သည် အကောက်ခွန်ရုံးမှထွက်၍ မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် နှစ်နာရီ မိနစ်လေးဆယ်တွင် လီဗာပူဘူတာရုံသို့ ရောက်သွားကြ၏။ အမြန်ရထားသည် လွန်ခဲ့သည့်သုံးဆယ့်ငါးမိနစ်ကပင် ထွက်သွားချေပြီ။

ဖိလိယက်ဖော့ဂ်သည် အထူးရထားတစ်စင်း ငှားလေ၏။ သုံးနာရီအချိန်တွင် သူသည် စက်ခေါင်းမောင်းသမားအား ဆုငွေပေးမည်ဟု ပြောထားပြီး လန်ဒန်သို့သွားလျက်ရှိချေတော့၏။ လီဗာပူမှ လန်ဒန်သို့ လမ်းရှင်း၍ ဖင့်နွဲ့မှုမရှိခဲ့လျှင် ငါးနာရီခွဲနှင့်ရောက်နိုင်ရန် အလားအလာရှိလေသည်။ မစ္စတာဖော့ဂ်၏အထူးရထားသည် နေရာများစွာ၌ နှောင့်နှေးနေ၏။ လန်ဒန်သို့ရောက်သွားသောအခါတွင် ကား တွေ့သမျှနာရီတိုင်းသည် ကိုးနာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်သာ လိုချေ

www.burmeseclassic.com

၁၁၂ ❖ နတ်နွယ်

တော့၏။

ဖိလိယက်ဖောက်သည် ကမ္ဘာကြီးကို တစ်ပတ်ပတ်မိသောအချိန်တွင် ငါးမိနစ်နောက်ကျနေတော့၏။ သူကား အလောင်းအစားတွင် ရုံးလေပြီတကား။

အခန်း - ၂၉ -

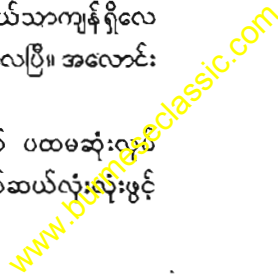
ပါဆီပါတောက် ဖိနပ်ပြီးနောက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆာဗီရီးဦးနေထိုင်သူများအား မစ္စတာဖောက် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီဟုပြောခဲ့လျှင် သူတို့သည် အံ့သြကြပေလိမ့်မည်။ တံခါးနှင့်ပြတင်းများသည် ပိတ်လျက်ရှိနေပြီး အိမ်ထဲတွင် လူစလူန ကိုမတွေ့ရပါချေ။

ဘူတာရုံမှအလာတွင် မစ္စတာဖောက်က ပါဆီပါတောက်အား စားနပ်ရိက္ခာများ ဝယ်ခဲ့ရန်ပြောကြားခဲ့၍ ယခုအခါတွင် တံခါးများ သည် လူသုံးယောက်အား ပိတ်ထားလေတော့၏။ အူဒါအတွက် တစ်ခန်းပေးထား၏။ ပါဆီပါတောက်သည် သူ့ဆရာအားမသိမသာ အက်ခတ်နေ၏။ မစ္စတာဖောက်သည် အိပ်ရာထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။ သူ အိပ်ပျော်သည်။ မပျော်သည်ကား ဒွိဟဖြစ်စရာပင်။

ယခုမှ သူသည် အခြေအနေပျက်ရလေပြီ။ ဤမျှလောက် သွား လာခဲ့ရပြီးနောက်၊ အခက်အခဲများကိုကျော်လွန်ပြီးသည့်နောက်တွင် မှ စုံထောက်၏ မှားယွင်းဖမ်းဆီးမှုကြောင့် သံဃာစင်ပါမှောက်ရပါ ချေပြီ။ သူယူသွားသောငွေများအနက်မှ အနည်းငယ်သာကျန်ရှိလေ တော့သည်။ ဘဏ်မှငွေနှစ်သောင်းသည်လည်း ရုံးလေပြီ။ အလောင်း အစားကြောင့် အရာရာကိုဆုံးရှုံးခဲ့လေပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ပါဆီပါတောက် ပထမဆုံးလုပ် သောအလုပ်မှာ သူ့အခန်းသို့သွား၍ ရက်ပေါင်းရှစ်ဆယ်လုံးလုံးဖွင့်

၁၁၄ * နတ်နွယ်

ထားသော မီးကိုပိတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ စာတိုက်ပုံးထဲတွင်
ဓာတ်ငွေ့ကုမ္ပဏီ၏ ငွေတောင်းခံလွှာကိုတွေ့ရှိ၏။ ယခုအခါတွင်
သူသည် ဆရာ၏အခန်းတံခါးအပြင်ဘက်၌ သစ္စာရှိသောခွေးတစ်
ကောင်ပမာ အစိုးရိမ်ကြီးစွာ၊ ယုံကြည်လေးစားစွာဖြင့် စောင့်လျက်
ရှိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မစ္စတာဖော့ဂ်သည် ပါဆီပါတောက်
အား အူဒါအတွက် နံနက်စာပြုလုပ်ပေးရန်ခိုင်းလေသည်။

ထိုနေ့(တနင်္ဂနွေနေ့)သည် တစ်နေ့လုံးပင် ပါဆီပါတောက်
သည် ဆင်းလိုက်တက်လိုက်နှင့် သူ့ဆရာတံခါးကို ဘာများဖြစ်လေ
မည်နည်းဟု သွား၍ကြည့်နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် စိတ်ပင်
ပန်းမှုကို မအောင့်အီးနိုင်တော့ဘဲ အူဒါထံသွားကာ သူမ၏ ဖြူရော်
ကြေကွဲသော မျက်နှာလေးကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတော့၏။

ညနေ (၃)နာရီခွဲတွင် ဖိလိယက်ဖော့ဂ်သည် အူဒါထံသို့ အခန်း
ထဲတွင် သူမတစ်ယောက်တည်းရှိစဉ် ရောက်လာ၏။

‘အင်္ဂလန်ကိုခေါ်လာမိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။
ပထမတော့ ကိုယ်ဟာမင်းအတွက် ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ရည်
စူးပြီး ခေါ်လာတာပါပဲ။ ခုတော့ ကိုယ်ဟာ အခြေပျက်အနေပျက်
ဖြစ်သွားရပြီ’

အူဒါကမူ လမ်းခရီးတွင် သူ၏ပေးမမှုများအတွက် ကျေးဇူး
တင်၍သာ နေလေ၏။

‘ကျွန်မလည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ
ဟာလည်း ရှင့်အခြေအနေပျက်စေဖို့ အကြောင်းတစ်ကြောင်း ဖြစ်နေ
တယ်မဟုတ်လား။ ခုတော့ ရှင့်မှာ အားလုံးဆုံးရှုံးရပြီမို့ ရှင့် ဘယ်
နယ်လုပ်မလဲ’

‘ကိုယ့်အတွက်တော့ ဘာမှမလိုပါဘူး’
‘ရှင့်မိတ်ဆွေတွေက ကူညီကောင်းပါရဲ့နော်’

‘ကိုယ့်မှာ မိတ်ဆွေမရှိဘူး’
‘ဒါဖြင့် ဆွေမျိုးတွေကကော ...’
‘ဆွေမျိုးလည်းမရှိဘူး’

‘ဒါဖြင့် ရှင့်ဒုက္ခကို ခွဲဝေခံစားမယ့်လူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး
ပေါ့။ ကျွန်မ ရှင့်အတွက် သိပ်ကိုစိတ်မကောင်းတာပဲ မစ္စတာဖော့ဂ်။
အထီးကျန်ဘဝမှ ဆွေးမြည့်စရာအကောင်းဆုံးပဲ။ သူများတွေကတော့
ဘဝအဖော်ရှိခဲ့ရင် ဆင်းရဲနွမ်းတီးမှုကိုခံနိုင်တယ်လို့ ပြောကြတယ်’
‘ဒီလိုပဲပြောကြတာပဲ အူဒါ’

အူဒါက ထလိုက်ပြီး သူထံသို့ လက်ကမ်းလိုက်၏။ ‘မစ္စတာ
ဖော့ဂ်၊ ရှင့်မှာ ခုချက်ချင်း ဆွေမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေတစ်
ယောက် ရှိလိုက်စမ်းပါရှင်။ ကျွန်မကို ရှင့်ဘဝကြင်ဖော် ဖြစ်ပါစေ
လားရှင်’ ဤစကားကိုကြားလိုက်ရတော့ မစ္စတာဖော့ဂ်ကလည်း ထ
လိုက်လေသည်။

အူဒါက သူ့အားမော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူက သူမမျက်လုံး
အစုံသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် သူမ၏သစ္စာတို့သည် သူ
ထံသို့ ကူးယှက်သွားလေတော့၏။

‘ကိုယ် မင့်ကိုချစ်ပါတယ် အူဒါ။ ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့အသက်နဲ့
အသည်းနှလုံးပါပဲကွယ်’ မစ္စတာဖော့ဂ်၏မျက်နှာတွင် အလင်းရောင်
သစ် ထိုးလျက်ရှိလေသည်။

သူက ပါဆီပါတောက်အားခေါ်လိုက်၏။ မစ္စတာဖော့ဂ်က အူဒါ
၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကိုမြင်ရ၍ တပည့်ကျော်က အခြေ
အနေကို ချက်ချင်းရိပ်မိလေသည်။ သူ၏မျက်နှာဝိုင်းကြီးသည် အပူ
ဝိုင်းဒေသမှ မွန်းတည့်နေပမာ ဖိုးကျိုင်းတုတ်ဖြစ်နေလေသည်။ ဘုန်း
တော်ကြီးဆင်ဖြူရယ်ထံသို့ ယနေ့ညပင်သွား၍ လက်ထပ်ပေးဖို့
အကြောင်းကြားရန် နောက်များကျနေပြီလားဟု မစ္စတာဖော့ဂ်က
မေးလိုက်၏။

၁၁၆ ❖ နတ်နွယ်

'ဒီကိစ္စမျိုးအတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ နောက်မကျပါဘူး ဆရာ' ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသော ပါဆီပါတောက်က ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ပြန်ပြောလိုက်၏။ ရှစ်နာရီထိုးပြီး၍ ငါးမိနစ်ရှိချေပြီ။

'မနက်ဖြန် တနင်္လာနေ့မှာ ...။ ဘယ်နယ်လဲ' မစ္စတာဖောက် က အူဒါအားကြည့်၍မေး၏။

'အင်းပေါ့။ မနက်ဖြန် တနင်္လာနေ့မှာပဲပေါ့' သူမက ပြန်ဖြေ လိုက်သည်။

ပါဆီပါတောက်သည် မြန်နိုင်သမျှမြန်မြန် သုတ်ခြေတင်လေ တော့၏။

အခန်း - ၂၅ -

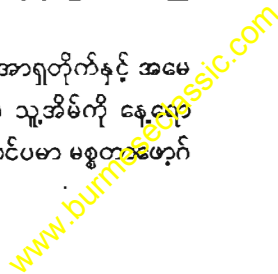
ပြုပြင်ရေးကလပ်ဝယ်

ဂျိမ်းစထရင်းဆိုသူ ဘဏ်သူခိုးအား ဒီဇင်ဘာလ (၁၇)ရက်နေ့ က ဖမ်းဆီးရမိလေသည်။

အရင်သုံးရက်လောက်ကမူ လူတိုင်းသည် ဖိလိယက်စ်ဖောက် အား ဖမ်းဆီးရမည့်သူခိုးတစ်ယောက်ဟုသိနေကြ၏။ ယခုမူ သူသည် လူကောင်းတစ်ယောက်ပြန်ဖြစ်သွားကာ ကမ္ဘာပတ်ခရီးကို ပတ်လျက် ရှိလေ၏။ သူ့အကြောင်းကို သတင်းစာများကရေးသား၍ စိတ်ဝင် စားမှုကို ပြန်လည်ဝင်စားလျက်ရှိပြန်ပြီ။ အလောင်းအစားများကို လည်း ပြန်လည်ပြုလုပ်ကြပြန်၏။ ပြုပြင်ရေးအသင်းသားငါးဦးမှာ လည်း ထိုသုံးရက်အတွင်း စိုးရိမ်ခြင်းကြီးစွာဖြစ်နေကြ၏။

ဖိလိယက်ဖောက်ကား ဘယ်သို့ရောက်နေသနည်း။ သူထွက် သွားသည်မှာ (၇၆)ရက်ရှိပြီ။ သူ့အကြောင်း တစ်လုံးမှမကြားရပါ ချေ။ သူက လက်မြောက်သွားလေပြီလား။ သို့မဟုတ် ဒီဇင်ဘာလ (၂၁)ရက်၊ စနေနေ့ည ကိုးနာရီမတ်တင်းအချိန်ဝယ် ပြုပြင်ရေးကလပ် သို့ ပေါက်လာလေမည်လား။ သူက အချိန်မှန်ဘုရားဖြစ်လေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖိလိယက်ဖောက်၏သတင်းကို ရရှိစေရန် အာရှတိုက်နှင့် အမေ ရိကတိုက်သို့ ကြေးနန်းရိုက်ကြ၏။ ဆာဗီရိုးမှ သူ့အိမ်ကို နေ့ရောက် ညပါ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်ပမာ မစ္စတာဖောက်

သည် ပန်းဝင်ရန်နီးကပ်လာလေလေ သူ့အားဆန့်ကျင်၍ အကြောပေးလောင်းထားမှု အလေးလျော့သွားလေ ဖြစ်ပါ၏။

(၂၁)ရက်၊ စနေနေ့တွင်ကား ရဲအဖွဲ့သည် လမ်းပေါ်မှလူများကို ထိန်းသိမ်းရာတွင် အခက်အခဲများစွာတွေ့ရပါသည်။ ညတွင် မစွတာဖျောက် ရောက်လာမည့် ပြုပြင်ရေးကလပ်တစ်ခုကိုဝယ် ကြောက်စရာကောင်းသော ယာဉ်ပိတ်ဆို့မှုကြီး ဖြစ်နေ၏။

ကလပ်ခည့်ခန်းအတွင်း၌ကား လောင်းစားထားသော အသင်းသားငါးဦးသည် စိုးရိမ်သောကနှင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြ၏။ ရှစ်နာရီထိုးပြီး၍ မိနစ်နှစ်ဆယ်ရှိပေပြီ။

'လီဗာပူကလာတဲ့ နောက်ဆုံးရထား ဘယ်အချိန်ဆိုက်သလဲ' ဖလန်နဂန်က မေးလိုက်သည်။

'(၇)နာရီ (၂၃)မိနစ်၊ ဒီနောက်ဆိုရင်တော့ သန်းခေါင်မှပဲ လာတော့မယ်' ရပ်မိက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'ဒီလိုဆိုရင် လူကြီးမင်းများခင်ဗျား။ ဖိလီယက်ဖျောက်ဟာ (၇)နာရီ (၂၃)မိနစ်နဲ့ရောက်ခဲ့ရင် ခုဆိုရင် ဒီရောက်နေရောပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ပါပြီ' စတူးဝပ်ကပြောလိုက်သည်။

'ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ကျွန်တော်တို့ အချိန်စေ့အောင် စောင့်ကြမပေါ့။ သူက ဘယ်လောက်တိကျတဲ့လူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ။ သူဟာ ဘယ်တော့မှ စောမလာဘူး။ နောက်ကျလည်း မလာဘူး။ နောက်ဆုံးတစ်မိနစ်ကျမှ သူရောက်လာရင် ကျွန်တော်တော့ မအံ့ဩပါဘူး' ဆင်ဖြူရယ်ဖော်လင်တင်က ပြောလေ၏။

အင်ဒရူးစတူးဝပ်သည် ချောက်ချားစွာနှင့်ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်လျက်ရှိ၏။ 'ခုအချိန်မှသာ သူရောက်လာရင်တော့ ကျုပ်မျက်လုံးကျုပ် မယ့်ဘူးဗျာ'

'သူ နောက်ဆုံးလာနိုင်တဲ့ နယူးရောက်ကလာတဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းဟာ မနေ့ကရောက်တယ်။ သူမပါဘူး။ သူ အရက်နှစ်ဆယ်

လောက် နောက်ကျမယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောနိုင်တယ်။ လော့ဒ်အယ်ဘစ်မယယ်လည်း ရှုံးရောပေါ့။ အဘိုးကြီးက ဖောက်ဘက်က ငါးထောင်လောင်းထားတာ'

ဖလန်နဂန်က ပြောလိုက်သည်။

'ကဲ ... ကျွန်တော်တို့အားလုံး မစွတာဖျောက်ရဲ့ချက်လက်မှတ်ကိုယူပြီးထားရင် ဘဏ်မှာသွားထုတ်နိုင်ပြီ။ ခု ရှစ်နာရီမိနစ်လေးဆယ် ရှိသွားပြီ' ရပ်မိကပြောလိုက်သည်။

'ငါးမိနစ်ပဲလိုတော့တယ်' အင်ဒရူးစတူးဝပ်က ပြောလိုက်သည်။ မိတ်ဆွေငါးဦးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကြ၏။ 'သူတို့နှလုံးများက မြန်မြန်ကြီးခုန်လျက်ရှိ၏။ လောင်းကြေးကား များလွန်းလှသည်တကား။

ကစားသူများသည် ဖဲများကိုကောက်ကိုင်ကြ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့မျက်လုံးများသည် နာရီကိုတကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေကြ၏။

'(၈)နာရီ (၄၂)' သောမတ်ဖလန်နဂန်က ဖဲချိုးရင်းပြောလိုက်၏။ နာရီစက်သံမှတစ်ပါး တစ်ခန်းလုံးတိတ်လျက်ရှိ၏။

'(၈)နာရီ (၄၃)' ဂျွန်ဆူလီဗန်က ပြောသည်။ လူတိုင်းသည် တစ်မိနစ်၏ စက္ကန့်ခြောက်ဆယ်ကို ရေတွက်လျက်ရှိ၏။

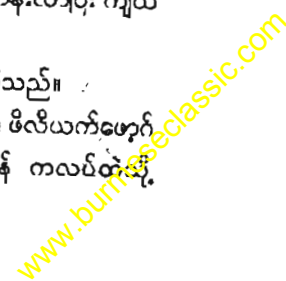
'(၈)နာရီ (၄၄)' သူတို့သည် ဖဲကိုမေ့၍ ကျန်ရှိနေသောစက္ကန့်များကိုသာ ရေတွက်နေကြတော့၏။

ကစားသမားများ ထလိုက်ကြသည်။

နောက်ဆုံးမိနစ်၏ ငါးဆယ့်ငါးစက္ကန့်တွင် အဝေးဆီမှဩဘာသံကြီးကို ကြားရ၏။ ဩဘာသံသည် နီးသည်ထက်နီးလာပြီး ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လောင်လာလေ၏။

သူတို့က တံခါးပေါက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကြသည်။

ငါးဆယ့်ခုနစ်စက္ကန့်တွင် တံခါးပွင့်လေသည်။ ဖိလီယက်ဖျောက်ပေါ်လာသည်။ သူရောက်လာသည်ကိုမြင်တွေ့ရန် ကလပ်တံဆို့

အတင်းတိုးတွေဝင်လာသော လူအုပ်ကြီးသည် သူ့နောက်မှ ကောင်းချီးဩဘာပေးကာ လိုက်ပါလာလေသည်။
'ကျွန်တော်ရောက်လာပါပြီ၊ လူကြီးမင်းများခင်ဗျား' သူက သူတို့ရှေ့တွင်ရပ်လိုက်ပြီး အသံငြိမ်ငြိမ်နှင့် ပြောလိုက်၏။ ဖိလိယက်ဖျောက်ကား အချိန်မီရောက်ခဲ့လေပြီတကား။

အခန်း - ၂၆ -
မစ္စတာဖျောက်၏ ခရီးနိဂုံး

ဟုတ်ပါသည်။ ဖိလိယက်ဖျောက်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။
ရှစ်နာရီထိုးပြီး၍ ငါးမိနစ်အလွန်တွင် ပါဆီပါတောက်အား နောက်တစ်နေ့တွင် လက်ထပ်ရေးအစီအစဉ်လုပ်ရန် လွှတ်လိုက်ကြောင်းကို မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။ ပါဆီပါတောက်သည် ဘုန်းတော်ကြီးအိမ်သို့ ပီတိသောမနဿဖြင့် သွား၏။ ဘုန်းတော်ကြီး ဆင်မြူရယ်စီလဆင် အပြင်သွားနေ၍ မိနစ် (၂၀)စောင့်နေရသေးသည်။
သို့ရာတွင် ပါဆီပါတောက်သည် (၃)မိနစ်အတွင်း၌ ပြန်လာလေသည်။ စံချိန်ကျိုးအောင် ဒုန်းစိုင်းချခဲ့၏။ လမ်းပေါ်တွင် အရူးတစ်ယောက်ပမာ ပြေးခဲ့၏။
သူသည် မစ္စတာဖျောက်အခန်းထဲသို့ အသက်ရှူမှားလျက် ဒယီးဒ်ယိုင်ဖြင့် ဝင်လာ၏။ သူက စကားမပြောနိုင်။
'ဘာဖြစ်လာတာလဲ' မစ္စတာဖျောက်က မေးလိုက်သည်။
'လက်ထပ်ဖို့ မနက်ဖြန်မဖြစ်နိုင်ဘူး'
'မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဟုတ်လား။ ဘာလို့လဲ'
'ဘာလို့လဲဆိုတော့ မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့မို့ပဲ'
'တနင်္ဂနွေပါ' မစ္စတာဖျောက်က ပြောလိုက်သည်။
'မဟုတ်ဘူး။ ကနေ့ စနေနေ့'
'စနေနေ့လား။ မဟုတ်နိုင်ဘူး'

'ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်' ပါဆီပါတောက်က ပြောလိုက်သည်။ 'ဆရာ ရက်တွက်မှားနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က စောပြီးရောက်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခု (၁၀)မိနစ်ပဲလို့တော့တယ်'

သူ့ဆရာအား အခန်းထဲမှ ဆွဲခေါ်သွားလေတော့၏။

ဖိလီယက်ဖော့ဂ်သည် မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ပြုပြင်ရေးကလပ်သို့ အချိန်မီရောက်ခဲ့လျှင် မောင်းသမားအား ပေါင်တစ်ရာပေးမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူဝင်လာသောအချိန်တွင် ကလပ်ဧည့်ခန်းမှနာရီသည် (၈)နာရီ (၄၅)မိနစ်ကိုပြလျက်ရှိချေပြီ။ သူက ရက်ရှစ်ဆယ်နှင့် ကမ္ဘာပတ်ခဲ့လေပြီ။

သို့ရာတွင် သူလိုမှန်ကန်တိကျလှသည့် လူတစ်ယောက်သည် အဘယ်ပုံဖြစ်၍ ရက်တစ်ရက်မှားနေချေသနည်း။ အဘယ်ပုံဖြင့် သူသည် အင်္ဂလန်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် (၇၉)ရက်အကြာ၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၀)ရက်၊ သောကြာနေ့တွင် ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသနည်း။

သူ့အမှားကို အလွယ်ကလေးပင် ရှင်းပြနိုင်၏။ သူက အရှေ့အရပ်သို့ သွားလေ၍ ရုတ်တရက် အသာရခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူက အနောက်အရပ်သို့ သွားခဲ့လျှင် တစ်ရက်ရှုံးပေလိမ့်မည်။

အရှေ့အရပ်သို့ သွားလေ၍ ဖိလီယက်ဖော့ဂ်သည် အရက်တက်ရာသို့ ခရီးပေါက်၍ နေ့တာများသည် လတ္တီတွဒ် တစ်ဒီဂရီကို ဖြတ်လေတိုင်း လေးမိနစ်တိုတောင်းသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာမြေ၏ စက်ဝန်းသည် ဒီဂရီ (၃၆၀)ရှိ၍ ၎င်းကို (၄)နှင့်မြှောက်ခဲ့လျှင် (၂၄)နာရီ ရလေသည်။ ထိုသည်ကား သူမသိလိုက်ဘဲနှင့် ရုတ်တရက်အသာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နည်းပြောရလျှင် မစ္စတာဖော့ဂ်သည် အရှေ့ဘက်သို့ သွားရာတွင် နေ့မွန်းတည့်သည့်အကြိမ် (၈၀)မြစ်ရပြီး လန်ဒန်မြို့ရှိ သူ့မိတ်ဆွေများကတော့ (၇၉)ကြိမ်သာ မြင်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့်

သူတို့အားလုံး သူ့အား ပြုပြင်ရေးကလပ်မှစောင့်နေသောအချိန်သည် ဒီဇင်ဘာလ (၂၀)ရက်၊ စနေနေ့အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအချက်ကို လန်ဒန်အချိန်အတိုင်း အမြဲတမ်းထားရှိသော ပါဆီပါတောက်၏ နာရီဖြင့် မှတ်သားနိုင်ပါလေသည်။ သူ့နာရီတွင် မိနစ်နှင့်နာရီကို ပြသကဲ့သို့ ရက်များကိုပြသခဲ့လျှင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဖိလီယက်ဖော့ဂ်သည် ပေါင်နှစ်သောင်းနိုင်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် လမ်း၌တစ်သောင်းကိုးထောင်ခန့် သုံးစွဲခဲ့၍ ဒဗ်မမြတ်ပါပေ။ သို့ရာတွင် သူ့ရည်ရွယ်ချက်မှာ စောစောပိုင်းကပြောခဲ့သလို အပြင်းပြေကစားခြင်းသာဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံအတွက် မဟုတ်ပါပေ။ ဘားရင်းဘဏ်တွင်ကား သူ့အာမခံငွေသည် ရှိမြဲရှိလျက် ရှိချေ၏။

မသုံးစွဲရသေးဘဲ ကျန်ရှိနေသောပေါင်တစ်ထောင်ကို သူသည် ပါဆီပါတောက်နှင့် ကံဆိုးသူဖစ်အား ခွဲဝေပေးလိုက်ပါသည်။ သူ့တာဝန်သူထမ်းရွက်သောသူအား ဓမ္မယူ၍မဖြစ်ပါ။ သို့ရာတွင် သူသည် ဇယားအလျောက် ပါဆီပါတောက်၏ ဝေစုမှ နာရီပေါင်း (၁၉၂၀)နာရီလုံးလုံး မေ့လျော့၍ ထွန်းထားသည့်မီးဖိုကို နတ်ယူလိုက်ပါသည်။

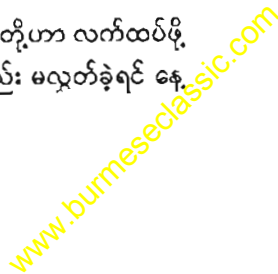
ထိုနေ့ညတွင် မစ္စတာဖော့ဂ်သည် အူဒါအား ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အေးအေးနှင့်မေး၏။

'ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဦးမှာပဲလား'

'ကျွန်မက မေးရမှာပါရှင်။ ရှင်က အခု လူချမ်းသာကြီး ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား'

'ပိုက်ဆံတွေက မင်းပိုက်ဆံတွေပါ။ ကိုယ်တို့ဟာ လက်ထပ်ဖို့ ရာ စိတ်ကူးမပေါက်ဘဲ ပါဆီပါတောက်ကိုလည်း မလှုတ်ခဲ့ရင် နေ့တစ်နေ့မှားနေတာကို ဘယ်သိတော့မလဲ'

'အို ... ချစ်လွန်းတဲ့ ဖော့ဂ်ရယ်'

‘အချစ်ကလေး အူဒါ’

(၄၈)နာရီအကြာတွင် လပ်ထပ်ကြောင်းကို ပြောစရာမလိုတော့ပေ။ ပါဆီပါတောက်က ကျက်သရေမင်္ဂလာပြည့်ဝစွာနှင့် သတို့သမီးကို အပ်လေသည်။ သူက အူဒါကိုက်ယ်ခဲ့သူဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အလင်းရောင်လာလာချင်းပင် သူ့ဆရာအခန်းတံခါးကိုခေါက်၍ ပါဆီပါတောက်က ရပ်နေလေသည်။ မစွတာဖောက်က တံခါးကိုဖွင့်၍ ...

‘ဘာလဲဟေ့’

‘ဆရာ၊ ကျွန်တော် အခုပဲကြားလာတယ်’

‘ဘာကြားလာတာလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ဟာ ကမ္ဘာကို ခြောက်ဆယ်ရှစ်ရက်တည်းနဲ့ ပတ်နိုင်တာပဲ ဆရာ’

‘ဟုတ်တာပေါ့။ အိန္ဒိယကိုဖြတ်မသွားခဲ့ရင်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် တို့ဟာ အိန္ဒိယကိုဖြတ်မသွားခဲ့ရင် အူဒါကို မကယ်ရတော့ဘဲ သူဟာ ဘယ်မှာကိုယ့်ဇနီး ဖြစ်တော့မလဲ’

ဖီလီယက်ဖောက်က တံခါးကို ညင်သာစွာပိတ်လိုက်သည်။

သူသည် ရက်ရှစ်ဆယ်နှင့် ကမ္ဘာပတ်ခဲ့လေပြီ။ သဘော၊ မီးရထား၊ မြင်းရထား၊ ရွက်လှေ၊ ကုန်သင်္ဘော၊ ရွက်လှေ၊ ဆင် စသော ရသမျှယာဉ်များကို အသုံးပြုခဲ့သည်။ သူသည် စွန့်စားခန်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် တည်ငြိမ်မှုနှင့် စနစ်ကျနမှုကို ပြနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဤခရီးမှ သူက ဘာကိုရရှိပါသနည်း။ ဘာမျှမရဟု ပြောကောင်း ပြောနိုင်ပေမည်။ မှန်ပါသည်။ သူ့အား ချမ်းသာသုခကို ပေးမည့် ချောမောသောအမျိုးသမီးတစ်ဦးမှတစ်ပါး ဘာမျှမရရှိပါပေ။

ယခုလို ချစ်ဇနီးချောကလေးတစ်ယောက်ကို ရရှိမည်ဆိုလျှင် ဘယ်သူများကကော ကမ္ဘာပတ်ဘဲ နေလေချိမှမည်နည်း။

